

திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

முனைவர் கல்பனா சேக்கிழார்

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

நூற் குறிப்பு

நூற்பெயர்	: திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்
ஆசிரியர்	: முனைவர் கல்பனா சேக்கிழார்
பதிப்பாளர்	: கோ. இளவழகன்
பதிப்பு	: 2009
தாள்	: 16.0 கி. வெள்ளை மேப்லித்தோ
அளவு	: 1/8 தெம்மி
எழுத்து	: 11 புள்ளி
பக்கம்	: 208
படிகள்	: 1000
விலை	: உருபா . 195/-
நூலாக்கம்	: பாவாணர் கணினி 2, சிங்காரவேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர், சென்னை - 600 017.
கணினி அச்சு	: முகமது ஆசாம்
அச்சு	: ஸ்ரீ வெங்கடேசுவரா ஆப்செட் பிரிண்டர்சு இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.
கட்டமைப்பு	: இயல்பு (சாதாரணம்)

வெளியீடு

தமிழ்மண் பதிப்பகம்

எண். 2 சிங்கார வேலர் தெரு, தியாகராயர் நகர்,
சென்னை - 600 017. தொ.பே : 24339030
மின்னஞ்சல்: elavzhagantm@gmail.com

பதீப்புரை

பேராசிரியர் கல்பனா உரத்தநாடு வட்டம், ஒக்கநாடு கீழையூர் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். வேளாண் குடும்பத்தில் பெற்றோருக்குத் தலைமகளாகப் பிறந்தவர். இளங்கலை, முதுகலை, முனைவர் பட்டங்களைத் திருமணத்திற்குப் பிறகு தம் அருமைத் துணைவரின் தோன்றாத் துணையால் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துப் பட்டங்களைப் பெற்றவர். தமிழரின் வாழ்வியல் நெறிகளை நெறிப்படுத்திக் கூறும் தமிழர் தம் அறநூலாம் திருக்குறளை ஆய்வுப் பொருளாக எடுத்து முனைவர் பட்டத்தைப் பெற்றவர்.

தமிழர் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையாளர்களாகத் திகழ்ந்த பெரியார் , பாரதியார், பாரதிதாசன் போன்ற பெருமக்கள் காணவிரும்பிய பெண்விடுதலை, பெண்கல்விக்குச் சான்றாகத் திகழும் பெண்மக்களுள் இவரும் ஒருவர். குடும்ப வாழ்க்கையில் ஒரு பெண் எப்படி இருக்கவேண்டும், எப்படி இருக்கக் கூடாது என்பதற்கு எம் கண்முன்னே சான்றாக அருமைத் தங்கை கல்பனா திகழ்கிறார். பிறந்த குடும்பத்திற்கும், புகந்த குடும்பத்திற்கும் பெருமைத் தேடித் தரும் தங்கையின் தமிழ்ப்பணித் தொடர வாழ்த்துகிறேன்.

இவருடைய பேருழைப்பால் உருவான 1. திருக்குறள் பரிதியார் உரை, 2. திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன் , 3, புறநானூற்றில் தமிழர் வாழ்வியல் ஆகிய இம் மூன்று நூல்களையும் எம் பதிப்பகம் வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறது. தமிழ்க்காப்புப் பணியிலும், தமிழ் மீட்புப் பணியிலும் மேலும் மேலும் உழைத்து தமிழுக்கு அரணாக இருக்க விரும்புகிறேன்..

தமிழை உயிர்மூச்சாகக் கொண்டு வாழும் தமிழ்ச் சான்றோர்களாம் முதுமுனைவர் இளங்குமரனார், பேராசிரியர் விருத்தாசலனார் போன்ற பெருமக்களின் வழிகாட்டுதலுடன் தமிழாய்வுக் களத்தில் தம் காலடிச் சுவடுகளை ஆழமாகப் பதித்துத் தமிழ் உலகம் போற்ற வாழ வாழ்த்துவதுடன், இவரின் ஆய்வுப் பணிக்கு உற்ற துணையாய் இருந்து உதவும் வாழ்க்கைத் துணைவர் மருத்துவர் சேக்கிழாரையும் நெஞ்சம் நிறைந்து வாழ்த்துகிறேன்.

அன்புடன்
கோ.இளவழகன்

தகுதியுரை

திருக்குறளுக்கு உரை வரைந்த முன்னை ஆசிரியர்களுள் ஒருவர் **பரிதியார்**. அவர்தம் **உரைத்திறனை** ஆய்வுப் பொருளாகக் கொண்டு முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்குப் படைத்த படைப்பு இச்சுவடி.

இவ்வாய்வு மேற்கொண்டார், ஆய்வு நாட்டமிக்கார்; தம் வாழ்வு, தமிழ் வாழ்வாகத் திகழ வேண்டும் என்னும் அழுந்திய நோக்கர்; அயரா முயற்சியர்; கொங்கு தேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி அனைய அரிய நூல் தொகுப்பர். அவர்தம் துணையாக வாய்த்த அருமையர் மருத்துவத் தோன்றல்; தாம் 'தமிழ்த் துறையில் புகுந்திலமே' என்னும் ஏக்கத்துடன், தம் துணைக்கு இணையாக இவ்வாய்வில் ஆக்கமும் ஊக்கமும் காட்டி வருபவர்! **இவ்விணையர் பேராசிரியர்கள் - கல்பனா சேக்கிழார்! அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகக் குடை நிழலில் பணியாற்றுவவர்.**

ஆய்வாளர் கல்பனா அவர்கள்,

1. உரை வரலாறும் பரிதியாரும்
2. அதிகார விளக்கம் குறள்வைப்பு முறை
3. உரை நெறிகள்
4. பரிதியார் காட்டும் சமுதாயம்
5. பாட வேறுபாடும் உரை வேறுபாடும்
6. முடிவுரை

என்னும் ஆறு இயல்களில் தம் **ஆய்வுக் களத்தை இயக்கிக் கரை காண்கிறார்.**

உரை வரலாறும் பரிதியாரும் என்னும் முதல் இயலில் 'உரை' என்பதை விளக்குகிறார். உருப்படுத்துதல், ஒன்ற உரைத்தல், சொற்பொருள் உரைத்தல், முழக்கம், புகழ் முதலாம் பொருள்களை இலக்கிய இலக்கணச் சான்றுகளோ முன்வைக்கிறார். அகராதிப் பொருளையும் இணைக்கிறார்.

உரை தோன்றாக் காலம், உரை தோன்றி வளர் காலம், உரை பெருகிய பொற்காலம், உரைவகை என்பவற்றை விரியக் கூறி உரையின் தேவையை வலியுறுத்துகிறார்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் முதலாம் உரையாசிரியர் களைக் கால அடைவில் விளக்கிப் பரிதியார் இடத்தைச் சுட்டுகிறார்.

திருக்குறளுக்கு உரைகண்டவர்களை வரிசைப்படுத்து வதுடன், அவர்கள் உரைகள் பதிப்பிக்கப்பட்ட காலமுறை அடைவையும் மேற்கொள்கிறார். இவ்வகையால், திருக்குறள் உரைப்பதிப்புக் களஞ்சியம் எனத்தக்க சிறப்பை இப்பகுதி பெறுகின்றது.

தம் ஆய்வு முடிவுகளைத் தாமே திரட்டுப் பாகாக்கித் தருவார் போலத் தொகுப்புரையும் வழங்குகிறார். “ஐந்தியல் தொகுப்பு ரைகளையும், முடிவுரையையும் கற்ற அளவானே இவ் வாய்வு நூற் பயனைப் பெறக்கூடும்” என்பதை உறுதி செய்யும் தொகுப்புரைகள் இவை.

திருக்குறள் உரையாசிரியர்களுள் பரிதியார், பரிப் பெருமானார், பரிமேலழகர் என மூவர் பெயருள் ‘பரி’ ஒட்டியுள்ளது. ‘பரி’ வட்டம், ‘பரி’ வேடம், பரிதி, குதிரை இவையெல்லாம் வட்ட வடிவு வழிச் சொற்கள்! ‘பச்சை மா ஏழு’ இழுப்பதால் (பரிதி) எனப்பட்டது என்பது புனைவு!

‘பருதி நியமம்’, சம்பந்தர் பாடலில் ‘பரிதி நியமம்’ என்றே குறிக்கப்பட்டது. பரிதி நியமம், பருதிநியமமாக வழக்கில் உள்ளமையால், பரிதியார், பருதியாகிவிட மாட்டார் என்க.

ஆசிரியர் ஊரையும் பேரையும் அருமையாக ஆய்வதோடு அவர் காலத்தையும் சீரிய சான்றுகள் காட்டி நிறுவுகிறார். கால ஆய்வு மேலும் ஆய்வுக்கு இடம் தருவதேயாம். அதிகார விளக்கம் குறள்வைப்பு முறை என்னும் இரண்டாம் இயல், கடவுள் வாழ்த்து முதலாக (1) நானுடைமை ஈறாக (102) பரிதியார் கூறும் அதிகாரப் பொருள் விளக்கத்தைப் பிற உரையாசிரியர்களின் உரை விளக்கத்தோடு ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்யும் பகுதி. 37 அதிகாரங்களுக்கு அதிகார விளக்கம் கிட்டாமையையும்

6 □ திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

சுட்டுகிறார். ஒப்பீட்டு உரையொடு பிறர் ஒப்பாத பகுதியையும் பிறபிற உரையாசிரியர்கள் கருத்துகளையும் வைப்பது உரைக்களஞ்சியத்து ஒரு பகுதியை ஒத்ததாக அமைகின்றது.

இப்பகுதியிலேயே பரிதியாரின் குறள் வைப்பு முறையும் ஆயப்படுகின்றது.

முதற்குறளில் அனைவரும் ஒன்றுபடுதல். இறுதிக் குறளில் அனைவரும் ஒன்றுபடுதல், முதலாக, அதிகாரக் குறள் எண் வரிசை, ஆய்வு, ஆய்வாளரின் அரிய பெரிய உழைப்புச் சான்றாம். அன்றியும், “அகர முதல என இறுவாய்” என்னும் மரபு நிலை நிலுவலுமாம்.

‘உரை நெறிகள்’ என்னும் மூன்றாம் இயலில், சமயம், பொருள், விளக்கம், தோற்றம், வளர்ச்சி, திருக்குறளில் சமயச் சிந்தனை என்பவற்றை நன்கு ஆய்ந்துரைக்கும் ஆசிரியர்.

“உலகப் பொதுமையும் சமயப் பொதுமையும் கொண்டு இயங்குகின்ற திருக்குறளைத் தம் சமயக் கண்கொண்டு நோக்குகின்றவருள் ஒருவராகப் பரிதியார் உள்ளார்” என்னும் முடிபு சார்பு முடிவாம் (91)

பரிதியாரின் சைவ சமயச் சார்பைப் பலப்பல சான்றுகள் காட்டி நிறுவும் ஆய்வாளர் அவர் வழங்கும் வடமொழித் தொடர்கள், வடசொற்கள் என்பவற்றைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார் (98-102) பரிதியார் பொருளகராதி ஆய்வும் இப்பகுதியிலே இடம் பெற்றுள்ளது.

அதில் பரிதியார் உரையை ஐவகை உத்திகளில் பகுத்துக் கூறுதல் என்பது நெடிய உழைப்பின் சான்றாம். பயில்வார்க்குச் சுவையூட்டும் வகையிலும் பகுப்பும் விளக்கமும் சான்றுகளும் கொண்டுள்ளன.

‘பரிதியார் காட்டும் சமுதாயம்’ என்னும் நான்காம் இயல், அரசியல் சமுதாயம், நாட்டா(ண்)மை முறை, தமிழர் போர் நிலை, அரசியல் அடிமை நிலை, குலதெய்வ வழிபாடு, மார்கழி நீராடல், வட்டி வாங்கும் பழக்கம், நன்கொடைப் பழக்கம், பலியிடும் பழக்கம், கொடை, விருந்தோம்பல், விவசாயம், சந்தை என்பவற்றைக் குறுந்தலைப்பாக்கி பரிதியார் உரைச்சான்று காட்டி

விளக்குகிறார். அவர் கால வழக்குகள் அவர் உரையில் பதிவாகியுள்ளமையின் தொகுப்பு இஃதாம்.

‘பாட வேறுபாடும் உரை வேறுபாடும்’ என்னும் ஐந்தாம் இயலில், பாட வேறுபாடு ஏற்படற்கு உரிய காரணங்கள் ஆயப்படுகின்றன. பரிதியார் கொண்ட பாடமும் பரிமேலழகர் கொண்ட பாடமும் இணை இணை வைத்து 21 இடங்களில் வேறுபாடு உண்மை தெளிவிக்கப்படுகின்றது. அவ்வேறுபாடுகள் தனித்தனிக் குறுந்தலைப்புகளில் ஆயவும் படுகின்றன. பரிதியின் உரை வேற்றுமைப் பகுதியில் பரிதியார் பிறர் உரைகளினின்று வேறுபடுதல், பிறர் கூறா விளக்கங்கள் பரிதி உரையில் மட்டும் காணப்படுதல், சிறப்பான உரைப்பகுதி, புதுமை விளக்கம், பொருந்தாத உரைகள் போல் தோன்றுவன, வேண்டும் விளக்கம் இல்லாதன எனப் பலவாகப் பகுத்து **உரைத்திறன்** காணல் **ஆய்வாளர்க்குத் தாமே வழிகாட்டியாக அமையும் தகவுடைமையாம்.**

முடிவுரை என்பது இவ்வியல்களின் தொகுப்பின் பிழிவாம்!

அவ்வப் பகுதியில் சான்றெண் காட்டல், துணை நூற்பட்டியல் இணைப்பு என்பவை ஆய்வியல் பொது நெறிப்பட்ட இணைப்புகள்.

இவ்வாய்வாளர், ஆய்வாளர் மட்டுமன்றி, இதுகாறும் பரவலாக - ஒரு நிலையாக - அறிய வராத பரிதியார் உரையையும் ஆய்வோடும் இணைத்து வெளியிடுதல் தனிச் சிறப்பாகும். இது, **“வினையால், வினையாக்கிக் கோடல்”** என்னும் **வள்ளுவ வனார் நெறியாம்.**

“பரிதியார் உரை பொழிப்புரை என்றோ விளக்கவுரை என்றோ கூற இயலாத நிலையில் உள்ளது. இருப்பினும் குறட் கருத்தை அறிந்து கொண்டு தம் விருப்பத்திற்கேற்ப, மிகுத்தும் குறைத்தும் பொருள் கூறுகின்றார். சில இடங்களில் குறனின் கருத்துக்கும் இவரது விளக்கத்திற்கும் தொடர்பில்லாத நிலையைக் காண முடிகிறது. இவரது உரை பேச்சு நடையில் அமைந்து, உலக வழக்குச் சொற்களைப் பெற்றுள்ளது. அவற்றில் ஒருவகை அழகும் எளிதில் பொருளுணர்த்தும் ஆற்றலும் இருப்பதைக் காண முடிகின்றது.”

8 □ திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

என்று பரிதியார் உரையை மதிப்பீடு செய்வது, வள்ளுவர் கூறிய

“குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள், மிகை நாடி மிக்க கொளல்” என்பதற்கும்,

“சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல் அமைந்தொருபால், கோடாமை சான்றோர்க் கணி”

என்பதற்கும் - சீரிய சான்றாகத் திகழ்கிறது (இவ்வாய்வு விளக்க ஏடு)

சீரிய உழைப்பும் நேரிய ஆய்வும் வல்ல இவ்வாய்வாளர், மேலும் பல ஆய்வுக் கொடைகளைத் தமிழலகுக்கு வழங்கத் தக்கார் என்பது இச்சுவடியால் புலப்படுவதாம்!

திருவள்ளுவர் தவச் சாலை
திருவளர்குடி (அல்லூர்)
திருச்சிராப்பள்ளி
மாவட்டம் - 620 101

இனிய வாழ்த்துடன்,
இரா. இளங்குமரன்
19.9.09.

முன்னுரை

தமிழில் தொடர்ந்து ஆய்வு நிகழ்த்துவதற்கான பல்வேறு களங்களுள் உரைகள் முதன்மையாக விளங்குகின்றன. தமிழகத்தில் நிகழ்ந்த புலமை மரபு குறித்த விவாதங்கள் உரைகளின் மூலமே பெரிதும் முன்னெடுக்கப்பட்டன. கி.பி.9-ஆம் நூற்றாண்டில் தொடங்கித் தொடர்ச்சியாக உரைகள் கிடைக்கின்றன. இவ்வுரைகள் பழந்தமிழ் பனுவல்களுக்குத் தம்முடைய காலத்திற்கு ஏற்றவாறு விளக்கம் அளிக்கின்றன. குறிப்பாக உரையாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் பயிற்றுவிக்கும் ஆசிரியர்களாக இருந்ததன் காரணமாகத் தம்முடைய கல்வி நிறுவனம் சார்ந்தும், தம்முடைய சமயம் சார்ந்தும் பழம் பனுவல்களுக்கு விளக்கமளித்தனர். தம்முடைய சமயம் மற்றும் கல்வி நிறுவனத்திற்குப் பொருந்திவரக்கூடிய நூல்களுக்கே உரையாசிரியர்கள் விளக்கமளித்தனர். உரையெழுத நூல்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதி லேயே உரையாசிரியர்களுடைய புலமைத் திறன்/அறிவு மரபு புலப்படத்துவங்குகின்றன.

அந்த வகையில் தமிழில் முக்கிய பனுவலாகிய திருக்குறளுக்குக் காலம்தோறும் பல்வேறு உரைகள் தோன்றியுள்ளன. திருக்குறள் பற்றிய விவாதங்களும், கருத்துப் புலப்பாடும் தொய்வின்றி நிகழ்ந்து வந்துள்ளன. திருக்குறளுக்குக் கிடைத்த பழைய உரைகள் பெரும்பாலும் வைதீகச் சமயச் சார்பாகவே உள்ளன. ஒவ்வொரு உரையாசிரியரும் தாம் கொண்டிருந்த சமயக் கோட்பாட்டினை முன்னிறுத்தவே முனைந்திருக்கின்றனர்.

கல்வியாளர்களால் பெரிதும் போற்றப்படும் உரை பரிமேலழகர் உரை, காரணம் கருத்துச் செறிவும் இலக்கண நுட்பமும் கொண்டிருப்பதே. அதனால் தான் பரிமேலழகர் உரைக்கே பலர் விளக்க உரை எழுதினர். பரிமேலழகர் உரைப் பதிப்புக் கிடைக்கக் கூடிய அளவிற்கு மற்ற பழைய உரையாசிரியர்களின் உரைகள் கிடைக்கவில்லை. ஆக இவருக்கு முன் குறளுக்கு உரையெழுதிய உரையாளர்களின் உரைகள் கவனப்படுத்தப்பட்டதா என்றால் இல்லை என்றே கூற வேண்டும்.

உரையாசிரியர்களுடைய வாசிப்புத் திறத்தினையும், அதன்மூலம் அவர்கள் கண்ட பொருள்தன்மை யினையும்

ஆராய்ந்தறிவது அவசியமாகின்றது. திருக்குறளுக்குக் கிடைத்த பழைய ஐந்து உரைகளுள் பரிதியார் உரை, அவர் சார்ந்திருந்த நிறுவனத்திற்கு ஏற்பவும், சமூகச் சூழலுக்கு ஏற்பவும் அமைந்து காணப்படுகின்றது. சமய நிறுவனப் பின்னணியில் இவர் உரைத் தோன்றியதால், அறம், பொருள், இன்பம் கூறும் திருக்குறளுக்கு உரை எழுதியதைத் தொடர்ந்து பத்துப்பாட்டினுள் ஒன்றாகிய திருமுருகாற்றுப்படைக்கும் உரையெழுதுகின்றார்.

திருக்குறளுக்கு உரையெழுதிய அனைத்து உரையாசிரியர் களின் உரைகளையும் தனித்த நிலையில் விரிவாக ஆராய வேண்டிய தேவை உள்ளது. அவ்வாறு ஆராய்வதன் மூலமே திருக்குறள் பற்றிய வாசிப்பு முறைகள் எவ்வாறு அமைந்தன என்பதையும் திருக்குறள் தமிழ்ச் சமூகத்தில் எவ்வாறு ஊடாடியது என்பதையும் அறிய முடியும். அதன் ஒரு பகுதியாகவே கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டில் திருக்குறளுக்கு எழுந்த உரைகளுள் பரிதியார் உரையைப் பற்றியே இந்நூல் பெரிதும் விவாதிக்கின்றது.

பரிதியார் உரையைப் பற்றி அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் முனைவர் பட்டத்திற்காக நிகழ்த்தப்பட்ட ஆய்வின் திருத்தப்பட்ட வடிவமே இந்நூல். இப்பொருண்மையில் ஆய்வு நிகழ்த்திய காலத்தும், அவ்வாய்வு நூலாக்கம் பெறும் காலத்தும் பலரும் பலவகையில் உதவியுள்ளனர். அவர்களுக்கு எல்லாம் நன்றி கூறுவது தலையாய கடமை.

திருக்குறள் பரிதியார் உரையினை ஆய்வு செய்வதற்கு வித்திட்டவர் முனைவர் இரா. சாரங்கபாணி அவர்கள்.

ஆய்வினை வளர்த்துச் செல்லத் துணைபுரிந்தவர்கள் பேரா. ச. அகத்தியலிங்கனார், பேரா. செ.வை.சண்முகனார், பேராசிரியர். சாமிநாதன் ஆகியோர்.

பரிதியார் ஆய்வில் ஈடுபட்ட பொழுது, வழி நடத்தி நெறிபடுத்தியவர் முனைவர் துரை பட்டாபிராமன் அவர்கள்.

இந்நூல் உருவாக்கத்திற்குத் தேவையான தரவுகளை வழங்கியும், ஆய்வு தொடர்பாக அவ்வப்போது தோன்றும் ஐயங்களைக் களைந்தும் ஆய்வு சிறக்க உதவியதோடு, சிறந்த அணிந்துரையும் வழங்கியவர் முனைவர் இரா. இளங்குமரனார் அவர்கள்.

இந்நூலாக்கத்திற்குப் பெரிதும் துணையாக நின்றோர் பேராசிரியர் பி.விருத்தாசலம், பேராசிரியர் கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், பேராசிரியர். வீ.அரசு மற்றும் நண்பர் அ.சதீஷ் ஆகியோர்.

குடும்பச் சுகை என்னைப் பெரிதும் அழுத்தாமல் ஆய்வில் சுதந்திரமாக ஈடுபடப் பெரிதும் காரணமாக இருப்பவர் என் கணவர் மருத்துவர் மு.சேக்கிழார் அவர்கள்.

ஆய்வேடு நூலாக்கம் பெறுவதற்கு அனுமதியளித்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக நிறுவனத்தினருக்கும், தமிழியல் துறைத் தலைவர் மற்றும் மொழிப்புல முதன்மையர் பேராசிரியர் பழ. முத்துவீரப்பன் அவர்களுக்கும், ஆய்வுக்குத் துணை நின்ற தமிழியல் துறை நண்பர்கள் அனைவருக்கும் நன்றி.

இந்நூலிற்கான அட்டைப் படத்தை நேர்த்தியுடன் வடிவமைத்துத் தந்தவர் திரு. முரளி அவர்கள். கணினி அச்சுச் செய்தவர் திரு. அ.மு.ஆசம் அவர்கள். இந்நூலினைச் சிறப்புற வெளியிடும் தமிழ்மண் பதிப்பகத்தின் உரிமையாளர் திரு.கோ. இளவழகன் அவர்கள்.

இவர்கள் அனைவரின் உதவிக்கும், அன்புக்கும் என் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றிகள்.

கல்பனா சேக்கிழார்

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை.....	3
தகுதியுரை	4
முன்னுரை	9
உரை வரலாறும் பரிதியாரும்	13
அதிகார விளக்கமும், குறள் வைப்பு முறையும்	53
உரைநெறிகள்	96
பரிதியார் காட்டும் சமுதாயம்	146
பாடவேறுபாடும், உரை வேறுபாடும்	156
முடிவுரை	194
துணை நூற்பட்டியல்	198

1

உரைவரலாறும் பரிதியாகும்

மனித வரலாறு நீண்டு செல்வது போல மொழியின் வரலாறும் நீண்டு செல்கிறது. மொழியின் தொன்மையையும், தோன்றிய காலத்தையும் வரையறை செய்வது இயலாததொன்று. மொழியின் தேவை காலந்தோறும் மாறிவருகின்றது. பண்டு செய்யுள் வடிவில் நூல்கள் தோன்றின. அவை அப்பொழுது எல்லோருக்கும் விளங்கும் நிலையில் இருந்தன.

பிற்காலத்தில் செய்யுளின் பொருளை உணர்ந்து கொள்வதற்கு உரைகள் தேவைப்பட்டன. அதனால் பல உரைகள் தோன்றி வளர்ந்தன.

உரை - விளக்கம்

உரை என்பதன் பொருள் உருப்பெற்று விளங்குவது என்பதாகும். அஃதாவது, தெளிவாகப் பலர் விளங்கிக் கொள்ளுதற்கு இயலாமல், நுண்மையாக அமைந்து நிற்கும் சொல், சொற்றொடர்களை யாவர்க்கும் விளங்குமாறு பருமையாக உருப்படுத்தி அமைப்பதாகும்¹.

உரை என்னும் சொல்லுக்கு, ஆகமப் பிரமாணம், புகழ், வியாக்கியானம், உயர்ச்சி, உரையென்னேவல், எழுத்து, ஒலி, சொல், சொற்பயன், தேய்மானம், தேய்வு, பேச்சு, பொன், மாற்றறியும் உரை, உரக்கச் செபிக்கும் வேதமொழி, முழக்கம்² என்று மதுரைப் பேரகராதி விளக்கம் தருகின்றது.

உரைத்தான் என்பதற்குச் சொன்னான் என்பது பொருள். ஆகையால், உரையென்பது சொல் என்றே பொருள்படும். இது

ஆகுபெயராய்ச் சொல்லின் பொருளைக் குறித்து வழங்குகின்றது. உரைக்கப் பெறுவதால் உரையாயிற்று என்று அ.மு. பரமசிவானந்தம் குறிப்பிடுகின்றார்.

தொல்காப்பியம், நூல் என்பதற்கு விளக்கம் கூறுமிடத்து, உண்ணின்று அகன்ற உரையொடு பொருந்தி, நுண்ணிதின் விளக்கல் அதுவதன் பண்பே⁴, என்றும், சூத்திரம் என்பதற்கு விளக்கம் கூறுமிடத்து, சில்வகை எழுத்தின் செய்யுட் டாகிச், சொல்லுங்காலை உரையகத் தடக்கீ⁵ என்றும், உரைபற்றி விதி கூறுமிடத்து, சூத்திரத்துட் பொருளன்றியும் யாப்புற, இன்றியமை யாதியைப்பவை யெல்லாம், ஒன்ற உரைப்பது உரை எனப்படுமே⁶ என்றும் கூறும்.

குன்றம் குமுறிய உரை⁷ என்னும் பரிபாடல் அடியில் உரை என்பது முழக்கம் என்னும் பொருளில் வருகிறது. உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்தல் என்னும் சிலப்பதிகார அடியில் உரை என்பது புகழ் என்னும் பொருளில் வந்துள்ளது.

உரை தோன்றாக் காலம்

மிகப் பழங்காலத்தில் மக்கள் செய்யுள் வடிவிலேயே தம் கருத்தை எளிதில் உணர்ந்து விளங்கும் திறன் பெற்றிருந்தோராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். விரிவுரை, விளக்கவுரை இன்றியே பொருளுணர்ந்த காலமும் இருந்தது என்று கூறுகிறார்⁸ இ. சுந்தரமூர்த்தி.

உரையின்றிச் சூத்திரத் தானே பொருள்
நிகழ்ந்த காலமும் உண்டு⁹

எனவும்,

உதாரணம் காட்டுதல் வேண்டாமையை உணர்ந்து
உரைநடந்த காலமும் உடையவாகும் முற்காலத்து நூல்கள்
என்பது கருத்து¹⁰

எனவும், தொல்காப்பிய மரபியலில் பேராசிரியர் விளக்கம் கூறுவதிலிருந்து இவ்வுண்மை விளங்குகின்றது.

வாய்மொழிக் கல்வி

பண்டு, சிலர் கற்றதைப் பலர் “கேட்டுக் கற்கும் முறை” வழக்கில் இருந்துள்ளது. செவி வழிக் கல்வியே சிறந்தது எனப்

போற்றினார். ஆகையால் “கற்றலிற் கேட்டலே நன்று” என்ற கொள்கை இருந்தது. வள்ளுவரும் கேள்வியைச் செல்வமாகப் போற்றுகிறார். நன்னூல் பாயிர உரையில் இடம் பெறும்.

**செவிவாயாக நெஞ்சு களனாகக்
கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்து¹**

என்ற அடிகளால் முற்காலத்தில் வாய்மொழி வழியே கல்வி கற்ற உண்மை புலனாகிறது.

அச்சுக்கலை தோன்றாத அக்காலத்தில் தாள், எழுதுகோல், அச்சுப்பொறி முதலிய வாய்ப்புகள் இல்லை. பனையோலையில் எழுத்தாணியால் எழுதித் தொகுத்துக் கற்கும் நிலையே இருந்தது. ஒரு சுவடியை வைத்துக் கொண்டு ஒருவர் கூறப் பலரும் திரும்பத் திரும்பப் பன்முறை கூறி மனனம் செய்யும் முறை இருந்திருக்கலாம்.

நூல்களுக்கு உரை எழுதாமல், வாயால் விளக்கிச் செவியால் அறிந்து, கல்வி கற்றுப் புலமைபெறும் வழக்கம் அக்காலத்தில் நாடெங்கும் பரவி இருந்தது².

“இறையனார் அகப்பொருளுரை” பல தலைமுறைகளாக வாய்மொழியாகவே வழங்கி வந்தது என்பதற்கு அவ்வுரையிலேயே அகச்சான்று உள்ளது.

மதுரை ஆலவாய்ப் பெருமானடிகளால் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரை கண்டு, குமார சுவாமியால் கேட்கப்பட்டது என்க. இனி உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுதும்,

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் கீரங்கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் தேனூர்க் கிழார்க்கு உரைத்தார்; அவர் பழையங் கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் மணலூர் ஆசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் செல்லூர் ஆசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமரனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்து ஆசிரியர்க்கு உரைத்தார்; அவர் மாதவனார் இளநாகனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் முசிறி ஆசிரியர் நீலகண்டனார்க்கு உரைத்தார்; இங்ஙனம் வருகின்றது உரை³ என்னும் களவியல் உரையின் வழி வாய்மொழியாகக் கல்வி தொடர்ந்து கற்கப்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

உரை வளர்ச்சி

செவி வழியாக நூல்களும், உரைகளும் வழங்கிய காலத்தில், கேட்போரின் மறதி, கூறுவோர் மாறுபடக் கூறுதல், கேட்போரும் கூறுவோரும் தம் கருத்தைத் திணித்தல் எனப் பல குறைகள் ஏற்படுவது தவிர்க்க இயலாதவை. மேலும் நினைவில் நிறுத்த இயலாதோர் வசதிக்காகச் சில குறிப்புக்களைத் தம் சுவடியில் எழுதி வைக்கத் தொடங்கினர்.

கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் நக்கீரரால் எழுதப்பட்ட இறையனார் களவியலுரைதான் முழுநூலுக்கும், முழு உரையாகத் தமிழில் கிடைத்துள்ளது. உரை வரலாற்றில் இது குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பாகும்.

இறையனார் களவியலுரைக்கு உரைவகுத்த நக்கீரர் காலத்தில் இருந்துதான் (கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டு) உரை வரலாற்றின் சிறப்புத் தொடங்குகிறது⁴ என்று மு. வரதராசன் கூற்றை மேற்கோள் காட்டுகிறார் இ. சுந்தரமூர்த்தி.

உரையின் தொடக்கமும், ஊற்றிடமும் இறையனார் களவியலுரையே. இதன்பின் ஏராளமான இலக்கண, இலக்கிய நூல்களுக்கு உரைகள் தோன்ற இதுவே ஊற்றுக்கண்ணாக இருந்தது.

ஒருநூல் முழுமைக்கும், முழு உரையாகவும், முழுமைபெற்ற உரையாகவும் விளங்குவது நக்கீரரின் இறையனார் களவியலுரையே ஆகும். எனவே, இறையனார் களவியல் உரை தமிழ் உரைநடையில் ஒரு மைல்கல்லாய் நிற்கிறது. பாட்டுக்கு உரை என்ற வகையில் முதலில் தோன்றிய உரை இறையனார் களவியலுரையே எனக் கொள்ள வாய்ப்பு இருக்கிறது⁵ என்பார் அ.மு. பரமசிவானந்தம்.

பழைய உரைப்பகுதிகளுள் இக்களவியலுரைக்கு இணையான உரையில்லை என்று துணிந்து கூறலாம்¹⁶ என்பார் மா. இராசமாணிக்கனார்.

இதன்பின் பல உரைகள் எழ இவ்வுரை முன்னோடியாக இருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது. உரை வளர்ச்சியுற்ற நிலையில் பொழிப்புரை, விளக்கவுரை, மேற்கோள் முதலியன இடம் பெற்றன. இதனைச் சிலப்பதிகார அரும்பத உரையைத் தொடர்ந்து அடியார்க்கு நல்லார் உரை எழுந்தது கொண்டு சொல்லலாம்.

சிலப்பதிகாரத்தின் உரைபெறு கட்டுரை உரைப் பாட்டுமடை முதலியவற்றை உரைநடையாகக் கொண்டனர். உரைப்பாட்டு மடை என்பதற்கு உரையாகிய பாட்டை இடைமடுத்து உரைகண்டார் அரும்பத உரையாசிரியர்.

கி.பி.8 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் வளரத் தொடங்கிய “உரை” கி.பி. 10 முதல் 15 ஆம் நூற்றாண்டு வரையான காலகட்டத்தில் செழித்தோங்கி வளர்ந்தது. இக்கால கட்டத்தில்தான் பல பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு உரைநூல்கள் உருவாயின. இக்கால கட்டத்தை அறிஞர்கள் தமிழ் உரைநடை வரலாற்றின் பொற்காலம்¹⁷ எனக் கருதுவதாகக் கூறுகிறார் இ. சுந்தரமூர்த்தி.

இடைக்காலம் என்பது உரைக் காலமன்று. தொன்னூலார் உரையென்னும் கயிற்றால் பிணித்த உயிர்க்காலம்¹⁸ என வ.சுப.மாணிக்கமும்,

கி.பி. எட்டு முதல் பதினான்காம் நூற்றாண்டு வரை உரைகள் மேலோங்கிய காலம்¹⁹ எனத் தமிழண்ணலும், கூறுவர்

உரையின் வகை

மரபாக உரையைக் காண்டுகை, உரை என்று இரண்டு வகைப்படுத்தி,

பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பில்
கரப்பினி முடிவது காண்டுகை யாகும்²¹

என்றும்,

சூத்திரத்து உட்பொரு ளன்றியும் யாப்புற
இன்றி யமையாது இயைபவை எல்லாம்
ஒன்ற உரைப்பது உரையெனப் படுமே²²

என்றும் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

பாடம் கருத்தே சொல்வகை சொற்பொருள்
தொகுத்துரை உதாரணம் வினாவிடை விசேடம்
விசிவு அதிகாரம் துணிவு பயனோடு
ஆசிரிய வசனம் என்று ஈரேழ் உரையே²³

என்று நன்னூல் உரையின் வகை பதினான்கு எனக் கூறுகிறது.

சூத்திரத்தின் பொருளைக் கருத்துரையாகவும், பதவுரையாகவும் (சொற்களுக்குப் பொருள் உரைத்தல்) வரைந்து ஏற்ற எடுத்துக்காட்டுகள் தருவதும், பொருளை விளக்கிடும் வகையில் உரையாசிரியரே வினாக்களை எழுப்பித் தக்க விடைகளைத் தருவதும் “காண்டிகையரை” ஆகும். இதனை,

**கருத்து பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினும்
அவற்றொடு வினாவிடை ஆக்க லானும்
சூத்திரத் துட்பொருள் தோற்றுவ காண்டிகை²⁴**

என்று நன்னூல் கூறுகிறது.

சூத்திரத்தின் உட்பொருளை விளக்குவது மட்டுமன்றி, அந்தந்த இடங்களுக்கு இன்றியமையாத பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் பிறநூல்களின் மேற்கோள்களுடன் விளக்கமாகக் கூறுவதும், ஆசிரியர் கூற்றுடன் மேலே கூறிய காண்டிகையின் ஐந்துறுப்புக்களுடனும் ஐயங்கள் தீருமாறு சுருங்காது உண்மைப் பொருளை விரிவாகக் கூறுவதும் விருத்தியுரை ஆகும். இதனை,

**சூத்திரத் துட்பொரு ளன்றியும் ஆண்டைக்
கீன்றி யமையா யாவையும் விளங்கத்
தன்னுரை யானும் பிறநூ லானும்
ஐயம் அகலவைங் காண்டிகை யுறுப்பொடு
மெய்யினை எஞ்சா திசைப்பது விருத்தி²⁵**

என நன்னூல் விளக்குகிறது.

யாப்பருங்கல விருத்தியுரை உரைகள் பத்துவகைக் குற்றங்கள் இல்லாமலும், பத்துவகை அழகுகள் பொருந்தியும், எழுவகை மதங்களுடனும் அமைதல் வேண்டும் எனக் கூறுகிறது.

**முத்திரத் தானும் மூவிரு விகற்பினும்
பத்துவிதத் தானும் பதின்மூன்று திறத்தானும்
எழுவகை யானும் இரண்டு கூற்றானும்
வழுவு நனிநீங்க மாண்பொடும் மதத்தொடும்
யாப்புறுத் துரைப்பது சூத்திர உரையே”²⁶**

நன்னூல் கூறிய இலக்கணத்தையே இந்நூல் இவ்வாறு விரித்துரைக்கிறது. யாப்பருங்கல விருத்தியுரை இறுதியில்,

**எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பொருளவற்றுள் யாதானும்
ஒருவகையாற் கேட்போர் உணர்வு புலன்கொள்ளும்**

**ஆற்றால் எடுத்துக் கொண்ட சூத்திரப் பொருள்
உரைக்க வேண்டும்²⁷**

என்றும் கூறுகிறது.

இங்ஙனம் கூறிய உரைப்பண்புகள் அனைத்தும் இலக்கண நூற்பாக்களுக்குரியன. இப்பண்புகளே பொதுவாக இலக்கிய உரைகளுக்கும் பெரிதும் பொருந்துவன. நாலடியாரும்,

**பொழிப்பகல நுட்பநூல் எச்சம்இந் நான்கின்
கொழித்தகலம் காட்டாதார் சொற்கள்-பழிப்பின்
நிரையாமோ சேர்க்கும் நெடுங்குன்ற நாட!
உரையாமோ நூலிற்கு நன்கு²⁸**

என்று உரைபற்றிக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

பல்வேறு நூலாசிரியர்களும், உரையாசிரியர்களும் உரையின் வகைகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ள விளக்கங்கள் இன்று நமக்கு மலைப்பையும், வியப்பையும் தரலாம்; மிகுதியானவை என்றும் எண்ணத் தூண்டலாம். ஆனால், பேராசிரியர் மு.வை. அரவிந்தன் கூறுவது போல் உரை செய்யும் முயற்சியில் மிகுதியாக ஈடுபட்டுப் பெரிதும் உழைத்தவர்கள், நுணுகி நுணுகிச் செய்த ஒப்பற்ற கலைக் கருவூலமே உரை நூல்கள்²⁹.

இலக்கண உருவாக்கம் என்பது ஒருமொழி செம்மைப்பட்ட வரலாற்றுக்குச் சான்று. நன்கு வளர்ச்சியுற்றுச் செம்மைப்பட்ட ஒரு மொழியில் தானே இலக்கியங்கள் பலவாய் உருப்பெற்றிருக்கும்?

‘இலக்கியம் கண்டு இலக்கணம் இயம்பல்’ என்பது இலக்கண உருவாக்க நெறி. இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட இலக்கண நூல்களில் மேற் குறிப்பிட்டவாறெல்லாம் உரைகள் பற்றியும், உரையிலக் கணம் பற்றியும், இலக்கண வரையறைகள் செய்யப்பட்டிருப்பதும் தொல்காப்பியத்திலேயே உரைக்கான இலக்கண வரையறை “எனப்படுமே” எனக் குறிப்பிடப் பெற்றிருப்பதும் உரைமரபின் பழைமைக்குத் தக்க சான்றுகள்.

உரையின் தேவை

நூலாசிரியருக்கும் படிப்பாளிக்கும் ஊடே பாலமாய் விளங்குவன உரைகளாகும். நூலாசிரியர், தம் காலத்தவர் தம் நூலைக் கற்கும்போது எளிதில் புலனாகுமாறு எழுதியிருப்பார்.

காலமாற்றத்தால் சொற்கள் வழக்கிழந்து போகின்றன. உரையெழாமல் இருந்திருந்தால் சில சொல்மாற்றங்களுக்குப் பொருள் தெரியாமல் சென்றிருக்கும். காலம் தோறும் சொற்கள் பொருள் மாற்றமடைந்து வருகின்றன. வரி என்ற சொல் இக்காலத்தில் வருமானவரி, தொழில்வரி, விற்பனை வரி, கோடு போன்ற பொருள்களில் பயன்படுகிறது. இசை, கூத்து என்ற பொருள் நமக்குத் தெரிவதில்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் வரி என்றால் இசை, கூத்து என்ற பொருள் மட்டுமே உண்டு. இடைக்காலத்தில் உரை எழவில்லை என்றால் நாம் இலக்கியங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது³⁰ எனச் சா.வே.சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகின்றார்.

நூலாசிரியர் செய்யுள்களையும் நூற்பாக்களையும் மிக நுட்பமாக எழுதியிருக்கலாம். அந்த நுட்பத்தையும் அதற்கும் மேலான நுட்பத்தையும் அறிந்து கொள்வதற்கு உரைகள் இன்றியமையாதவை³¹.

**கண்ணைக் கெடுப்பர் கவிராயர்; அக்கண்ணை
எண்ணி உரைகாரர் ஈவாரே - மண்ணுலகில்
ஆக்கு பவரே அழிப்பவரே மேலாவர்?
நோக்கிநீ உண்மை நுவல்³².**

எனக் கவிமணி கூறுகிறார்.

கண்ணைக் கெடுப்பார் என்பது “கண்” முதலிய வேற்றுமை உருபுகளை விரிக்காமல் இருப்பது என்று பொருள். அதனை விரித்துப் பொருள் கூறுவன உரைகளாகும்.

உரைகளின் வழியே நூலாசிரியர்களின் காலம், இடம், அறிவு வளம் ஆகியவற்றை அறியமுடிகிறது. உரையின் மூலம் மூல நூலின் உட்பொருளை அறியமுடிகிறது. அக்கால மக்களின் வாழ்வியல் முறை, நம்பிக்கை, பழக்க வழக்கம், இறைவழிபாடு ஆகியவற்றை அறிய முடிகிறது. உரைகள் அக்காலத்து அன்பு, அறம், மறம், கற்பு, காதல், கல்வி, பக்தி போன்ற பண்பு நலங்கள், அக்காலச் சமுதாய அமைப்பு, சமயநெறி, அரசியல் அமைப்பு, பண்பாடு, நாகரிகம் போன்றவற்றை விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

எனவே, ஒரு நூல் தோன்றிப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னருங்கூட அப்பொருளின் உண்மைப் பொருளை உணரும்

திறன்மிக்க உரையாசிரியர்களின் உரைநூல்கள், இலக்கியக் கல்வி, மொழியாய்வு, சொற்பொருளாய்வு, அகராதி உருவாக்கம் என்னும் இவை போன்றவற்றிற்கு இன்றியமையாதன ஆகும்³³.

பாட வேறுபாடுகள் பெருகாமல் இருப்பதற்கு உரை தேவைப்படுகிறது. உரை எழுதப்பட்ட நூல்களைக்காட்டிலும், உரையில்லா நூல்களில் பாட வேறுபாடுகள் பெருகிக் காணப்படுகின்றன.

தொல்காப்பிய உரை

தமிழ்மொழியின் தொன்மையைப் பறைசாற்றுவது தொல்காப்பியம் ஆகும். இதன் பொருளினை உணரவும், உணர்த்தவும் புலவர் பெருமக்கள் காலந்தோறும் முயன்று வந்தனர். அம்முயற்சியின் பயனாய்ப் பல உரைகள் பெருகின.

தொல்காப்பியத்திற்கு முதல் உரை எழுதியவர் இளம்பூரணர். இவரது காலம் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது என்பர். இளம்பூரணர் தம் உரையில் “என்ப ஒரு சாரார் ஆசிரியர்” (தொல். சொல். 44, 57) “ஒரு திறத்தாற் கூறுப” (1, 56, 58) “என்பாரும் உளர்” (30, 33) எனப் பிற உரையாசிரியர்களின் கருத்துகளைக் கூறுவதால், இவருக்கு முன் உரைகள் இருந்திருக்கலாம் என அறியமுடிகிறது.

இளம்பூரணருக்குப் பின் தோன்றிய சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டும் உரை இயற்றியுள்ளார்.

பேராசிரியர், பொருளதிகாரப் பின்னான்கு இயல்களுக்கு விரிவாக உரை இயற்றி யுள்ளார். நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் விரிவான உரை கண்டுள்ளார். இவருக்குப்பின் தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர் ஆகிய இருவரும் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டும் உரை இயற்றினர். பழைய உரை ஒன்றும் சொல்லதிகாரத்திற்கு உள்ளது.

இலக்கிய உரை

சங்க இலக்கிய நூல்கள் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை ஆகும். பத்துப்பாட்டு முழுவதற்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரை கண்டுள்ளார்.

திருமுருகாற்றுப்படைக்கு மட்டும் நான்கு பழைய உரைகள் கிடைத்துள்ளன.

எட்டுத் தொகை நூல்களுள் நற்றிணையைத் தவிர, ஏனைய ஏழு நூல்களுக்கும் பழங்காலத்தில் உரைகள் தோன்றியுள்ளன. குறுந்தொகைக்குப் பேராசிரியரும், நச்சினார்க்கினியரும் எழுதிய உரைகள் இருந்தன. அகநானூற்றுக்குப் பால்வண்ண தேவனார் இயற்றிய அகவல் உரையும் இருந்தது.

ஐங்குறுநூற்றிற்குப் பழைய உரையும் பதிற்றுப்பத்துக்குப் பழைய உரையும், அகநானூற்றுக்குப் பழைய குறிப்புரை இரண்டும், புறநானூற்றுக்குப் பழைய உரையும் உள்ளன. இவ்வுரைகளை இயற்றிய புலவர் பெயர் இல்லை³⁴.

பரிபாடலுக்குப் பரிமேலழகர் உரையும், கலித்தொகைக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையும் உள்ளன.

உரையால் மூலநூல் காத்தல்

முன்னோர் எழுதிக்காத்த நூல்கள் பலவற்றுள் சில நூல்களே நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. பெரும்பாலான நூல்கள் அழிந்து விட்டன. உரையாசிரியர்கள் பல நூல்களைக் கற்ற புலமையர். தாம் கற்றுத் தேர்ந்த நூல்களின் கருத்தைத் தம் உரைகளில் மேற்கோளாக எடுத்தாண்டுள்ளனர். அவ்வாறு எடுத்தாண்டதால் கிடைத்தற்கரிய இலக்கியச் சுவை மிகுந்த தனிப்பாடல்கள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

ஏடுகளில் இருந்த பழைய நூல்களைப் பதிப்பித்தவர்களுக்கு, மூலத்தை அறிய உரைகளே துணைபுரிந்து வந்தன. “உரையைக் கொண்டு மூலத்தையும், மூலத்தைக் கொண்டு உரையையும் பல சமயங்களில் அறிந்து கொண்டதுண்டு”³⁵

உரைகளால் மூலபாடத்தைக் கண்டு நூலாக அமைத்துக் கொள்ளவும் நேர்ந்துள்ளது. உரையாலேயே நாம் இழந்துபோன தமிழ்ச் செல்வங்களின் பெயர்களையோ, பகுதிகளையோ குறிப்புக்களையோ அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“இவற்றால் உரைகண்ட பெருமக்கள் மூலநூல் அழிந்துபடாமல் பெரிதும் காத்துள்ளனர் என்பது விளங்கும். மூலநூலில் இருந்த இருண்ட பகுதிகளை எல்லாம் ஒளிவிளக்கம் செய்து வெளிப்படுத்திய துடன் அழியா வாழ்வு தந்தவர்களும் உரையாசிரியப் பெருமக்களே என்பது தகும். ஆதலில் உரையாசிரியர்கள் தமிழ்த் தொண்டர்களுள் இரண்டாமவர் என்பர்”³⁶ புலவர் இரா. இளங்குமரன்.

உரையாசிரியர்களின் பணி, பழைய நூல்களுக்கு உரை கண்டதோடு நின்றுவிடவில்லை. அன்னோர் பழைய நூல்களில் பிற்காலத்தவர் எழுதிச் சேர்த்த இடைச்செருகல்களை ஆராய்ந்து நீக்கினர்; ஏடு எழுதியவரால் நேர்ந்த பிழைகளைக் களைந்தனர்; ஒரு சாரார் திருத்திய பொருந்தாப் பாடங்களை ஆய்ந்து போக்கினர். இங்ஙனம் உரையாசிரியர்கள் தாம் உரை எழுதும் மூலச் செய்யுள்கள் பிழையின்றி அமையப் பெரிதும் முயன்றனர்³⁷ என்பர்.

மறைந்து போன தமிழ்நூல்களின் பெயர்கள், அவற்றை இயற்றிய புலவர்களின் பெயர்கள், அந்நூல்களின் சில பகுதிகள் ஆகியவற்றைப் பேணிப் பாதுகாத்து வருபவை உரைகளேயாகும். மணிமேகலை, பெருங்கதை போன்ற நூல்கள் உரையின்றியும் சமயத்தால் காக்கப்பட்டன எனலாம்.

உரையாசிரியர்கள் வளர்த்த உரைநடை

இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், சேனாவரையர், பரிமேலழகர் போன்றோர் பல நூல்களுக்கு உரை கண்டனர். இவர்கள் இலக்கண, இலக்கியங்களுக்கு உரை எழுதுவதன் மூலம் உரைநடையினை வளர்த்தனர். இன்றைய உரைநடை பெரும்பாலும் இவ் உரையாசிரியர்களாலேயே வளர்ச்சியடைந்தது.

தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர் ஆகியோர் எழுத்து, சொல், பொருள் எனப் பகுதிபகுதியாக உரை எழுதினர்.

தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியரே சீவக சிந்தாமணி, கலித்தொகை, பத்துப்பாட்டு, குறுந்தொகை ஆகியவற்றுக்கும் உரை கண்டார்.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரை எழுதினார். இவர் உரை சிலப்பதிகாரம் முழுமைக்கும் இல்லை. ஊர்குழ்வரி (19 காதை) யுடன் இந்த உரை முடிகிறது. அவருரைக்கு முன்பே ஓர் அரும்பதவுரை உண்டு. அவ்வுரையின் ஆசிரியர் யாரென அறிய இயலவில்லை. எனவே, அவரை 'அரும்பதவுரையாசிரியர்' என்றே வழங்கி வருகிறோம்.

பதிற்றுப்பத்துக்கும் ஒரு பழையவுரை உள்ளது. இதன் உரையாசிரியர் யாரெனத் திட்டமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், அந்தச் சிறந்த உரை இல்லையெனில் பதிற்றுப்பத்தின் பொருளை இக்காலத்து உணர்தலரிது⁸ எனப் பதிப்பாசிரியர் உ.வே. சாமிநாதையர் அந்நூல் முன்னுரையில் கூறுகிறார்.

13 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியைச் சேர்ந்த பரிமேலழகர் பரிபாடலுக்கும், திருக்குறளுக்கும் உரை எழுதியுள்ளார். இவ்விரு உரைநடைகளுள், திருக்குறளில் காணப்படும் உரைநடையே சொல்லழகும் பொருளழகும் நிரம்பியது⁹.

தொல்காப்பியரால் இலக்கண வரையறை செய்யப்பட்ட “உரைநடை” நாம் இன்று காண இயலாமல் இடைக் காலத்தில் மறைந்துவிட்டது. தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியம் போன்ற பழந்தமிழ் நூல்களைப் போற்றிப் புரந்து நமக்களித்த உரையாசிரியர்கள் இல்லையெனில் தமிழ் இன்றுள்ள நன்னிலையில் இருந்திராது. தமிழ் உரைநடை இலக்கியமே பதினோராம் நூற்றாண்டிற்கும் பதினாறாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில்தான் வளர்ச்சியடைந்தது¹⁰.

பழைய இலக்கண, இலக்கியங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கு மட்டுமன்றி, காலந்தோறுமாறிய சொற்பொருள்களையும், பொருள் மாற்றங்களையும், சொற்பொருள் வளர்ச்சி நிலைகளையும் அறியவும், பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுக்கான அகராதிகளை உருவாக்குகையில் பழந்தமிழ்ச் சொற்களுக்கான சொற் பொருள்களை வரையறை செய்யவும் உரைகளே அடிப்படை ஆதாரங்களாய் உள்ளன. எனவே, உரைகள் மொழி வரலாற்றில் பல்வேறு நிலைகளில் இன்றியமையாதவையாய் உள்ளன. இந்த உரைவரலாற்றில் திருக்குறள் உரைகளுக்கும் சிறப்பான இடம் உண்டு.

பழந்தமிழ் நூல்களில் திருக்குறள் பெற்ற உரைகள் மிகுதி. பரிமேலழகர் உரை போன்ற பழமைவாய்ந்த உரைகளுடன், இந்நூற்றாண்டில் பல்வேறு புத்துரைகளும் எழுந்துள்ளன. இவை எல்லாம் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பிடம் பெறுவனவாக உள்ளன.

உயரறிவுடைய உரையாசிரியர்கள்

இலக்கியம், இலக்கணம், சமயம், மருத்துவம் என எத்துறை நூலாயினும், அதற்கு உரை எழுதும் உரையாசிரியர் சொற்பொருள் உணருந்திறனுடன், பத்துறை அறிவுடையவராயும் இருந்தால்தான் முழுமையான உரை தரமுடியும். இலக்கண நூலுக்கு இலக்கிய மேற்கோளுடனும், இலக்கியத்திற்கு இலக்கண மேற்கோளுடனும், உரை எழுதும் உரையாசிரியர், சமய நூலாயின் அவ்விரு திறனுடன் வரலாற்றறிவும் கொண்டவராய் இருந்தால்தான் அச்சமயம் தோன்றிய காலவுணர்வுடன் உரை எழுத இயலும். இவ்வகையில் பார்த்தால் மூலநூலாசிரியரைக் காட்டிலும் உரையாசிரியர்கள் பத்துறையறிவு பெற்று விளங்கினர் என்பதை உணரலாம்.

பல்வகைத் திறன் கொண்ட உரையாசிரியர்கள், நூலாசிரியர்கள் உள்ளத்தை உணர்ந்து உரை கூறுவதுடன், தம் உரையைக் கற்போர் உள்ளம் ஏற்கும்படி உவமை, மேற்கோள், வினா-விடை, விவாதம், மொழிநடை முதலியவற்றின் துணைகொண்டும் உரை கூறவேண்டும். இதனால்,

**கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்தவன் உளங்கொளக்
கோட்டமில் மனத்தினூரல் கொடுத்தல் என்ப⁴¹**

என்று “நூலாசிரியர் இலக்கணமாகப்” பவணந்தி முனிவர் கூறுவது உரையாசிரியர்க்கும் பொருந்தும் எனலாம்.

தாம் வாழும் காலத்திற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட நூலின் காலத்தைக் கருத்திற்கொண்டு, அந்நூலிலுள்ள சொற்களுக்கு அக்காலத்தில் என்ன பொருள் இருந்திருக்கும் என்பதையும் உய்த்துணர்ந்து, தம் காலத்திற்குப் பின்னரும் அதைக் கற்போர் ஏற்குமாறு உரையெழுதும் உரையாசிரியர்கள் வழிவழியான இலக்கண, இலக்கியக் கல்விக்கு ஆதாரமாய் இருந்துள்ளனர்.

உரையாசிரியரும் திறனாய்வாளரே

பாட பேதங்கள் மேலும் பெருகாமல், காலந்தோறும் புகாமல், உரையாசிரியர்கள் தடுத்துவிட்டனர். ஒரு பாடத்தை மூலத்தில் தழுவிக்கொண்டு உரை வரைவர். மாறுபாடங்கள் இருக்குமாயின் உரையிடைக் காட்டுவர். சிறப்புமிக்க பாடங்களுக்கும் இவை

உரையென வரைவர். அல்லாத பாடங்களாயின் அப்பாடம் சரியன்று என மறுத்து ஒதுக்குவர். “இங்ஙனம் பாடம் கூறுவாரும் உளர்” என்று சிற்சில இடங்களில் சுட்டியும் செல்வர். “உரையாசிரியர்கள் பண்டைத் தமிழ் நூல்களுக்குச் செய்த ஒரு பெருந்தொண்டு மூலச் செம்மையாகும்”⁴² என வ.சுப. மாணிக்கம் குறிப்பிடுகின்றார்.

அண்மைக்காலத்துத் திறனாய்வு முறைகளை அறிஞர்கள் பத்துவகைப் படுத்துவர். அவற்றுள் “விதிமுறைத் திறனாய்வு”. “விளக்கமுறைத் திறனாய்வு” என்னும் இரு முறைகளில்தான் பண்டைய தமிழ்நூல்களின் உரைகள் அமைந்துள்ளன என்பது திறனாய்வு நோக்கில் அவ்வுரைகளை ஆய்ந்தோர் கூறும் உண்மையாகும்.

உரையாசிரியர் ஒவ்வொருவரும் மூலநூலாசிரியர் கருத்தை விளக்குதல், பிற உரையாசிரியர் கருத்தைப் பொருந்தா இடத்தில் மறுத்தல், இலக்கணப் பொருளை விவரித்தல், பாட வேறுபாடுகளைக் கண்டறிந்து விளக்குதல், முன்மரபுகளை எடுத்துக்காட்டுதல், மேற்கோளாய்ப் பிற இலக்கண, இலக்கியச் சான்று காட்டி விளக்குதல் எனும் பல்வேறு நிலைகளில் திறனாய்வாளர்களாகவே உள்ளனர்.

உரையாசிரியரின் மனப்போக்கு

திறனாய்வாளன் தான் ஆய்வு செய்வதற்கு எடுத்துக்கொள்ளும் நூலிலுள்ள குறை நிறைகளை ஒப்பக்காட்டுவான். ஆனால், நம் பழந்தமிழ் நூல்களின் உரையாசிரியர்களோ மூலநூல் ஆசிரியர்களிடம் சிறுகுறையும் காணாத இயல்புடையோராய் இருந்தனர் என்பது அவர்தம் உரைகளால் உணரத்தக்கனவாய் உள்ளது. முன்னோரைப் போற்றும் மேலான பண்பே இதற்குக் காரணம். முன்னோர் பேரறிவும், பெருந்திறனும் கொண்டவர்கள். அவர்களறியாதது எதுவுமில்லை என்றொரு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை உரை ஆசிரியர்களிடம் இருந்தது. அரங்கேறி அகத்திறன் பெற்றுச் சமுதாயம் ஒப்பிய நூல்களைப் பின்னர்க் குறை கூறுதல் என்பது மரபன்று. அந்நூல்களின் சிறப்புகளை எடுத்துக் காட்டுவதே அடுத்துச் செய்யக் கூடியது. இச்செய்கையைத்தான் உரையாசிரியர்கள் திறம்பட ஆற்றினர். நூல் குற்றம் உடையது

போலத் தோன்றினும் உரையாசிரியர்கள் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள்; எவ்வாற்றானும் அமைதி கூறவே முயல்வர்⁴³ எனப் பண்டை உரையாசிரியர்களின் நூலாசிரியப்பற்றினை வ.சுப.மாணிக்கம் புலப்படுத்துகிறார்.

மேலும் அவர் எவரும் திறனாய்வுக்கு உட்பட்டவர் என்பது பொதுவிதி. எனினும் இதற்கு ஓர் விலக்குண்டு எனத் தமிழ் நூல்கள் புலப்படுத்துகின்றன. மூலநூலாசிரியனை அந்நூலுக்கு உரைசெய்யும் உரையாசிரியர்கள் நேர்திறம் செய்வார்களேயன்றி எதிர்திறம் செய்யார். மூல நூலாசிரியன் கருத்தை விளக்கிக் காட்டுவதும், அது தகாதது போல் ஒருகால் தமக்குப் பட்டாலும் அங்ஙனம் கூற முனையாது தக்கதாக இசைத்துப் போற்றுவதும் உரையாசிரியர்களின் பண்புகளாம்⁴⁴ என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

பண்டைக்காலத்தில் ஒருவனைப் புலவன் என்று பிறர் ஒத்துக் கொள்வதே அரிது. அவனது படைப்பு பலவிதமான ஆய்வுக்குப் பின்னரே ஏற்கப்பட்டது. மேலும், பழுதுள்ள படைப்புக்குத் (படைப்பாளிக்குத்) தண்டனையும்கூட வழங்கப்பட்டது. சிவனே புலவனாய் வந்து பாடல் எழுதினாலும் கூட, அதிலும் குற்றங்கண்டு, “நெற்றிக் கண்ணைத் திறப்பினும் குற்றம் குற்றமே” என நக்கீரர் வாதாடிய திருவிளையாடற்புராணத் தொன்மம் வழக்களைந்த அக்கால இலக்கண, இலக்கியப் படைப்புக்களுக்குச் சான்றாய் உள்ளது. எனவே, இத்தகைய கடுமையான விதிமுறை, நடைமுறைகளைப் பண்டைய நூலாசிரியர்கள் சந்தித்து வென்று, பின்னரேதான் தம்நூலை அரங்கேற்றி இருக்கின்றனர். எனவே, மூல நூல்களில் பிழைகள் இருக்க வழியில்லை என்றொரு முடிவான எண்ணம் உரையாசிரியர்கள் எல்லோரிடமும் இருந்தது. அதனாலேயே பண்டைத் தமிழ் நூல்களுக்கு உரைகண்டவர்கள் அதில் “நிறை கண்டனரே யன்றிக் குறை காணவில்லை”.

பழைய உரையாசிரியர்களிடம் மட்டுமன்றி இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் கூட உரையாசிரியர்கள் சிலர் அவ்வழியிலேயே நின்று உரை கண்டுவருகின்றனர். முன்னர் வெளிவந்த உரைநூல்களை அப்படியே மறுபதிப்புச் செய்தனர். பலர் பழைய உரைகளைத் தழுவிப் புத்துரை என்ற பெயரில் உரைநூல்களை வெளியிட்டனர். இன்றுவரை உரையாசிரியர்களும்,

பதிப்பாசிரியர்களும் இவ்வாறு நிற்பதைக் காண முடிகின்றது. வேறு சிலர் பழைய உரைமரபுகளிலிருந்து வேறுபட்டு முற்றிலும் வேறுபாடான புதிய உரைகளை எழுதியுள்ளனர். மூல நூல்களையே மாற்றிப் பதிப்பித்தும் வருகின்றனர்.

காலந்தோறும் மொழியும், தனிமனிதர் ஒவ்வொருவரின் மொழித்திறனும் வேறுபட்டன. பலநூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட நூல்களுக்கு உரை எழுதப்பெற்ற உரைகாரர்கள் தாம் வாழும் காலத்து மொழிச் சூழலிலிருந்து விடுபட்டு உரைகாண முற்படுவது சாத்தியமில்லை. உரையாசிரியர் காலத்து மொழியமைப்பு அவர்தம் உரைகளில் இடம் பெறுவது இயல்பு. இதைப்போலவே ஒவ்வோர் உரையாசிரியரும் ஒரு குறிப்பிட்ட, கொள்கைப் பின்னணி உடையவராய் இருப்பதும் இயல்பு. அவர்தம் கொள்கைப் பின்னணியும் கூட உரைகளில் இடம்பெறுவதும் இயல்பே. அவ்வாறே அவரவர் மொழிக்கோட்பாடுகளும் உரைகளில் இடம்பெற்றன.

**குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி; அவற்றுள்
யிகைநாடி யிக்க கொளல் (504)**

என்ற குறளுக்கு ஏற்ப, காலப்போக்கில் சிலர் தமக்கு முன்னர் வெளிவந்த பிறர் உரைகளில் குறைகாணும் போக்கும் உருவாயிற்று. நூலாசிரியர் களும் மனிதர்களே. மனித குலத்தில், மனித அறிவில் குறை, நிறை கலந்திருப்பது இயல்பென்றும், முன்னோராயினும், முனிவராயினும் யாராய் இருப்பினும் அவர்களிடமும் (அவர்தம் படைப்பிலும்) குறை இருக்க வாய்ப்புண்டு என்றும், நிறைகளைப் பாராட்டுவது போலவே, குறைகளை விமர்சிக்கவும், கண்டிக்கவும் எல்லோர்க்கும் உரிமையுண்டு என்னும் கருத்தும் திறனாய்வுச் சிந்தனை வளர உதவியது. இவ்வாறு குறைகளையும் நிறைகளையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் பிற்காலத்தில் வளர்ந்துள்ளது.

திருக்குறள் உரையாசிரியர்கள்

மனித வாழ்க்கைக்குப் பயன் தரத்தக்க ஒழுகலாறுகளைத் தரவல்லன சிறந்த நூல்கள். அந்நூல்களுள் அறநூல்களே உலகைப் பண்படுத்தும் சிறந்த கருவியாக இலங்குகின்றன. அவற்றுள் தலைமை உடையது திருக்குறள். இந்நூல்; தான் தோன்றிய காலம்,

இடம், இனம் முதலியவற்றிற்கு மட்டுமல்லாது, எல்லா இடங்களிலும், எல்லாக் காலங்களிலும் வாழும் மக்களை எண்ணி அவர்கள் அனைவருக்கும் பொருந்தும் வகையில் அறங்கூறுவது தனிச்சிறப்பாகும். இவ்வுண்மையினை மனோன்மணியம் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்.

**வள்ளுவர் ஶ்சய்திருக்குறளை மறுவற நன்குணர்ந்தோர்கள்,
உள்ளுவரோ மனுவாதி ஒருகலத்துக் கொரு நீதி⁴⁵**

என நுட்பமாகக் கூறுவர். இதனையே பரிமேலழகரும், எல்லா நூல்களிலும் நல்லன எடுத்து எல்லோருக்கும் பொதுப்படக் கூறுதல் இயல்பு⁴⁶ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதனை நோக்குழி திருக்குறள் உலகப் பொதுமறையாகவும், உலகைக் கூறுபடுத்தும் பொருள் அமைப்பின்றியும், உலகை ஒருமைப்படுத்தும் செவ்விய நெறியை உடையதாகவும் விளங்குவதைக் காணலாம்.

பழைய உரையாசிரியர்கள்

வடிவிற் சிறிதாய், வனப்பிற் பெரிதாய், ஆழ்ந்த நுண்ணிய பொருளதாய், நினையுந்தொறும் புதுப்பொருளைத் தரும் புதை பொருளாய் விளங்கும் திருக்குறளுக்கு உரை செய்தார் பலர். அவர்களுள் காலத்தால் பழைமை உடையவர்கள் பதினமர் என்பதனை,

**தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்
பரிதி பரிமே லழகர் - திருமலையர்
மல்லர் பரிப்பெருமான் காலிங்கர் வள்ளுவர் நூற்கு
எல்லையுரை ஶ்சய்தரர் இவர்⁴⁷**

என்னும் தனிப் பாடலால் உணரமுடிகிறது. இப்பதினமருள் மணக்குடவர், பரிதி, பரிப்பெருமாள், காலிங்கர், பரிமேலழகர் ஆகிய ஐவருரைகளே கிடைத்துள்ளன. கடவுள் வாழ்த்திற்கு மட்டும் நச்சர், தருமர், தாமத்தர் ஆகிய மூவருரைகள் கிடைத்துள்ளன.

இயற்றியவர் பெயர் தெரியாத இரண்டு உரைகள் உள்ளன. ஒன்றினை உ.வே.சாமிநாதையர். நூல் நிலையம் பழைய உரை என்ற பெயரில் வெளியிட்டுள்ளது. மற்றொன்றினைப் பழைய உரை

என்னும் பெயரில் அ.மா. பரிமணத்தைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு சரசுவதிமகால் நூல்நிலையம் 1990-இல் வெளியிட்டு உள்ளது⁴⁸. இவற்றில் அறத்துப்பாலுக்கு மட்டுமே உரை காணப்படுகின்றது.

முதலுரையாசிரியர்கள்

காலத்தால் முந்தியது மணக்குடவர் உரையென்பர்⁴⁹ அவருரையில், “தடிந்தெழிலி தானல்கா தாகிவிடின்” (17) என்ற குறளுரையில் “தடிந்து” என்பதற்குக் “கூறுபடுத்து என்று உரைப்பாரும் உளர்” என்றும் “செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும்” (384) என்னும் குறளில் “சொற் பொறுக்கும்” என்பதற்குப் “புரோகிதர் தன்னிடத்துச் சொல்லுஞ் சொற்களைப் பொறுக்க வல்ல என்பாரும் உளர்” என்றும் காணப்படுவதால் இவருக்கு முன்னரே, திருக்குறளுக்கு உரைகள் வழக்கில் இருந்துள்ளமை புலனாம்.

பிற்கால உரையாசிரியர்கள்

திருக்குறளுக்கு 2000-ஆம் ஆண்டு வரை 228 உரையாசிரியர்கள் 270 உரை நூல்கள் எழுதியுள்ளனர்⁵⁰.

திருக்குறளுக்கு உரைபெருகக் காரணம்

**மணர்கிளைக்க நீரூறும் மைந்தர்கள் வாய்வைத்து
உணச் சுரக்கும் தாய்முலை ஒண்பால் - பிணக்கிலா
வாய்மொழி வள்ளுவர் முப்பால் மதிப்புலவோர்க்கு
ஆய்தொறும் ஊறும் அறி⁵¹**

என்னும் திருவள்ளுவமாலையின் பாடலுக்கேற்ப நுண்ணிதின் ஆய்ந்து பல நுட்பங்களைக் காணுவதற்குக் குறள் இடம் தந்து நிற்கின்றது. குறளின் நுட்பத்தைத் துய்த்துப் பலர் பல உரைகள் கண்டனர். அவ்வாறு பல உரைகள் தோன்றியதற்கு உரிய காரணங்களை ஆராய்ந்த வ.சுப.மாணிக்கம், பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

1. பாட வேற்றுமையால் சில உரை வேற்றுமைகள் காணப்படும். இவை ஆராய்ந்து ஏற்கத்தக்கன.
2. பாடம் கற்பித்துக் கொண்டு ஓரிருவர் புதுப்பொருள் காட்டியுள்ளனர். இவர் பொறுக்கத்தகார்; மக்கள் கண்டிக்கவும் அரசு தண்டிக்கவும் தகுவர்.

3. இலக்கண வறுமையாலும், இலக்கணச் செருக்காலும் எழுந்த உரை வேற்றுமைகள் உள. இவை பழிக்கத்தகும்.
 4. சமய வெறிப்பட்டும், சாதி வெறிப்பட்டும், கட்சி வெறிப்பட்டும், இனவெறிப்பட்டும், மொழி வெறிப்பட்டும், கொள்கை வெறிப்பட்டும் வலிந்து படுத்திய உரைக் கோணல்கள் பலவுள. இவை செப்பனிடத் தகும்.
 5. முன்னோர் எழுதிய உரைப்பொருளைப் பெரிதும் தழுவக் கூடாது; தாம் ஒரு தனியுரை எழுதத் துணிந்ததற்குச் சான்றாக, எங்ஙனமேனும் பல குறட்குப் புத்துரை சொல்ல வேண்டும்.
- என்னும் முனைப்பே திருக்குறள் உரை பலவற்றின் தோற்றத்துக்குக் காரணம் எனச் சுருங்கச் சொல்லலாம்⁵² என்பர்.

இக்கருத்துக்களைத் தெளிவாகவும் நடைமாற்றியும் மீனாட்சி முருகரத்தினம் பின்வருமாறு விளக்குவார்.

1. முதல் நூலின் இருப்பை அறியாமை அல்லது கிடைக்காமை.
2. அந்த நூற்கருத்துக்களை உடன்படாத காரணத்தால் அவற்றிற்கு மாறான கருத்துக்களை உலகின் முன் வைக்க விழைதல்.
3. முற்றிலும் முரணாகாவிட்டாலும் முன்னர் எழுந்த நூலினின்றும் சற்று மாறுபட்ட கோணத்தில் அதே பொருள் பற்றிச் சிந்தித்துத் தன் கண்ணோட்டத்தை உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்துதல்.
4. நூல் எழுந்த பின் காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட கருத்து வளர்ச்சியை அந்த நூலில் நுழைத்துக் காட்டும் முயற்சி இவை காரணங்கள் ஆகலாம் என்பர்⁵³.

நாமக்கல் கவிஞர் பின்வரும் கருத்துக்களைக் கூறுகிறார்.

யுக்தியும் அனுபவமும் சேர்ந்த உரையின் முரண்பாடு முட்டுகின்ற போதும், நாம் நம்முடைய யுக்தியையும் அனுபவத்தையும் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்து, யுக்தியும் அனுபவமும் ஒத்துக் கொள்ளக் கூடிய விதமாக உரையை மாற்றி அமைத்துக் கொள்வதில் குற்றமில்லை ஒரு நூலுக்கு ஒருவர் செய்த உரை ஒரே ஒரு மனிதருடைய யுக்தியையும், அனுபவத்தையும் ஒட்டியதுதான். அந்த உரை மற்றவர்களுடைய யுக்திக்கும், அனுபவத்திற்கும் பொருந்தவில்லையானால் அது சரியான உரையாக இருக்க முடியாது⁵⁴.

தேவ மொழியில்தான் உயர்ந்த இலக்கணங்களும், இலக்கியங்களும், தத்துவங்களும் தோன்ற முடியும் என்ற கருத்துக்களைப் பரப்பித் தமிழினத்தைத் தாழ்த்த முயன்றுள்ளனர். தமிழினத்துக்கு ஏற்பட்ட இந்த இழிநிலையைப் போக்கத் தமிழில் சிறப்புற்று விளங்கிய இலக்கண, இலக்கியத் தத்துவங்களை முன்வைத்து ஒரு விழிப்புணர்வை உருவாக்க வேண்டிய நெருக்கடி ஏற்பட்டது. அந்நிலையில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும், திருக்குறளையும் முன் வைத்து ஓர் எழுச்சிக்காலம் உருவாக்கப் பெற்றுள்ளது. அவற்றைக் கற்பித்தல் என்பது கல்வியின் பெருந்திட்டமாக அமைந்துவிட, அவற்றிற்கு உரை காண வேண்டிய ஒரு தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. ஆகவே திருக்குறளை முதன்மை நூலாகக் கொண்டனர்; மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தனர்; எளிதாகப் புரியும் வகையில் உரை காண முயன்றனர்⁵⁵.

திருவள்ளுவர் தோன்றிய காலச் சூழலை மறந்து, தம் காலநிலைக்கு உட்பட்டு எழுதுவதனாலும், சொல்மரபு, இலக்கண நெறி முதலியவற்றைப் பின்பற்றாததாலும் சமயத்திலுள்ள ஆழ்ந்த பற்று, புதுவதாகச் சொல்ல வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் முதலியவற்றாலும் பல உரைகள் தோன்றுகின்றன.

திருக்குறள் - உரைநூல்கள் பதிப்பு வரலாறு

அச்சுக்கலை வளர்ந்த நிலையில் திருக்குறள் ஓலைச் சுவடியிலிருந்து அச்சேற்றப்பட்டது. திருக்குறள் மூலமும், உரைநூல்களும் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

திருக்குறள், புலவர்களின் இலக்கியமாகவே, 1800 வரையும் கருதப்பெற்றது. அச்சுக்கலையால் குறள், நூல் வடிவம் பெற்றதும், மக்கள் இலக்கியமாக மதிக்கப் பெற்றது; எங்கும் குறள், எதிலும் குறள் என்னும் எழுச்சி ஏற்பட்டது. இத்தகைய எழுச்சிக்குத் திருக்குறள் பதிப்பே காரணம் என்பார்⁵⁶ ச. மெய்யப்பன்.

இப்பதிப்புகள் பலத்திறத்தன. மூலப்பதிப்பு, உரைப்பதிப்பு, உரை விளக்கப்பதிப்பு, உரைவளப்பதிப்பு, உரை வேறுபாட்டுப் பதிப்பு, உரைக்கொத்துப்பதிப்பு, ஆராய்ச்சிப்பதிப்பு, பிறர் உரைப்பதிப்பு, தெளிவுரைப்பதிப்பு, மலிவுப்பதிப்பு, கையடக்கப்பதிப்பு, பரிசுப்பதிப்பு எனப் பதிப்புகள் பல⁵⁷.

முதற்பதிப்பு

இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் திருக்குறள் மிகப்பழமையான முதற்பதிப்பு என்ற பெருமைக்குரியது. 1812இல் வெளிவந்த திருக்குறள் மூலபாடம் - தெய்வப்பலமை திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிச் செய்தது - இது பொத்தகம் கலியுகாப்தம் ஆங்கில வருஷம் தொண்டைமண்டலம் சென்னைப் பட்டினத்தில் தஞ்சை நகரம் மலையப்பப்பிள்ளை குமாரன் ஞானப்பிரகாசனால் அச்சிற் பதிக்கப்பட்டது. மாசதினச் சரிதையின் அச்சக்கூடம் என்ற முகப்புப்பக்கக் குறிப்புக்கள் கொண்ட நூல் ஆகும். இன்று கிடைக்கும் திருக்குறள் பதிப்புக்களில் மிகப்பழைய பதிப்பாகும். வெளியிட்ட ஆண்டு கி.பி.1812 என்ற அடிக்குறிப்புடன் உள்ள இந்நூல் கும்பகோணம் சாது சேஷையா கோபாலராவ் நூலகத்தில் உள்ளது. இந்நூலின் முகப்புப்பக்கம் இ. சுந்தரமூர்த்தியின் “திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைத்திறன்” (1985) என்ற நூலின் பின்னிணைப்பில் உள்ளது. இந்த ஆய்வேட்டின் பின்னிணைப்பிலும் சேர்க்கப் பட்டுள்ளது. “திருக்குறள் முதற்பதிப்பு” என்ற தலைப்பில் இ. சுந்தரமூர்த்தி வள்ளுவம்⁵⁸ இதழில் விரிவாகக் கட்டுரை எழுதியுள்ளார்.

1812-ஆம் ஆண்டில் அறிஞர் எல்லீசு அவர்களின் திருக்குறள் உரை வெளிவந்தது குறிப்பிடத்தக்கது⁵⁹.

உரைநூல்கள்

1838-லேயே திருத்தணிகைச் சரவணப் பெருமானையர் திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையைத் தழுவி இயற்றிய பதவுரையும் கருத்துரையும் விசேட உரையும் என்ற நூலை வெளியிட்டதாகத் திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைத்திறன் நூலின் பின்னிணைப்பிலுள்ள பெயர்ப்பட்டியலில் குறிப்புள்ளது⁶⁰ திருவள்ளுவர் நினைவுமலரிலும் குறிப்புள்ளது. இதுவே முதலில் வெளிவந்த திருக்குறள் உரைநூலாகும்⁶¹.

1842-இல் மழவை மகாலிங்க ஐயரால் வெளியிடப்பட்ட பரிமேலழகர் உரை - தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் உள்ளது.

இதன்பின் 1840-இல் சென்னை அமெரிக்கன் மிசியோன் அச்சக்கூடத்தில் வெளியிடப்பட்ட, “திருக்குறள் பரிமேலழகர்

34 □ திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

உரையும், இராமநுசக் கவிராயர் செய்த வெள்ளுரையும், புத்துரையும் ட்ரூ ஐயர் செய்த (Rev. W.H. Drew) இங்கிலீஸ் மொழிபெயர்ப்பும்” என்ற நூலும் கும்பகோணம் கோபாலராவ் - சாதுசேஷையா நூலகத்தில் உள்ளன. இந்நூலில் அறத்துப்பால் - இல்லறவியல் 24 அதிகாரங்கள் மட்டுமே உள்ளன.

1949-இல் சென்னை எம். வீராசாமிப் பிள்ளை வெளியிட்ட திருக்குறள் பரிமேலழகருரை; சென்னை இரத்தின நாயக்கர் சன்னில் களத்தூர் வேதகிரி முதலியார் வெளியிட்ட பரிமேலழகருரை பற்றி “திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைத்திறன்” நூலில் குறிப்புள்ளது⁶².

1850-இல் திண்டுக்கல் முத்துவீரப்பிள்ளை உத்தரவின்படி, பரிமேலழகருரை வேதகிரி முதலியாரால் பதவுரை, கருத்துரை, விசேடவுரை கொடுத்த பின்பு மதுரை செஷன்கோர்ட்டு ஹெட்ரைட்டர் முத்துக்கிருஷ்ணபிள்ளையால் சிந்தாதிரிப் பேட்டை சண்முக விலாச அச்சுக் கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இப்புத்தகம் மேற்படி முதலியார் குமாரர்கள் ஆறுமுக முதலியாராலும், கந்தசாமி முதலியாராலும் நிறைவேற்றப்பட்டது என்ற முகப்புப் பக்கக் குறிப்புக்கள் கொண்ட நூல் கும்பகோணம் சாதுசேஷையா நூலகத்தில் உள்ளது.

இராமநாதபுரம் சமஸ்தானம் பொன்னுசாமித் தேவர் உதவியுடன் ஆறுமுக நாவலரால் வெளியிடப்பட்ட பதிப்பு 1850-1851 ஆம் ஆண்டுகளில் வெளிவந்தது. இது 1956-இல் கேசவ முதலியாரால் மறுபதிப்பு செய்யப்பட்டது. இவையும் பரிமேலழகர் உரையே. இவை கும்பகோணம் சாதுசேஷையா நூலகத்தில் உள்ளன.

1859-இல் “திருக்குறள் மூலம் - பரிமேலழகர் உரை ஊ. புஷ்பரதச் செட்டியார், கலாரத்ன அச்சுக்கூடம் சென்னையில் வெளியிடப்பட்டது. திருவள்ளூர் திருநாள்விழா மலரில் இக்குறிப்பு உள்ளது⁶³.

1861-இல் திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை - சரவணப் பெருமானையர் உரைவிளக்கம் கொண்டது. திருநெல்வேலி கந்தசாமிப் பிள்ளையால் வெளியிடப்பட்டது. இவ்விரு குறிப்புக்களும் திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைத்திறன் நூலில் உள்ளன.

1861-இல் சென்னை வாணி நிகேதன அச்சுக்கூடத்தில் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர், திருத்தணிகை சரவணப் பெருமானையர் வெளியிட்ட “திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகருரையும்” என்ற நூல் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக நூலகத்திலும், சென்னை மறைமலையடிகள் நூலகத்திலும், கும்பகோணம் சிவகுருநாதப் பிள்ளை செந்தமிழ் நூலகத்திலும் உள்ளது.

பரிமேலழகர் உரை 1863-இல் முனுசாமி முதலியாரால் சென்னை மெய்ஞான சூரியோதய விலாச அச்சுக் கூடத்திலும், 1870-இல் கிட்டா குப்புசாமி நாயுடுவால் சென்னை கவிரஞ்சனி அச்சுக்கூடத்திலும், 1873-இல் வேதகிரி முதலியாரால் சென்னை கலை வியாக்கியான விளக்க அச்சுக்கத்திலும் வெளியிடப் பட்டுள்ளன. 1875-இல் சரவணப் பெருமானையர் - பரிமேலழகர் உரை எம். வீராசாமிப் பிள்ளையாலும், 1880-இல் டி.சி. பரசுராம முதலியாரால் சென்னை பரப்பிரம்ம அச்சியந்திரச்சாலையாலும், 1884-இல் சிதம்பரம் பொன்னுசாமி முதலியாராலும், 1885-இல் சென்னை கலாரத்னாகரம் அச்சுக்கத்தில் முருகேச முதலியாராலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. 1888-இல் சென்னை சைவ வித்யானுபாலன் யந்திரசாலையில் ஆறுமுகநாவலர் விளக்க உரை கொண்ட பரிமேலழகர் உரை பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

1889-இல் சென்னை லாரன்ஸ் பிரஸில் திருக்குறள் தமிழ் மூலமும், சுகாத்தியர் என்னும் டி.எம்.ஸ்காட் எழுதிய ஆங்கில உரையும் வெளியிடப்பட்டது.

1893-இல் சென்னை விக்டோரியா ஜூபிலி அச்சுக்கூடத்தில் சுந்தரமுதலியார் கருத்துரையுடன் திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரையும், அதே ஆண்டில், சென்னை இராகவலு நாயுடு, சரவணப் பெருமானையர் விளக்கவுரையுடன் பரிமேலழகர் உரையும் வெளியிடப்பட்டன.

இதன் பின் 1900இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 701 முதல் 800 குறட்பாக்களுக்குரிய பரிமேலழகர் உரையை வெளியிட்டது.

1812இல் அச்சேற்றப்பட்ட திருக்குறள் 1900 வரை 31 முறை பரிமேலழகர் உரையே திரும்பத் திரும்பப் பதிப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால், மு.வரதராசன் அவர்களின் தெளிவுரைப் பதிப்பு 1949இல்

தொடங்கி 1975க்குள் முப்பது பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளது. பத்து நூறாயிரம் படிகள் செலவாகிப் பதிப்புலகில் சாதனை பெற்ற பதிப்பு இதுவே என்பார் ச. மெய்யப்பன்⁶⁴.

1901 முதல் 1950 வரை 84 பதிப்புகளும், 1951 முதல் 1998 வரை 203 பதிப்புக்களும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. 1812இல் முதன்முதலில் வெளியிடப்பட்டது முதல் 1999 சனவரி வரை 290 திருக்குறள் பதிப்புகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

பரிமேலழகர் உரைப்பதிப்புகளை எல்லாம் படிக்கும்போது அவற்றுள் பெருத்தவேறுபாடுகள் எதுவுமில்லை. பதிப்பாசிரியர்களின் புலமைத்திறன். ஆய்வுணர்வு, கூர்த்தநோக்கு, பன்னூல் அறிவு, மொழிநடைத்திறன் போன்றவையே இவ்வுரைகளில் வெளிப்படுகின்றன. உரைக்கு உரைகள் பலவற்றைக் கண்ட உரை பரிமேலழகர் உரை ஒன்றேயாகும் என்பார் மு. வை. அரவிந்தன்⁶⁵.

பரிதியார் உரைப்பதிப்பு

பரிதியார் உரை 1935-இல் வெளிவந்துள்ளது என மு.வை. அரவிந்தன் “உரையாசிரியர்” என்னும் நூலிலும், 1938இல் வெளிவந்துள்ளது என ச. மெய்யப்பனார், செப்டம்பர் - அக்டோபரில் வெளிவந்த வள்ளுவம் இதழிலும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பதிப்பித்த ஆசிரியரின் பெயரைக் குறிப்பிடவில்லை. மார்ச்சு-ஏப்பிரலில் வெளிவந்த வள்ளுவம் இதழில் ச. மெய்யப்பனார் “திருக்குறள் பதிப்புகள்” என்ற கட்டுரையில் ஆண்டு குறிப்பிடாமல் ‘பதிப்பித்த ஆசிரியர்’ “துடிசைக்கிழார்” என்று மட்டும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“திருக்குறள் - உரைவளம் காமத்துப்பால்” என்ற நூலைத் தொகுத்த மகாவித்துவான் ச. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் தருமபுர ஆதீனம் இருபத்தைந்தாவது மகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் அவர்கள் ஆணையின் வண்ணம் ஜன்மநக்சுத்திர விழா அணிமலராக 28-10-1951 - 1952இல் வெளியிட்டார். இவ்வுரை வளத்தில் மணக்குடவர், பரிமேலழகர், பரிதி, காலிங்கர், பரிப்பெருமாள் ஆகிய ஐவரின் வரலாற்றையும் உரைப்போக்கையும் ஆராய்ந்துள்ளார்.

தண்டபாணி தேசிகர் தமது பதிப்பின் முகவுரையில் இப்பதிப்பு வெளிவர ஒப்புநோக்கக் கிடைத்த ஏடுகள் பல. செய்யாமற் செய்த உதவியையுடைய ஏடு தேடித் தந்த இன்றமிழ்ப் பெருமக்களை மீண்டும் ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

1. வே.ரா. தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர் பரிதியார் உரை 1.
2. வே.ரா. தெய்வசிகாமணிக் கவுண்டர் காலிங்கர் உரை 1.
3. இலக்கண விளக்கம் சோமசுந்தர தேசிகர் வீட்டுப் பிரதி (கையெழுத்து) (ஏ. கல்யாணசுந்தர தேசிகர் மூலம்) பழைய உரை 1.
4. தருமபுர ஆதீனத்துப் புத்தகசாலைப் பிரதி, பரிமேலழகர் உரை.

இங்ஙனம் ஏடுகள் அளித்து தமிழாக்கத்திற்கு உதவிய அனைவருக்கும் அடியேன் செய்யும் கைம்மாறு யாதுளது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்⁶⁶.

ஆய்வுக்குதவும் பதிப்புகள்

ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் திருக்குறள் உரைகள் தனித்தனியே வெளிவந்த வண்ணம் உள்ள நிலையில் 1951-இல் தருமபுர ஆதீனம் “திருக்குறள் உரைவளம்” என்ற தொகுப்புரை நூலை வெளியிட்டது. ச. தண்டபாணி தேசிகரால் மரபுரையாசிரியர்கள் மணக்குடவர், காலிங்கர், பரிதியார், பரிப்பெருமாள், பரிமேலழகர் ஆகிய ஐவரின் உரைகளும் தொகுக்கப்பட்டுள்ள இந்நூல் ஆய்வுக்கு உதவும் வகையில் உள்ளது.

இரண்டாவதாகப் பட்டுச்சாமி ஒதுவாரால் தொகுக்கப்பட்ட “திருக்குறள் உரைக்கொத்து” என்ற நூலை 1957-இல் திருப்பனந்தாள் காசிமடம் வெளியிட்டது. மேற்கூறிய உரைவளம் போன்றே இதுவும் ஆய்வுக்குதவும் வகையில் உள்ளது. இந்நூலில் ஒவ்வொரு குறள் உரையின் இறுதியிலும் ஜி.யூ.போப் எழுதிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு உரையும் உள்ளது. 1969, 1990-இல் இந்நூலை அதே காசிமடம் மறுபதிப்புச் செய்தது.

இரா. சாரங்கபாணி எழுதிய “திருக்குறள் உரை வேற்றுமை” என்னும் நூல், காரைக்குடி செல்வி பதிப்பகத்தால் 1957-இல் அறத்துப்பாலும், 1960-இல் பொருட்பாலும், 1964-இல்

காமத்துப்பாலும் மூன்று பிரிவுகளாக வெளியிடப் பட்டன. இம்மூன்று நூல்களில் ஐந்து மரபுரைகளுடன், கா. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, மு. வரதராசன், புலவர் குழந்தை, சி. இலக்குவனார், மயிலை. சிவமுத்து போன்ற புத்துரையாசிரியர்களின் உரைகளும் ஒப்பிட்டு ஆராயப்பட்டு, அவற்றுள் காணப்படும் உரை வேற்றுமைகள் விளக்கப்படுவதுடன் ஒவ்வொரு குறளுக்கும் தொகுப்பாசிரியர் (இரா. சாரங்கபாணி) தாம் பொருத்தமாகக் கருதும் உரையை முடிவுநிலையாகக் கூறுவதும் இந்நூலின் சிறப்பாகும். இம்மூன்று தொகுதிகளும் திருக்குறள் ஆய்வாளர்களுக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன.

“திருக்குறள் உரை வேற்றுமை” மூன்று தொகுதிகளும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தால் மறுபதிப்புச் செய்யப் பட்டன. 1989-இல் அறத்துப்பாலும், 1992-இல் பொருட்பாலும், காமத்துப்பாலும் வெளியிடப்பட்டன. முதற்பதிப்பிலுள்ள மரபு-புத்துரைகளுடன், நாமக்கல் கவிஞர், வ.சுப, மாணிக்கம், தேவநேயப் பாவாணர், கு.ச. ஆனந்தன் போன்ற புத்துரையாசிரியர்களின் உரைகளும், குன்றக்குடி அடிகளார், கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம், ம.பொ. சிவஞானம், மு. கருணாநிதி போன்றோர் எழுதிய உரைநடை நூல்களிலுள்ள திருக்குறள் பற்றிய கருத்துக்களும் ஆராயப்பட்டு முடிவில் “முடிவுநிலையுடன்” வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இவை, திருக்குறள் ஆய்வாளர்களுக்குப் பெரிதும் துணையாக உள்ளன.

1963இல் கோவை இராமகிருஷ்ண மடம் வெளியிட்ட “திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு” கி.வா. ஜகந்நாதனால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இந்நூலில் மணக்குடவர் போன்ற மரபுரையாசிரியர்களுக்கும், பரிமேலழகருக்கும் உள்ள உரையொப்புமை-வேற்றுமைகளும் விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு குறளுக்கும் பொருத்தமான இலக்கியச் சான்றுகள் தரப்பட்டுள்ளன. திருக்குறளில் வரும் சொற்கள் வெவ்வேறு பொருள்களில் வருமிடங்கள் அகராதியாகத் தொகுக்கப் பட்டுள்ளன. ஒரே கருத்தைத் திருவள்ளுவர் எங்கெங்கே ஆள்கிறார் என்பதை அறிய இந்நூல் உதவும். திருவள்ளுவர் - திருக்குறள் பற்றி ஆய்வை விரிவாகச் செய்பவர்களுக்கு இது சிறந்த, பயனுள்ள கருவியாக உதவும்⁶⁷ என்று தொகுப்பாசிரியர் கி.வா. ஜகந்நாதன் கூறுகிறார்.

1981இல் திருப்பனந்தாள் காசிமடம் வெளியிட்ட 'திருக்குறள் உரைத்திறன்' என்னும் நூல் ஆய்வுக்குதவும் மற்றொரு நூலாகும். பதிப்பாசிரியர் கு. சுந்தரமூர்த்தி எழுதிய 43 பக்கங்கள் கொண்ட ஆராய்ச்சி முன்னுரை உடைய இந்நூலில் மரபுரை - புத்துரை ஆசிரியர்கள் கருத்துக்களில் பொருந்தாதவற்றுக்கு மறுப்புரையும், பொருந்துவன வற்றுக்குப் பதிப்பாசிரியர் இலக்கியச் சான்றுகள் காட்டியும் விளக்கும் விளக்கவுரை ஆய்வாளர்களுக்கு உதவும் வகையில் இடம் பெற்றுள்ளது. இந்நூல் மறுபதிப்புச் செய்யப்படவில்லை.

முன்னர் உரைவளம் பதிப்பித்த ச. தண்டபாணி தேசிகர் தொகுத்த திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம் (அறத்துப்பால்) மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தால் மூன்று தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டது. முதல் தொகுதியான பாயிரவியல் 1981-இலும், இரண்டாம் தொகுதியான இல்லறவியல் 1983-இலும், மூன்றாம் தொகுதியான துறவறவியல்-ஊழியல் என்பன 1986-இலும், அரசியல் காமத்துப்பால் 1990-இலும், அங்கவியல் I, 1996-இலும் அங்கவியல் II, 1999-இலும், ஒழிபியல் 2003-ஆம் ஆண்டிலும் வெளிவந்தன. அரிய பெரிய தொகுதிகளான இம்மூன்றிலும் மரபுரை மற்றும் புத்துரைகளின் உரை வேற்றுமைகள், அவற்றின் முடிவுகள் உள்ளன. ஆய்வுக்கு உதவும் நூல்களுள் இவையும் சிறந்தவையாகும்.

1990-ஆம் ஆண்டில் இரா. இளங்குமரன் எழுதிய **வாழ்வியல் உரையும்** ஆய்வுக்கு உதவும் சிறந்த நூலாகும்.

பரிதியார் உரை

உழவன் உழைப்பு, நன்னிலத்தில் மிக்க ஊதியத்தைத் தருவதுபோலக் கொடை சிறிதாயினும் தக்கார்கைப் பட்டக்கால் வாள்சிறிதாகப் போர்த்து விடுதல்போல உரையாசிரியர்களின் உழைப்பும் திருக்குறளுக்குப் பொருந்தியதால் பெரிதும் சிறந்தது⁸⁸ எனலாம். திருக்குறளுக்குக் கிடைத்த பழைய உரையில் மிகவும் எளிமை நிறைந்தது பரிதியார் உரையாகும்.

பரிதியார் உரை பொழிப்புரை என்றோ, விளக்கவுரை என்றோ கூறவியலாத நிலையில் இருப்பினும், குறட்கருத்தையறிந்து கொண்டு தம் விருப்பத்திற்கேற்ப, மிகுத்தும் குறைத்தும் பொருள் கூறுகிறார். சில இடங்களில் குறளின் கருத்துக்கும் இவரது

விளக்கத்திற்கும் தொடர்பில்லாத நிலையைக் காண முடிகிறது. குறளுக்கும் பரிதியார் உரைக்கும் ஒற்றுமைப்படுத்தி, கருத்து அறிந்து கொள்ளுதல் ஒரு கயிற்றாலாகிய பாலத்தில் காவிரியைக் கடக்க நினைத்தலை ஒக்கும்⁶⁹ என்று கூறுவர் ச. தண்டபாணி தேசிகர். இவரது உரை பேச்சு நடையில் அமைந்து உலக வழக்குச் சொற்களைப் பெற்றிருந்தாலும், அவற்றில் ஒருவகை அழகும் எளிதில் பொருளுணர்த்தும் ஆற்றலும் இருப்பதைக் காணலாம். பேச்சு நடையில் அமைந்துள்ள இவருரையில் சிலவிடங்களில் பிழைகளும் உள்ளன.

இவரது உரையில், பாலின் தொடக்கத்தில் விளக்கவுரையோ, இயல்பிரிப்புப் பற்றிய ஆராய்ச்சியோ இல்லை. அதிகார முறைவைப்பைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டல், ஒரே அதிகாரத்திற்குள் குறட்பாக்களைப் பொருள் நோக்கிப் பிரித்து அமைத்தல் ஆகிய முறைகள் இல்லை. ஏனைய உரையாசிரியர்கள் நூலின் அமைப்புப் பற்றி ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தியுள்ளனர்.

பிறந்த ஊர்

பரிதியார், பருதியார் எனவும் வழங்கப் பெறுகிறார். தருமர் மணக்குடவர் என்ற பாடலில் தருமர் என்ற எதுகை நோக்கிப் பருதி என்றிருத்தலே பொருத்தம் என்பர் சிலர். பரிதி, பருதி இரண்டும் 'வட்டத்தை' உணர்த்தும் ஞாயிற்றின் பெயர்களாகும்.

பருதியார் என்ற பெயரினைக் கொண்டு, இவரது ஊர் திருப்பருதி நியமமாக இருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது. திருப்பருதி நியமம் என்னும் ஊர் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் ஓரத்தநாடு செல்லும் வழியில் உளுர் என்னும் ஊருக்கு அருகே உள்ளது. அவ்வூரில் கோயில் கொண்டுள்ள இறைவனின் பெயர் பரிதியப்பர் என்பதாகும்.

இக்கோயில் தேவாரப் பாடல் பெற்ற தலமாக அமைந்துள்ளது. திருஞான சம்பந்தர் தேவாரப் பாடலில் இவ்வூரைப் பண் கொண்ட வண்டினம் பாடியாடும் பரிதிநியமம்⁷⁰ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பருதியப்பர் என்ற பெயர் பருதி என்று குறுகி பரிதி என்று திரிந்து சிறப்புக் கருதி ஆர்விகுதி சேர்த்துப் பரிதியார் என மாற்றம் பெற்றது எனலாம்.

சமயம்

உரையால் இவர் சைவர் எனவும் ஆனால் சமயப் பொதுமையுடையவர் எனவும் தெரிகிறது. இவர் சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதற்கு இவரது உரையில் சான்றுகள் பல உள்ளன.

கடவுள் வாழ்த்தில் “நற்றாள்” (2) என்பதற்குச் சிவன் ஸ்ரீபாதம் என்றும், “இறைவன் பொருள் சேர்புகழ்” (5) என்பதற்குச் சிவகீர்த்தி என்றும், “அறவாழி அந்தணன்” (8) என்பதற்குத் தன்மம் என்னும் சமுத்திரமாகவுள்ள பரமேசுவரன் என்றும் உரை கூறுமிடங்கள் தோறும் சிவனையே குறித்துச் செல்கின்றார்.

“எண்குணத்தான்” (9) என்பதற்குச் சைவசமயச் சார்பாக விளக்கம் கூறுகிறார். எண்குணமாக அவர் குறிப்பிடுவன: அனந்த ஞானம், அனந்த வீரியம், அனந்த குணம், அனந்த தரிசனம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, அவாவின்மை, அழியா இயல்பு என்பவையாகும்.

“வாய்மை” அதிகாரத்தில், “பொய்யாமை அன்ன” (296) என்னும் குறளில் “எல்லா அறமும் தரும்” என்பதற்குச் சிவபுண்ணியம் எல்லாம் உண்டாம் என்றும், “மெய்யுணர்தல்” அதிகாரத்தில் மெய்யுணர்வில்லாதவர்க்கு (354) என்பதற்கு மெய்யுணர்வாகிய சிவஞானம் அறியாவிடில் என்றும், “வெகுளாமை” அதிகாரத்தில் “துறந்தார்” (310) என்பதற்குத் தொண்ணுற்றாறு தத்துவத்தையும் உடலோடே துறந்தார் என்றும் பொருளுரைக்கின்றார்.

இவற்றை நோக்கும் போது பருதியார் சைவ சமயச் சார்புடையவர் என்பதும், சமயப் பொறையுடையவர் என்பது “யாதானும் நாடாமால்” (397), மடியிலா மன்னவன் எய்தும்” (610) “தாம் வீழ்வார் மென்றோள்” (1109) ஆகிய குறள்களுக்கு அவர் கூறும் விளக்கத்தாலும் புலனாகிறது.

“யாதானும் நாடாமல் ஊராமால்” (397) என்னும் குறளில் “ஊராமால்” என்பதற்கு மால் வைகுண்டப் பதம் எனவும், தாம் வீழ்வார் மென்றோள் தாமரைக் கண்ணான் உலகு” (1103) என்ற குறளில் “தாமரைக் கண்ணான் உலகு” என்பதற்கு வைகுண்டபதம் எனவும் வைணவச் சார்பாகப் பொருளுரைப்பதனால் இவருக்குப் பிற சமயத்தின்பால் காழ்ப்புணர்வு இல்லை என்பது புலனாகிறது.

காலம்

படைப்பாளரின் காலத்தை அவர் படைத்த இலக்கியங்களில் காணப்படும் சொல்லாட்சி, பழக்க வழக்கம், நம்பிக்கை போன்ற இன்னபிற அகக்கூறுகளைக் கொண்டும் அறியலாம். சமகாலப் புலவர், அரசர் போன்ற புறச் சான்றைக் கொண்டும் துணியலாம்.

ஒரு நூலின் கருத்தையோ, பாட்டின் பொருளையோ காண்பதற்குப் பல அறிவுக் கூறுகள் வேண்டும். இது இன்ன காலத்துத் தோன்றிய நூல் என்ற “கால அறிவும்” இக்காலத்து இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் என்ற “சொல்லறிவும்” இன்ன காலத்து இருந்த பழக்க வழக்கங்கள் இவை என்ற “சமுதாய அறிவும்” இத்தொடர் ஓடிக்கிடக்கும் முறை என்ற “நடையறிவும்” இன்ன பிறவும் இருந்தால்தான் பொருளை முரணின்றிக் காணமுடியும்”⁷¹ என்ற வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்களின் கூற்று வழி நூலாசிரியரின் காலத்தைக் கொள்ளலாம்.

பரிமேலழகருக்கு முற்பட்டவர்

கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆட்சி புரிந்த விசய கண்ட கோபாலன் என்னும் தெலுங்குச் சோழனின் 22-ஆம் ஆட்சியாண்டில் கி.பி. (1271) எழுந்த கல்வெட்டு ஒன்று, *வண்துவரப் பெருமானான பரிமேலழகிய பெருமான் தாதன்*” என்னும் பெயரைக் குறிப்பிடுகின்றது. இப்பெயரே உரையாசிரியர் பரிமேலழகராக இருக்கலாம் என்பார்⁷².

செவ்வி முப்பாலுக்கு

ஓர்உரை யின்றி ஒன்பது சென்றும்

ஐயுற வாக னையுறு காலை

.... குறட்பாத் தழீழ்மனு நூலிற்கு

விழுப்பொருள் தோன்ற விசித்தினிது உரைத்தனன்

பரிமேலழகன் எனப் பெயர் படைத்துத்

தரைமேல் உதித்த தலைமை யோனே⁷³

என்னும் பெருந்தொகைப் பாடல் (1543) அவருக்குமுன் ஒன்பது உரையாசிரியர்கள் இருந்தனர் என்பதையும், அவர்களுள் ஒருவர் பரிதியார் என்பதையும் தெளிவாக்குகிறது. அதே போன்று பதினமரைக் குறிக்கும் தனிப்பாடலில் பரிமேலழகருக்கு முன்னர்ப் பரிதியார் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

ஏனைய உரைகளை நினைவில் கொண்டெழுதும் பரிமேலழகர் பரிதியார் கருத்தையும் நெஞ்சத்தில் நிறுத்தி உரையெழுதும் பான்மையை “இலன் என்னும் எவ்வம்” (223). “நாடொறும் நாடி” (553) “வன்கண் குடிகாத்தல்” (632) “கேட்டார்ப்பிணிக்கும்” (643) “அருமறை சோரும்” (847) என்னும் குறளுரைகளால் காணப்படுகிறது. “பரிமேலழகரால் மறுக்கப்படும் உரைப்பகுதிகளுள் சிற்சில இவருடையவையாக இருத்தலினாலும் பரிதியார் பரிமேலழகருக்கு முற்பட்டவர்⁷⁴ எனலாம் என்பர் ச. தண்டபாணி தேசிகர்.

ஐயனாரிதனார்க்குப் பிற்பட்டவர்

ஐயனாரிதனார் வகுத்த நூல் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இளம்பூரணர், அடியார்க்குநல்லார், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், புறநானூற்று உரைகாரர், பரிமேலழகர் ஆகியோரால் இந்நூல் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இளம்பூரணர் காலத்திற்கு இந்நூல் முற்பட்டது என அறிய வருதலால் இதன் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு எனலாம்⁷⁵.

பரிதியாரும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் குறிப்பிடப்படும் வெட்சி முதலான எண்வகை மாலையைத் தம் உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வெட்சி முதலான எட்டுவகை மாவை
சூடிப்போர் செய்வது மாற்றானைக்
கண்படை

இதனால் பரிதியார் ஐயனாரிதனார்க்குப் பிற்பட்டவர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஆண்டாளுக்குப் பிற்பட்டவர்

திருப்பாவை கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகும்⁷⁶. திருப்பாவையில் குறிப்பிடப்படும் மார்கழி நீராடல் பரிதியார் உரையில் “மார்கழி தீர்த்தம்” என்று காணப்படுகிறது. எனவே ஆண்டாளுக்குப் பிற்பட்டவராக இருக்கலாம்.

எனவே பரிதியார், ஐயனாரிதனார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் பிற்பட்டவர். பரிமேலழகருக்கு முற்பட்டவர் எனலாம். மேலே குறிப்பிட்ட செய்திகளினின்றும் இவரது காலம் 13-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி எனக் கொள்ளலாம்.

உரையாசிரியர்களுள் பரிதி

பரிதியாரின் கருத்துக்களைப் பிற உரையாசிரியர்கள் ஏற்றுக் கொண்ட இடங்களும் உண்டு. பரிதியார் குறட்பாக்களுக்குத் தரும் விளக்கம் புதுமையாய் உள்ளது. மொழிபெயர்ப்பாளரும் பரிதியின் உரையைத் தழுவி யுள்ளனர் “பிறமொழிகளில் பெயர்த்தவர்கள் பெரிதும் பரிமேலழகரையே பின்பற்றினர் எனத் தெரிகிறது. ஆங்கிலத்தில், போப், ட்ரூ போன்றோருள் பெரிதும் போப் மணக்குடவரையும், ட்ரூ பரிமேலழகரையும் பின்பற்றுகின்றனர். இருந்தும் சில இடங்களில் இருவர் உரையினையும் விட்டுப் பரிதியினுடைய உரைகளை இருவரும் மேற்கொள்ளுகின்றனர். “அறவாழி அந்தணன்” (8) என்ற குறளில் “பிறவாழி” என்பதற்கு ட்ரூ ‘Sea of Voice’ எனப் பெயர்க்கின்றார். பரிதியோ இங்கு பாவக்கடல் என உரைக்கின்றார். மணக்குடவரும், பரிமேலழகரும் “இன்பக்கடல்” என்றே உரைக்கின்றனர்”.

மணக்குடவர் - பரிதி

அற்றாரைத் தேறுதல் ஒம்புக மற்றவர்
பற்றிலர் நாணார் பழி (506)

என்ற குறளில் “அற்றார்” என்பதற்கு ஒழுக்கம் அற்றார் என மணக்குடவர் உரை எழுதுவார். பரிதி “அற்றார்” என்பதற்கு பொருளும், கிளையும், கல்வியும் அற்றாரை என விளக்கிப் பொருளுரைக்கின்றார்.

மணக்குடவர் கூறும், ஒழுக்கம் அற்றார் என்பதில் ஒழுக்கம் நற்குணம், நற்செயல்கள் அனைத்தும் அடங்கிய பொதுச் சொல்லைக் குறிக்கும். ஆனால், பரிதியார் கூறும் விளக்கம் பொருளற்றார் வறுமையாலும், கிளையற்றார் உலகில் ஒரு பற்றுக் கோடும் இல்லாமையாலும், கல்வியற்றார் அறியாமையினாலும், தீய செயல்கள் செய்வராகலின் அவரை நம்பாதே என்று கூறுவது மணக்குடவர் உரையினும் சிறப்புடைத்து.

பரிமேலழகர் பரிதியார்

“நத்தம் போல்” (235) என்ற குறளுக்குப் பரிமேலழகர் எழுதியுள்ள உரை சிறப்பாக இல்லை. “நத்தம்போல்” என்பது உவமைத் தொடர்போல உள்ளது. ஆனால் பரிமேலழகர், “நந்து

என்னும் தொழிற்பெயர் விகாரத்தால் நத்து என்றாகி, பின் அம் என்னும் பகுதிப்பொருள் விசுதி பெற்று நத்தம் ஆயிற்று. போல் என்பது ஈண்டு உரையசை ஆகும் என்பதை முன்னும் கூட்டி, அரிது என்பதனைத் தனித்தனிக்கூட்டி உரைக்க” என்றெல்லாம் எழுதுகிறார்.

நத்தம் போல என்பதற்குப் பரிதியார் “சங்கு ஆயிரம் சூழ்ந்த வலம்புரி போல்” எனப் பொருள் கூறுகின்றார். நத்தம் என்பதற்குச் சங்கு என்றும் போல் என்பதை உவமையுருபாகவும் கொண்டு பொருள் எழுதியுள்ளார். இவர் தரும் விளக்கமே குறளின் பொருளை அறியத் துணை செய்கிறது.

மணக்குடவர் பரிப்பெருமாள், காலிங்கர், பரிமேலழகர் - பரிதி

**மயிர்நீப்பின் வாமுடக் கவரிமர அன்னர்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின் (969)**

என்னும் குறளுக்கு மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள், காலிங்கர், பரிமேலழகர் ஆகியோர், ஒரு மயிர் நீங்கினால் கவரிமான் உயிர்விடும் என்ற ஒரே கருத்தைக் கூறுகின்றனர். ஆனால், பரிதியாரோ, “ஒரு மயிர் சிக்கினால்” என்று பொருள் கொள்வதை நோக்குகையில் மிக நுட்பமான சிந்தனை வெளிப்படுகிறது. தன் மயிர்த் திரள்களில் ஒன்று சிக்கிய மாத்திரத்திலேயே உயிர் விடும் கவரிமான். தன் வாழ்க்கையில் மனத்தைப் பாதிக்கும் நிகழ்ச்சி ஒன்று ஏற்படுமாயின் உயிர்விடுவர் சான்றோர் என்பதைக் குறிப்பிட மயிர்ச் சிக்கலைக் கூறுகிறார். இவ்வுரை மற்றைய உரை யாசிரியர்களை விடவும் சிறப்பானது.

“குடம்பை தனித்து” (338) என்ற குறளில் குடம்பை என்பதற்கு முட்டை எனப் பரிமேலழகர் பொருள் கொள்கிறார். கூடு என மணக்குடவரும், காலிங்கரும் பொருள் கொள்கின்றனர். ஆனால் பரிதியார் முட்டையும் கூடும் எனப் பொருள் கொள்கின்றார்.

இக்குறட்பா, உடம்பு நீங்க, உயிர் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் போய்விடும். இதுவே உயிருக்கும் உடம்புக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு என்ற இயல்பு நிலையில் உள்ளது. யாக்கை நிலையாமையைப் பேசுகிறது.

இதன் மெய்ப்பொருளை மாற்றுவதற்காகப் பரிமேலழகர் குடம்பை என்பதற்கு “முட்டை” என்று வலிந்து பொருள் தருகிறார். இதற்கு இரு காரணங்கள்: முதலாவதாக முட்டையில் குஞ்சுடன் மேல் ஓடும் இணைந்தே உள்ளது. இரண்டாவதாகப் பறந்து போன குஞ்சு மீண்டும் திரும்பி வருவதற்குக் கூடு வாய்ப்பளிக்குகிறது. ஆனால், உடைந்த முட்டையில் அந்த வாய்ப்பில்லை.

உடம்பையும், உயிரையும் முறையே முட்டையாகவும், குஞ்சாகவும் ஆக்கி, அதனின்றும் வெளிப்பட்ட குஞ்சு (உயிர்) மீண்டும் வேறு முட்டைக்குள் (உடலினுள்) செல்ல இயலும் என்ற பொருளை வலிந்து வருவிக்க வேண்டி, “குடம்பை” என்பதற்கு “முட்டை” என்று பொருள் கூறுகிறார்.

“குடம்பை” என்பதற்குச் சரியான பொருளான ‘கூடு’ என்பதை ஏற்றுக் கொண்டால் இக்குறட்பாவின் உண்மைப் பொருள் வெளிப்படும்.

திருமுருகாற்றுப்படை உரை

பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய திருமுருகாற்றுப்படைக்கு நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர், உரையாசிரியர், பரிப்பெருமாள், பரிதியார் ஆகியோர் உரையெழுதியுள்ளனர். வே.ரா. தெய்வ சிகாமணிக் கவுண்டரால் கண்டெடுக்கப்பட்ட பருதியின் உரை திருப்பனந்தாள் ஆதீனம் வெளியிட்டுள்ள திருமுருகாற்றுப்படை உரைவளம் என்ற நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

நக்கீரர் 6சய்த நன்முருகாற்றுப் படைக்குத்
தக்கவுரை 6சொன்ன தகுதியான் - மிக்வுலகில்
பன்னூல் அறிந்த பரிதி மறைப்புவன்
6தன்னூல் அறிவால் துணிந்து

என்னும் பாடல் இவருரையைப் பாராட்டுகின்றது. சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும் திறனை இவ்வுரையில் முழுதும் காண முடிகிறது. உரையின் நடையும் போக்கும் குறள் உரை செய்த பரிதியாரைப் பெரிதும் ஒத்துள்ளமையின் இந்நூலுக்கும் அவரே உரையெழுதியதாகக் கொள்ளலாம்.

தொகுப்புரை

“உரை” என்ற சொல்லுக்குப் பொருள்கள் பல. ஆயினும் உரை என்பது “சொல்லாகி” ஆகுபெயராய்ச் சொல்லின் பொருளைக் குறிக்கிறது.

பேச்சு மொழி தோன்றி வளமுற்ற காலத்திலேயே, எழுத்து மொழி தோன்றுதல் இயல்பு. எழுத்துமொழி பண்பட்ட பின்னரே, செய்யுள் வழக்குத் தோன்றுதல் முறைமை, அந்நிலையில் செய்யுள் வழக்குப் புலமையாளர்களுக்கு உரைவிளக்கம் வேண்டாமலே புரிந்து கொள்ளும் நிலை இருந்த அளவில் உரை தேவைப்படவில்லை. செய்யுள் மொழிக்கும், பேச்சு மொழிக்கும் இடைவெளி ஏற்பட்ட நிலையில் செய்யுளைப் புரிந்து சுவைத்தற்கு உரைவிளக்கம் ஏற்பட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அவ்வுரையும் கூட, பின்னே விளங்கிக் கொள்ள முடியாத நிலையில், அவ்வுரையை எளிமைப்படுத்தலும் உரைவிளக்கம் வரைதலும் தேவையாயின. செய்யுள் வழக்கும் மக்கள் வழக்கும் இணைப்பை ஏற்படுத்தும் பாலமாக உரைகள் எழ நேர்ந்தன.

கி.பி. 8 ஆம் நூற்றாண்டில் இறையனார் களவியலுரை முழு உரைநூலாக நக்கீரரால் எழுதப்பட்ட பின் கி.பி. 10 முதல் 15ஆம் நூற்றாண்டு வரை, பல பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு உரைகள் எழுதப்பட்டதால் உரைவளர்ச்சி ஏற்பட்டது.

இலக்கணம், இலக்கியம், திருக்குறள் போன்ற அறநூல்களுக்கு உரைகள் எழுதப்பட்டன. சமய நூல்களுக்கு மணிப்பிரவாள நடையிலும் உரைகள் எழுதப்பட்டன. இவ்வாறு எழுதப்பட்ட உரைகள் விருத்தியுரை, காண்டிகையுரை என வகைப்படுத்தப்பட்டன.

உரையால் மூலநூல்கள் காக்கப்பட்டுள்ளன. உரையாலேயே இழந்துபோன தமிழ்ச் செல்வங்களின் பெயர்களையோ, பகுதிகளையோ, குறிப்புக்களையோ அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

நூலாசிரியரைப் போலவே உரையாசிரியர்களும் தம்முடைய அறிவுத்திறத்தால் எழுதிய உரைகள் கற்போருக்கு மூலநூலின் கருத்தை எளிதில் உணர்த்துணையாகின்றன. உரையாசிரியர்களே திறனாய்வாளர்களாய் நின்று உரை கூறுவதால், அவ்வுரை எழுந்த

காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சமுதாயத்தின் வரலாற்றை அறியவும் உரைநூல்கள் உதவுகின்றன. பண்டைத்தமிழ் உரையாசிரியர்கள் தமிழ் நூல்களில், அந்நூலாசிரியர்களிடம் குறையே காணாத பண்புடன் உரைகள் எழுதியுள்ளனர். இருப்பினும் காலப்போக்கில் தமக்கு முன்னர் வெளிவந்த உரைகளில் குறைகாணும் போக்கு உருவாயிற்று.

திருக்குறளுக்கு உரை செய்தோர் பலர். அவர்களுள் காலத்தால் பழைமை உடையவர்கள் பதின்மர். இப்பதின்மரின் மணக்குடவர், பரிதி, பரிப்பெருமாள், காலிங்கர், பரிமேலழகர் ஆகிய ஐவருரையே கிடைத்து உள்ளன. மேலும் இயற்றியவர் பெயர் தெரியாத இரண்டு உரைகள் உள்ளன.

இப்பொழுது திருக்குறளுக்குக் கிடைத்துள்ள பழைய உரைகளுள் காலத்தால் முந்தியது மணக்குடவர் உரை. அவருக்கு முன்பு உரைகள் இருந்துள்ளன. இதனை மணக்குடவர் உரையின் மூலமே அறிய முடிகிறது.

திருக்குறளுக்கு 2000ஆம் ஆண்டு வரை 228 உரையாசிரியர்கள் 270 உரை நூல்கள் எழுதியுள்ளனர்.

திருவள்ளுவர் தோன்றிய காலச்சூழலை மறந்து, தம் கால நிலைக்கு உட்பட்டு எழுதுவதாலும், சமயத்திலுள்ள ஆழ்ந்த பற்றுக் காரணமாகவும், புதுவதாகச் சொல்ல வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் முதலியவற்றாலும் பல உரைகள் தோன்றின.

மூலநூலும், உரைகளும் பல பதிப்புகள் கண்டுள்ளன. 1812ஆம் ஆண்டு முதல் 1999 ஆம் ஆண்டு சனவரி வரை 290 திருக்குறள் பதிப்புகள் வெளியிடப் பெற்றுள்ளன.

திருக்குறளை ஆய்வு செய்வோருக்கு உதவும் வகையிலும் நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

பரிதியார் உரை 1935ஆம் ஆண்டில் பதிப்பிக்கப்பட்டது என மு.வை. அரவிந்தனும், 1938ஆம் ஆண்டில் பதிப்பிக்கப்பட்டது என்று ச. மெய்யப்பனும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பதிப்பித்த ஆசிரியர் பெயர் “துடிசைக்கிழார்” என்று ச. மெய்யப்பன் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், இன்று திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம், உரைக்கொத்து ஆகிய நூல்களில் மட்டுமே பரிதியாரின் உரை பதிப்பிக்கப் பட்டுள்ளது கிடைக்கிறது.

பரிதியார் உரை பொழிப்புரை என்றோ விளக்கவுரை என்றோ கூற இயலாத நிலையில் உள்ளது. இருப்பினும் குறட் கருத்தை யறிந்து கொண்டு தம் விருப்பத்திற்கேற்ப, மிகுத்தும் குறைத்தும் பொருள் கூறுகின்றார். சில இடங்களில் குறளின் கருத்துக்கும் இவரது விளக்கத்திற்கும் தொடர்பில்லாத நிலையைக் காணமுடிகின்றது. இவரது உரை பேச்சு நடையில் அமைந்து, உலக வழக்குச் சொற்களைப் பெற்றுள்ளது. அவற்றில் ஒருவகை அழகும் எளிதில் பொருளுணர்த்தும் ஆற்றலும் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

பருதியார் என்னும் பெயரினைக் கொண்டு இவரது ஊர் திருப்பருதி நியமாக இருக்கலாம் என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இவரது உரையின் மூலம் இவர் சைவ சமயச் சார்புடையவர் என்று அறிய முடிகிறது. வைணவச் சார்பான கருத்துக்களையும் கூறுவதால், இவருக்குப் பிற சமயத்தின்பால் காழ்ப்புணர்வு இல்லை என்பதும் புலனாகிறது.

பரிமேலழகரால் மறுக்கப்படும் உரை சிற்சில பரிதியாருடையதாக இருப்பதால், இவர் பரிமேலழகருக்கு முற்பட்டவர். அதனால் இவரது காலம் 13ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி எனக் கொள்ளலாம்.

திருமுருகாற்றுப் படைக்கும் பரிதியார் உரை வரைந்துள்ளார்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி, 5, ப. 132.
2. மதுரைப் பேரகராதி, முதல் பாகம், ப. 355.
3. அ.மு.பரமசிவனாந்தம், தமிழ் உரைநடை ப. 19.
4. தொல். பொருள், இளம், நூ. - 159.
5. தொல். பொருள், இளம், - 102.
6. தொல் பொருள், இளம், - 105.
7. பரிபாடல், 8 : 35
8. இ.சுந்தரமூர்த்தி, பரிமேலழகர் திருக்குறள் உரைத்திறன் ப. 19.
9. தொல். பொருள், பேரா. 653.

50 □ திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

10. தொல். பொருள், பேரா. 656.
11. நன். நூற். 40
12. மு.வை.அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், ப. 62.
13. மேலது, ப. 64
14. இ.சுந்தரமூர்த்தி, பரிமேலழகர் திருக்குறள் உரைத்திறன் ப. 22.
15. அ.மு.பரமசிவானந்தம், தமிழ் உரைநடை ப. 79.
16. மா.இராசமாணிக்கம், இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி ப. 62.
17. இ.சுந்தரமூர்த்தி, பரிமேலழகர் திருக்குறள் உரைத்திறன் ப. 23.
18. வ.சுப.மாணிக்கம், திருக்குறட் சுடர்ப. 237.
19. தமிழண்ணல், புதிய நோக்கில் தமிழிலக்கிய வரலாறு ப. 390.
20. மது.ச.விமலானந்தம், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 32.
21. தொல். பொருள். நூ. 656.
22. தொல், மேலது. நூ. 658.
23. நன். 21.
24. மேலது, 22.
25. மேலது, 23.
26. யாப்பருங்கல விருத்தியுரை, ப. 12.
27. மேலது, ப. 31.
28. நாலடியார், அவையறிதல், 319.
29. மு.வை.அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், ப. 49.
30. ச.வே.சுப்பிரமணியம், தமிழிலக்கிய வரலாறு, ப. 218.
31. கூ.சுபாஷ்சந்திரபோஸ், தமிழிலக்கிய வரலாறு, ப. 23.
32. கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை..... ப.
33. சிவசூரியன், இருபதாம் நூற்றாண்டுப் புத்துரைகள், ப. 15.
34. மு.வை.அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள் ப. 321.
35. உ.வே.சா. பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி முன்னுரை.
36. இரா.இளங்குமரன், சுவடிக்கலை ப. 7.
37. இரா.மோகன், சொக்கலிங்கம், ந., உரைமரபுகள் ப. 35.
38. உ.வே.சா., பதிற்றுப்பத்து முன்னுரை ப. 6.

39. மா.இராசமாணிக்கம், இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி, ப. 79.
40. அ.மு.பரமசிவானந்தம், தமிழ் உரைநடை, ப. 125.
41. நன். நூ. 36.
42. வ.சுப.மாணிக்கம், சம்பர், ப. 19.
43. வ.சுப.மாணிக்கம், எந்தச் சிலம்பு, பக். 101, 102.
44. வ.சுப.மாணிக்கம், தொல்காப்பியக் கடல், ப. 298.
45. பெ.மாணிக்கம், மனோன்மணியம் பாயிரம், 11.
46. பரிமேலழகர் உரை, திருக்குறள், 322.
47. தொண்டை மண்டல சதகம், 41.
48. அ.மா.பரிமணம், திருக்குறள் பழைய உரை ஆய்வுரை ப. XXIII.
49. இரா.சாரங்கபாணி, திருக்குறள் உரையாசிரியர்கள், ப. 47.
50. கு.மோகனராசு, திருக்குறள் உரைவகைகள், ப. 110.
51. திருவள்ளுவமாலை, செய்யுள், 31.
52. வ.சுப.மாணிக்கம், திருக்குறட் சுடர், பக். 81, 82.
53. மீனாட்சி முருகரத்தினம், திரு.வி.க. ஒரு பல்கலைக்கழகம் ப. 136.
54. வெ.இராமலிங்கம் பிள்ளை, என் கதை பக். 270, 271.
55. கு.மோகனராசு, திருக்குறள் உரைவகைகள், பக். 9, 10.
56. ச.மெய்யப்பன், வள்ளுவம் இதழ், மார்ச்சு, ஏப்பிரல் - 1999, பக். 84.
57. மேலது, ப. 84.
58. இ.சுந்தரமூர்த்தி, வள்ளுவம் இதழ், சனவரி 99 பக். 21, 24.
59. இரா.இளங்குமரனார், சுவடிக்கலை ப. 169.
60. இ.சுந்தரமூர்த்தி, திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைத்திறன் ப. 450.
61. திருக்குறள் நினைவுமலர், ப. 128.
62. இ.சுந்தரமூர்த்தி, திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைத்திறன் ப. 450.
63. திருவள்ளுவர் திருநாள் மலர் ப. 128.

52 □ திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

64. ச.மெய்யப்பன், *வள்ளுவம் இதழ்* மார்ச்சு - ஏப்பிரல், 1999, ப. 84.
65. மு.வை.அரவிந்தன், *உரையாசிரியர்கள்* ப. 405.
66. லோகநாதன், துரை, *உலகப் பொதுமறையும் காலிங்கரும்* பக். 28, 29.
67. கி.வா.ஐகநாதன், *திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு*, ப. 15.
68. ச.தண்டபாணி தேசிகர். *திருக்குறள் அழகும் அமைப்பும்* ப. 167.
69. மேலது., ப. 177.
70. திருஞான சம்பந்தர், தேவாரம் திருப்பருதி நியமம், பா. 1.
71. வ.சுப.மாணிக்கம், *சிந்தனைக் களங்கள்*, ப. 313.
72. மு.வை.அரவிந்தன், *உரையாசிரியர்கள்* ப. 380.
73. மேலது, ப. 382.
74. ச.தண்டபாணி தேசிகர், (பதிப்பாசிரியர்) திருக்குறள் உரை வளம், (காமத்துப்பால்) ப. 114.
75. இரா.இளங்குமரனார், *இலக்கண வரலாறு* ப. 222.
76. ந.சி.கந்தையா பிள்ளை, *தமிழ்ப் புலவர் அகராதி* ப. 34, *காலக்குறிப்பு அகராதி* ப. 12.
77. மு.கோவிந்தசாமி, பரிமேலழகர் (வரலாறு உரை பற்றிய ஆராய்ச்சி விவர நூல்) பக். 213, 214.

அதிகார விளக்கமும் குறள் வைப்புமுறையும்

திருக்குறள், வாழ்வியலுக்குத் தேவையான அனைத்துக்

2

சுருத்துக்களையும் கொண்டு, அன்றும், இன்றும், என்றும் நிலைத்து நீடுவாழும் நூல். பீடு நடையும் பாடுநடையும் சான்ற இலக்கிய வனப்பமைந்த பனுவல். இது மணிக்குவியல்; பொற்சுரங்கம், வயிரப்புதையல்; எடுப்பார் திறத்திற்கெல்லாம் தக எடுக்கும் வளமுடையது என்பர்¹. அதனால் இந்நூலுக்கு விளக்கம் காண எழுந்த உரைகள் இலை தழைபோலத் திருக்குறளின் செறிவையும், செழிப்பையும், உரத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. உரைகளை மூலநூல்களின் உடல்கள் எனலாம்.

பதின்மர் எழுதிய உரைகளுள் ஐவரின் உரைகளே இன்று கிடைத்திருக்கின்றன. விரிந்த விளக்கத்தாலும், செறிந்த நடையாலும் பரிமேலழகருரை சிறப்புடையதாயினும் மணக்குடவர், பரிதியார், காலிங்கர், பரிப்பெருமாள் உரைகளும் ஒப்புநோக்கிக் காணும் உயர்வு பெற்றவை. ஐவருமே ஒவ்வோர் அதிகாரத்திற்கு முன்னுரையாக விளக்கம் தந்துள்ளனர். பரிமேலழகர், மணக்குடவர் உரைகளில் எல்லா அதிகாரங்களுக்கும் முன்னுரை விளக்கம் பெறப்பட்டுள்ளன. பரிதியாரின் முன்னுரை விளக்கம் 36 அதிகாரங்களுக்குக் கிடைக்கப் பெறவில்லை. பரிமேலழகர் மட்டுமே “உரைப்பாயிரம்” என்று நூலின் முன்னுரையாகப் பொதுப்பட எழுதியுள்ளார்.

1. கடவுள் வாழ்த்து

“கடவுளை வாழ்த்துதல்” என்று மிகச் சுருக்கமாக உரைக்கிறார் மணக்குடவர். பரிமேலழகரோ இவ்வதிகாரத்திற்கு முன்னுரையாக விரிவான விளக்கம் தருகிறார். இவ்வதிகார முன்னுரையாகப் பரிதியாரின் உரையில் குறிப்பெதுவும் இல்லை.

2. வான் சிறப்பு

பூலோகத்திலுள்ள உயிர்களுக்குத் தன்மதானஞ் செய்யும் போது மழையின்றி நடவாது. அங்ஙன் நடக்கில் வான்சிறப்பு வேண்டும் என்று பரிதி முப்பேறுகளுடன் மழையைத் தொடர்புறுத்தி எழுதுகிறார். பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் ஒத்த கருத்தினைப் புலப்படுத்துகின்றனர். இருவரும் மழையைக் கடவுளொடு தொடர்புறுத்துவர். கடவுள் ஆணையால் உலகமும் முப்பேறுகளும் நடத்தற்கு ஏதுவாகிய மழையினது சிறப்பு எனப் பரிமேலழகர் குறிப்பிடுகிறார். அறம், பொருள், இன்பமாய மூன்றும் நிகழ்தற்கு மழை ஏதுவாயுள்ளது என்பது மரபுரையாசிரியர்களின் கருத்தாக உள்ளது.

பிற்கால உரையாசிரியர்களுள் பாவாணரும் இக்கருத்தினரே. அப்பாத்துரையார் மழையைக் கடவுளாக உருவகித்து அக்கடவுள் உருவில் மழையைச் சிறப்பிப்பதாகக் கூறுவர். மழை கடவுள் உருவினது என்பதைக் காட்டிலும் மழை கடவுளதாணையால் பெய்வது என்ற கருத்து நம்மறிவிற்கு மிக அணுக்கத்தாம்² என்பார் ச.தண்டபாணி தேசிகர்.

3. நீத்தார் பெருமை

“நீத்தார் பெருமையாவது விரும்பார் செயல்” என்பர் பரிதி. “முற்றத் துறந்த முனிவரது பெருமையைக் கூறுதல்” என்பர் மணக்குடவரும் பரிமேலழகரும். “முற்றத் துறந்த முனிவர்” என்று முன்னவர்கள் வெளிப்படக் கூறியதைப் பரிதியாரோ “விரும்பார்” என்று பொதுவாகக் குறிப்பிடுகிறார். இவரின் குறிப்பு, பரிமேலழகரால் விளக்கம் பெறுகிறது. “பற்றினை முற்றத் துறந்த வராதலான்” “விரும்பார்” என்று பரிதி குறிப்பிடுவது பொருந்துவதாகும்.

இல்லற இன்பத்தைத் துறந்து பொதுநலம் புரியும் பெரியாரது பெருமையைக் கூறுதல்³ மிக்க காமத்து வேட்கை தீர்ந்துழி மக்களிடம் குடும்பத்தை ஒப்படைத்துப் பொதுநலத் தொண்டு செய்தல் இல்லறத்தின் பயனாகும் என்ற கருத்தும் பரிதியின் உரைக்கு விளக்கமாகவுள்ளது எண்ணத்தக்கது.

4. அறன் வலியுறுத்தல்

தன்மத்தின் உறுதியையுரைத்தல் என்றுரைப்பர் பரிதி. பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் இதே கருத்தையே கொண்டுள்ளனர்.

தருமத்தின் நன்மையைச் சொல்லுதலாம் எனக் கவிராயரும், அறத்தின் இன்றியமையாமை எனத் தேவநேயப் பாவாணரும் கூறுகின்றனர்⁴.

இல்றவியல்

இவ்வியலுக்குப் பொதுவான முன்னுரை ஒன்றை மணக்குடவர் மட்டுமே எழுதியிருக்கிறார். பரிமேலழகர் முன்னம் உரைப்பாயிரத்திலேயே எழுதியமையின் இவ்வியல் பற்றி முன்னுரையாகத் தனிப்பட ஒன்றும் எழுதவில்லை போலும். துறவறத்தில் நின்றாரையும் ஒம்புதல் இல்வாழ்வான் கடனாதலின் இல்லறம் முற்கூறப்பட்டது என்பர் மணக்குடவர். அறஞ் செய்தற்குரிய இருவகை நிலையுள் (இல்லறம், துறவறம்) இல்லறமே முதலாவதாதலின் முன்னர்க் கூறப்பட்டது என்பர் பரிமேலழகர். இவ்வியலுக்கு முன்னுரையாகப் பரிதியார் ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை.

5. இல்வாழ்க்கை

இல்வாழ்க்கையைச் சொல்வது என்று மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார் பரிதியார். இல்வாழ்க்கை என்பதற்குத் தெளிவாகவும், விளக்கமாகவும் இவர் பொருள் கூறவில்லை. அதிகாரப் பெயரை மட்டுமே குறிப்பிட்டு அத்துடன் அமைகின்றார். இல்லாளோடு கூடி வாழ்தலின் சிறப்பு எனப் பரிமேலழகரும் இல்லின்கண் இருந்து வாழ்வார் வாழுந்திறன் கூறுவது என மணக்குடவரும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

6. வாழ்க்கைத் துணைநலம்

இல்லறம் நடத்தும் போது பதிவிரதை வேணுமென்னும் முறையாலே எனப் பரிதி கூறுவர். இல்வாழ்க்கைக்குத் துணையாகிய இல்லாளது நன்மை என்பர் பரிமேலழகர். வாழ்க்கைத் துணையாகிய “மணையாளது பெண்மை இலக்கணம்” என்பர் மணக்குடவர். “பதிவிரதை” என்னும் பரிதியின்

குறிப்பையே பரிமேலழகர் “இல்லாளது நன்மை” என்று குறிப்பிட்டிருக்கலாம். “பதிவிரதை” “இல்லாளது நன்மை” “மனையாளது பெண்மை இலக்கணம்” இவையாவும் நுணுகி நோக்கின் ஒரே பொருள் கொண்டன எனலாம்.

மனைவியின் தன்மையைக் கூறுதல்⁵ எனப் புலவர் குழந்தையும், கற்புடைய மனைவியின் நலங்களை எடுத்துக் கூறுதல்⁶ எனத் தேவநேயப் பாவணரும் கூறுகின்றனர்.

7. புதல்வரைப் பெறுதல்

“இவ்வாழ்க்கைக்குப் புதல்வர் வேண்டுகாலம் அவர் குணத்தையுரைத்தது” என்பர் பரிதி. புதல்வரைப் பெற்றதனாலாய பயன் கூறுதல் என்றெழுதுவர் மணக்குடவர். கடன் மூன்றனுள் தென்புலத்தார்கடன் புதல்வரைப் பெறுதலான் செலுத்தப்படும். அக்கடனிறுத்தற் பொருட்டு நன்மக்களைப் பெறுதல் என்னும் பரிமேலழகர் கருத்து மணக்குடவரை அடியொற்றியுள்ளது. “அறிவறிந்த மக்கட்பேறு”, “பழிபிறங்காப் பண்புடை மக்கள்” என்னும் குறளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பரிதி விளக்கம் செய்வதாகக் கருதலாம்.

அதிகாரப் பெயர் “புதல்வரைப் பெறுதல்” என்பதை மணக்குடவர் காலம் முதல் கவிராச பண்டிதர் காலம் வரை காண முடிகிறது. திரு.வி.க. முதலாகப் பின்னோர் அனைவரும் “மக்கட்பேறு” என மாற்றினர்; தக்க காரணமும் கூறினர். அவற்றுள் புதல்வர் என்ற சொல்லாட்சியின்மையும் ஒன்றாகும்.

மேலும் “தத்தம் தொழிலுக்கு உதவியாதற் பொருட்டும், முதுமையிற் பேணற் பொருட்டும், தமக்குப்பின் தம் பெயரால் அறம் செய்தற் பொருட்டும், தம் பெயரை இவ்வுலகில் நிலவச் செய்தற் பொருட்டும் பிள்ளைகளைப் பெறுதல்” என தேவநேயப் பாவாணர் கூறும் கருத்துப் பரிதியின் உரைக்கு விளக்கமாக உள்ளது.

இவ்வதிகாரத்துச் சில குறள்கள் ஆண்பால் மேலாயினும், “நன்கலம் நன்மக்கட்பேறு” (60) “அறிவறிந்த மக்கட்பேறு” (61) என்னும் குறள்களும் இருபாலுக்கும் பொதுவாகக் கூறியிருத்தல் நினைத்ததும். ஆண் மக்கள் தலைமை பற்றியதாகப் பல குறள்கள்

இருப்பினும் “ஒரு மொழி யொழிதன் னினங்கொளற் குரித்தே” என்னும் விதிப்படி பெண்பாலையும் கொள்ளல் நன்று.

8. அன்புடைமை

புதல்வரிடத்திலே அன்புடைமை, ஆத்மாக்களிடந்தோறும் உண்டாக வேணும். ஆதலால் அன்புடைமையாயிற்று என்றெழுதுவர் பரிதி. தன்னைச் சார்ந்தார் மாட்டுக் காதலுடையனாதல் என்பர் மணக்குடவர். வாழ்க்கைத் துணை, புதல்வர் முதலிய என்பர் பரிமேலழகர். அன்பின் பயன் இல்லறம் இனிதுநடத்தலும் பிறவுயிர்களின் மேல் அருள்பிறத்தலும் என விளக்கஞ் செய்வர் அவர். தொடர்புடையார்கண் காதலுடையனாதல், தொடர்பில்லாதார் மாட்டும் அன்பு தோன்றுதல் வேண்டும் என்னும் கருத்தில் பரிதியும் பரிமேலழகரும் உடன்படுகின்றனர்.

மேலும், கவிராச பண்டிதரும், பழைய உரையாசிரியரும், இராமலிங்கனாரும், தேவநேயப் பாவாணரும், சி. இலக்கு வனாரும் தொடர்புடையார்கண் வளர்ந்த அன்பு பெருகி ஏனையோரிடத்துப் பரவுவதையே அன்புடைமை எனப் பரிதியின் கருத்திற்கு உடன்பட்டுக் கூறுகின்றனர்⁹.

9. விருந்தோம்பல்

தன் புதல்வரிடத்தில் வைத்த அன்பு போலவே பலரிடத்தும் அன்பு வைத்து விருந்து உபசரித்தல் என்றெழுதுவர் பரிதி. ஐம்புலத்துள் (தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல், தான்) இடைநின்ற விருந்தோம்பலே பிறர்க்கு ஈதலால் சிறப்புடைத்து எனவும், வேறாகாத அன்புடையிருவர் கூடியல்லது செய்யப்படாத தன்மைத்து எனவும் கூறுவர் பரிமேலழகர். உண்ணுங் காலத்துப் புதியார் வந்தால் பகுத்துண்ண வேண்டும் என்பர் மணக்குடவர். அன்பின் காரணமாய்த் தோன்றுவது விருந்தோம்பல் என்பதில் அனைவரும் உடன்படுகின்றனர். முன்னமே அறிந்தோராயினும் அறியாதோராயினும் இருவர் மாட்டும் அன்பாய்ப் பழகி விருந்தோம்புதல் வேண்டும் என்பது பரிதியார் கருத்தாகும்.

“தம்புதல்வர் முதலியவரிடத்தில் வைத்த அன்பு போலவே பலருக்கும் விருந்து உபசரிக்க வேணும்” எனப் பழைய உரையும் பரிதியாரின் கருத்தோடு ஒத்துச் செல்கிறது.¹⁰

10. இனியவை கூறல்

யாவர்க்கும் இனியவை சொல்ல வேணும் என்றுரைப்பர் பரிதி. கேட்டார்க்கு மனமகிழும் சொற்களைக் கூறுதல் என மணக்குடவரும், மனத்தின் உவகையை வெளிப்படுத்தும் இனிய சொற்களைச் சொல்லுதல் எனப் பரிமேலழகரும் விளக்கங் கூறுகின்றனர். புறத்தானன்றி அகத்தானும் மகிழ்வைக் கொடுக்க வல்ல சொற்களைச் சொல்லுதல் என்பதே “இனியவை” என்பதற்கு மூவரும் கொண்ட கருத்தாயிருத்தல் வேண்டும்.

“இனியவை கூறல் என்ற அதிகாரத்துப் பெயரை “இன்சொல்” எனத் திரு.வி.க.வும், புலவர் குழந்தையும் கூறுகின்றனர். இனியவை கூறற் சிறப்பு என அப்பாத்துரையாரும் அதிகாரப் பெயரை மாற்றினர். திரு.வி.க. அவ்வதிகாரத்துப் பெரும்பாலும் பயின்று வரும் சொல்லாட்சி கொண்டு மாற்றுவதாகக் கூறி “இன்சொல்” என்ற சொல்லே எட்டிடங்களில் வருவதால் இவ்வதிகாரம் ‘இன்சொல்’ என்னும் பெயர்த்து என்பர். ‘இனியவை கூறற் சிறப்பு’ என்பதே வள்ளுவர் தந்த பெயராதல் தெளிவு எனக் கட்டுரைத்தார் அப்பாத்துரையார். இதற்கு ஆதாரம் காட்ட வில்லை. வள்ளுவர் கூற்று இதுதான் என்றதற்குப் போதிய சான்றின்மையானும் ஆன்றோர் பலருடைய ஆதாரம் பற்றியும் “இனியவை கூறல்” என்பதே ஏற்புடையது”¹¹ என்பர் ச. தண்டபாணி தேசிகர்.

11. செய்ந்நன்றியறிதல்

இனியவை கூறல் போல் ஒருவர் செய்த நன்றியை அறிய வேணும் என முந்தைய அதிகாரத்தோடு இயைபு படுத்துகிறார் பரிதியார். பிறர் செய்த நன்றியை மறவாமை என்றே மற்றையோர் கூறுகின்றனர்.

பிறர் செய்த நன்மையை மறவாதிருத்தல் என்பர் சி. இலக்குவனார், அதாவது இன்முகம், இன்சொல் இவற்றோடு விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தவர்கட்கும், வேறுவகையில் உதவியவர்கட்கும் நன்றியறிதல் உடயனாயிருத்தல் ‘உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை, ‘உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் நிணையாதே’ என்ற பழமொழிகளும் இங்கு நினையத்தக்கவை எனத் தேவநேயப் பாவாணர் கூறும் கருத்துப் பரிதியின் உரைக்கு விளக்கமாக உள்ளது.

12. நடுவுநிலைமை

செய்ந்நன்றியறிந்தது போலவே நடுவுநிலைமையாக நிற்க வேணும் என்று மிகச் சுருக்கமாக உரைப்பதுடன் முன்னதிகாரத் தோடு இயைபு படுத்தியும் காட்டுகின்றார் பரிதியார். நிலைமையாக நிற்க வேணும் என்று பரிதி சுருங்கக்கூறியது, பொதுவாகக் குறிப்பிடப்பட்டது பரிமேலழகரால் பகை, நொதுமல், நண்பு என்னும் மூன்று பகுதியினும் அறத்தின் வழுவாது ஒப்ப நிற்கும் நிலைமை என விளக்கம் பெறுகின்றது. பெயரமைப்பில் 'செய்ந்நன்றியறிதல்' என அப்பாத்துரையார் கொள்கிறார்².

13. அடக்கமுடைமை

மனம், வாக்கு, காயங்கள் பற்றின வழிச் செல்லாமல் அடக்குதல் என்ற பரிதியின் விளக்கத்தைப் போன்றே மணக்குடவரும் பரிமேலழகரும் பொருள் விளக்கஞ் செய்கின்றனர்.

14. ஒழுக்கமுடைமை

ஒழுக்கமுடைமையாவது தான் பிடித்த நன்னெறியை மறவாமல் மரணந் தழுவும் மட்டும் (இறக்கும் அளவும்) கொண்டொழுகுதல் என்று பரிதி மற்றோர் கருத்தைத் தழுவாமல் பொதுவாக விளக்கஞ் செய்கின்றார்.

15. பிறனில் விழையாமை

இல்லற ஒழுக்கத்தில் விசேஷம் பிறர்மனை நயவாமல் இருப்பது என்பர் பரிதி. பிறனுடைய 'மனையாளது தோள்நலம் விரும்பாமை' என மணக்குடவரும், காம மயக்கத்தால் 'பிறருடைய இல்லாளை விரும்பாமை' எனப் பரிமேலழகரும் விளக்கம் செய்வர். மூவரும் ஒத்த கருத்தினையே கொண்டுள்ளனர். இல்லற ஒழுக்கத்தின் சிறப்புப் பிறர்மனை நயவாமை என்ற கருத்துடையவர் பரிதி.

16. பொறையுடைமை

பிறர் செய்த குற்றம் பொறுத்தல், மனத்தொழிலால் மெய் இன்பத்திலும், பெரியதாகையால் இது சொல்லப்பட்டது என்பர் பரிதி. மெய்யின்பத்திலும் மனத்தான் பெறும் இன்பம் பெரிது

என்பது அவர் கருத்தாதல் வேண்டும். காரணம் பற்றியாதல், மடமையானாதல் பிறர் செய்த குற்றம் எனப் பரிதியின் கருத்துக்கு விளக்கம் தருவர் பரிமேலழகர். துன்பம் செய்தாரைத் துன்புறுத்தாது பொறுத்தலோடு அவர் மாட்டுச் சென்ற வெகுளியை மீட்டல் வேண்டும் என்னும் மணக்குடவர் கருத்து விளக்கமாயுள்ளது.

17. அழக்காறாமை

பிறர் செல்வம் கண்டு இவனுக்கு இந்தப் பாக்கியம் வந்ததே என்று சொல்லும் மன அழுக்கை விடுக என்பர் பரிதி. பிறராக்கம் கண்டு பொறாமையால் வருகின்ற மனக்கோட்டத்தைச் செய்யாமை என்பர் மணக்குடவர்.

மனக்கோட்டத்தைச் செய்யாமை என்று மணக்குடவர் எழுத, மன அழுக்கை விடுதல் என்றெழுதுவர் பரிதி. மன அழுக்கு மனக் கோட்டத்திற்குக் காரணமாதல் கருதிப் பரிதியார் இவ்வாறு எழுதியிருத்தல் வேண்டும்.

‘அழுக்காறு’ என்பதனை ஒரு சொல் என்றார் பரிமேலழகர், இராமானுசுக் கவிராயர் நாகை தண்டபாணியார் ஆகியோர் ஆறு என்பதற்கு வழி எனக் கொண்டு, அழுக்கு ஆறு-அழுக்கு வழி. அதன்கண் செல்லாமை அழுக்காறாமை எனத் தன் முடிபு கூறி ‘முதனிலை இறுதி ஒற்று இரட்டியும், இயல்பில் நின்று கால இடைநிலை பெற்றும் காலம் காட்டும் இயல்பு குற்றுகர ஈற்றவாய ஈரெழுத்தொரு மொழிக்கண் அன்றி, இரண்டிறந் திசைக்கும் தொடர் மொழிக்கண் காண்டல் அரிது. ஆகவே வள்ளுவர் அழுக்கற்று, அழுக்கறுப்பான் என வினைவிகற்பம் கொள்ளுதலின் பரிமேலழகர் ஒரு சொல் என்றது ஒவ்வாது என்பர்³. பரிதியாரின் உரை விளக்கத்தின் மூலம் அழுக்கு, ஆறு என இரு சொல்லாக உரை எழுதியுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

18. வெஃகாமை

பிறர் வாழ்வு கண்டு இந்தப் பாக்கியம் நமக்கு ஆகப் பெற்றதில்லை என்று மனதில் எண்ணாமல் இருப்பதே நன்று என்பர் பரிதி. “பிறர் பொருளை விரும்பாமை” என மணக்குடவரும் பிறர் பொருளை வெளவக் கருதாமை எனப் பரிமேலழகரும் பொருள் விளக்கம் செய்வர்.

மனத்தில் எண்ணாமல் இருத்தல் என்று

பரிதியார் கொண்ட கருத்தையே “மனத்தளவில் கருதாமை” என்று பரிமேலழகர் குறிப்பிடுகிறார். வெஃகுதல் என்பதற்கு எண்ணுதல், விரும்புதல், கருதுதல் என்ற முறையே அவர்கள் விளக்கம் தருதலான அது புறத்தானன்றி அகத்தான் நிகழும் செயல் என்ற அளவில் தெளிவாகின்றது.

19. புறங்கூறாமை

“ஒருவர் குற்றத்தையும் புறஞ்சொல்லாமை” என்பர் பரிதி. இகழ்ச்சியானவற்றைப் புறத்து உரையாமை என மணக்குடவரும் பரிமேலழகரும் குறிப்பிடுகின்றனர். பிறர் குற்றம் கூறல் பெரும்பான்மை அவரல்லாத வழி நிகழ்தலின் பரிதி “குற்றம்” என்று குறிப்பிடுகிறார் போலும்.

20. பயனிலை சொல்லாமை

“வீண் வார்த்தை சொல்லாமல் பயனுள்ள வார்த்தை சொல்லுக” என்று விளக்கம் செய்கின்றார் பரிதி. நற்பயன்தராத சொற்கள், வீண் வார்த்தை என மணக்குடவரும் பரிதியும் குறிப்பிட அறம், பொருள், இன்பமாய பயன்களுள் ஒன்றும் பயவாத சொற்கள் என விளக்கம் செய்வர் பரிமேலழகர்.

21. தீவினையச்சம்

வாக்கினால் செய்யும் குற்றமாகிய புறங்கூறுதல் பயனில் சொல்லுதல் போல மனத்தாலும் பாவத்தைப் பண்ணப் பயப்பட வேணும் - என்ற பரிதியின் இவ்விளக்கம் மூலம் முன்னைய அதிகாரத்தோடுள்ள இயைபினைப் புலப்படுத்துகிறது. மனத்தால் நினைத்தாலும் தீது என்பது இவர் கருத்தாயுள்ளது.

இதே கருத்தினைக் காலிங்கர், நாகை சொ. தண்டபாணியார். தேவநேயர் ஆகியோரும் கொண்டுள்ளனர். தீவினை செய்தலை மெய்யின் குற்றமாகக் கருதி விளக்கியவர்கள் மணக்குடவர், பரிமேலழகர், பரிப்பெருமாள், கவிராசர், பழைய உரை கா.சு. பிள்ளை, புலவர்குழந்தை, இராமலிங்கம் பிள்ளை, சி. இலக்குவனார் போன்றோர்கள்.

காளிங்கரும், தண்டபாணியாரும் மனத்தின் செயல் அஞ்சுதல் என்பதற்குக் கூறும் காரணங்களும் அதன் விளக்கமும் மிக நலம் பயப்பவை.

“வினை என்பது பொருளின் புடைபெயர்ச்சியாதலின் அதனால் விளையும் பயன் பிறருக்குப் பயன் விளைவு கருதி நல்வினை எனப்படும். ஆகவே வினைகளின் நன்மை தீமைகளை வினைப்பயனுறுவார் மாட்டு நிகழும் பயன் கருதியே துணியப் பெறும். ஆதலால், இதனை மெய்ச் செயல் என்பார் கருத்தே வலியுறுமாயினும் தீவினைக்கு அஞ்சுதல் மனத்தின் தொழில் ஆகும். ஆதலால், தீவினை செய்தல் மெய்யின் செயலும், அதற்கு அஞ்சுதல் மனத்தின் தொழிலுமாக இருத்தலின் உள்ளம் உள்ளியதையன்றி உடல் நிகழ்த்தாதாதலின் ஒற்றுமை நயம் பற்றி அதன் செயலாகக் கொள்ளினும் இழுக்காது”¹⁴ என்ற விளக்கம் பரிதியின் உரையைத் தெளிவாக்குகிறது.

22. ஒப்புரவறிதல்

ஒருவர்க்குச் செய்யும் ஒப்புரவு அறிய வேண்டும் என்பர் பரிதி. தம்மளவிற்கும் தம் வருவாயளவிற்கும் ஏற்கத்தக்கார்க்குத் தக்கன அறிந்து கொடுத்தல் என மணக்குடவரும் “உலக நடையினை அறிந்து செய்தல்” எனப் பரிமேலழகரும் விளக்கம் கூறுகின்றனர். “ஒப்புரவு” என்று பரிதி குறிப்பிடுவதால் அச்சொல்லுக்கு அவர் கொண்ட பொருள் யாதென்பது தெளிவாக இல்லை. அடுத்த அதிகாரத்திலும் ஒப்புரவைக் காட்டிலும் ஈதல் சிறப்புடைத்து என்றே கூறுகிறார்.

23. ஈகை

“ஒப்புரவாகிய மேன்முறைமையிலும் கொடுத்தல் விசேஷம்” என்றுரைக்கின்றார் பரிதி. மேலே ஒப்புரவு என்பதற்குத் தெளிவான விளக்கம் சொல்லாத பரிதியார் இவ்வதிகார முன்னுரையில் ஈகை ஒப்புரவைக் காட்டிலும் சிறப்புடைத்து என்கிறார். ஒப்புரவு செய்தல், ஈகையைச் சிறப்புடையதாகக் கருதும் எண்ணம் அனைவர் கருத்திலும் புலப்படுகின்றது.

24. புகழ்

பிறந்தால் கீர்த்தியுடனே வாழவேணும் என்பர் பரிதி. புகழ்பட வாழ்தல் என்று கூறுவர் மணக்குடவர். மணக்குடவர் கருத்துடன் பரிதியின் கருத்துப் பெரிதும் ஒத்துள்ளது. “புகழ்” என்பதைக் “கீர்த்தி” என்றே பரிதியும் பரிமேலழகரும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

பரிமேலழகர், கவிராசர், தண்டபாணியார் ‘போன்றோர்’ ‘இல்லறவியல்’ முழுதினும் ஒதப்பட்ட அறங்களின் வழுவாதார்க்குளதாம் இம்மைப்பயன் என்பர். இதனை ஒட்டியே, கா.சு. பிள்ளை, தேவநேயர் போன்றோரும் உரைப்பர். இராமலிங்கனார், ‘புகழ் என்பது எளியவர்கட்கு ஈகை முதலான பாராட்டத்தக்கச் செயல்களால் உண்டாகும் கீர்த்தி என்பர்.’ பிறரால் புகழ்ப்படுதலின் பெருமை, சிறப்பு, புகழ் வருதல் கூடும். ஆதலால் இல்லறவியலில் கூறப்பட்ட அறங்கள் அனைத்தானும் புகழ்வரும் என்று உரைப்போர் கருத்துக்கள் ‘கீர்த்தியுடனே வாழவேணும்’¹⁵ என்ற பரிதியின் உரைக்கு விளக்கமாக உள்ளது.

25. அருளுடைமை

அருளுடைமையாவது வானப்பிரஸ்தம் என்பர் பரிதி. தொடர்புடையாரிடத்தன்றி எல்லா உயிர்கள் மாட்டும் கொள்ளும் கருணை என்பது மணக்குடவர், பரிமேலழகர் கருத்தாயுள்ளது.

“வள்ளுவர் பிரம்மச்சரியத்தையும், வானப்பிரஸ்தத்தையும் யாண்டும் குறித்திலர், தொல். பொருள் 190ஆம் நூற்பா காமம் நிறைந்த கடைநாள் காலத்துச் சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும் சிறந்தது பயிற்றலையும், அகப்பொருள் 116ஆம் நூற்பா தலைவனும் தலைவியும் தம்பதி நீங்கிச் சுற்றமொடு துறவறங் காத்தலையும் குறிப்பன. மேலும் பெண்களுக்குத் துறவுமில்லை. வீடுபேறுமில்லை என்ற மிருதி மரபுக்கும் மாறாதலின் பரிதியுரை பொருந்தாது என்பர்”¹⁶ ச. தண்டபாணி தேசிகர்.

26. புலால் மறுத்தல்

சர்வாத்மாக்களிடத்தும் அருளுண்டாகில் புலால் மறுக்க வேணும் என்று முன்னதிகாரத்துடன் இயைபுபடுத்திக் கூறுகின்றார் பரிதி. மேலும் பரிதியின் உரை அருள் என்பது உண்ணும் உயிர்ப்பொருள் ஒழிய ஏனைய உயிர்களிடம் என்று எண்ணுதல் கூடாது. உயிர்கள் எல்லாவற்றினிடத்தும் அருள் உண்டாகில்

புலாலை விலக்குக என்னுங் கருத்தினதாய் அமைந்து, 'புலால் தின்றால் அருளில்லையாம் என்பதனால் புலாலை விடுகை' என்ற மணக்குடவர் உரைக்கு விளக்கமுடையதாக அமைந்துள்ளது.

27. தவம்

“தவம் செய்யும் நெறியைச் சொல்லும்” என்பர் பரிதி. உடலை வருத்தி அதனால் தன் உயிர்க்கு வரும் துன்பங்களைப் பொறுத்தல் தவநெறி மேற்கொண்டார்க்குரியது என்று பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் கூறுகின்றனர்.

28. கூடாவொழுக்கம்

“தவம் செய்கையிலே அவநெறிச் செய்கையை விடுவான்” என்பர் பரிதி. மணக்குடவரும் பரிதியும் தவத்தொடு பொருந்தாத தீய ஒழுக்கம் என்று பொதுவாகக் குறிப்பிட, பொருந்தாக் காம இன்பத்தைத் தவத்தொடு பொருந்தாத தீய ஒழுக்கம் என்பர் பரிமேலழகர்.

மேலும் “அவநெறிச் செய்கை” எனப் பலவகையான காமக் கேடுகளைக் குறிப்பதுடன் தவநிலைக்குப் பொருந்தாதனவும் அழுக்காறாமை, வெகுளாமை முதலாக எதிர்மறை முகத்தான் விலக்கப்படாது எஞ்சி நிற்பனவுமாகிய அனைத்துக் கேடுகளும் பொருந்தாதனவே எனக் கருதிப் பரிதியார் பொதுமையில் ‘அவநெறிச் செய்கை’ எனப் பொருள் கண்டனர் போலும்.

29. கள்ளாமை

சுபடப் புத்தியை விடுதல் என்பர் பரிதி. பிறருடைமையை வஞ்சித்துக் கொள்ளக் கருதுதலும் செய்தலோடு ஒத்தலின் கள்ளாமை என விளக்குவர் பரிமேலழகர். இது பரிதியின் கருத்துக்கு விளக்கமாக உள்ளது. யாதொரு பொருளையும் களவிற் கொள்ளாமை என்னும் மணக்குடவர் விளக்கம், பரிமேலழகர் கருத்துக்குச் சிறிது வேறுபடுகிறது. களவிற் கொள்ளாமை என்று பொருள் கொள்ளும்போது, மனதால் கருதுதலும் கள்ளாமையே என்ற பரிமேலழகர் கருத்தோடு சிறிது வேறுபடுகிறது.

30. வாய்மை

சத்தியமே சொல்லுக எனப் பரிதியும், பொய் சொல்லாமை என மணக்குடவரும் மெய்யினது தன்மை எனப் பரிமேலழகரும்

விளக்கம் தருவர். மணக்குடவர் எதிர்மறையில் குறிப்பிட, பரிதியும் பரிமேலழகரும் உடன்பாட்டில் பொருள் காண்கின்றனர்.

31. வெகுளாமை

வாக்கினால் பொய் சொல்லாதது போலே மனத்தினால் குற்றமாகிய கோபத்தையும் விடுதல் என்பர் பரிதி. வெகுளி மனக்குற்றம் என்பர் இவர். பொய்மை பற்றி நிகழ்வதாய் வெகுளியை விலக்கல் என முன்னதிகாரத்துடன் தொடர்பு படுத்துவர் பரிமேலழகர்.

32. இன்னா செய்யாமை

“முன் கோபத்தினாலே ஒருவரைச் சபிக்க ஒண்ணாது” என்பது பரிதியின் கருத்தாகும். துறவறவியல் என்றமையால் துறவிகளுக்கே உரியது ஆக்குகிறார் இவர். பயன், செற்றம், சோர்வு இவை காரணமாக ஒருயிர்க்கு இன்னாதவற்றைச் செய்தல் என்னும் பரிமேலழகர் கருத்து, தமக்கு இன்னாதவற்றைப் பிறர்க்குச் செய்யாமை என்ற மணக்குடவர் கருத்திற்கு விளக்கமாகவுள்ளது.

33. கொல்லாமை

ஒருவர்க்குத் தான் பொல்லாங்கு செய்வதும், ஓர் உயிரைக் கொல்லுவதும் நிகராம் என முன்னைய அதிகாரத்தோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறுகின்றார் பரிதி. ஐயறிவு வரைப்பட்ட உயிர்களைச் சேர்ந்தும் கொல்லுதலைச் செய்யாமை எனப் பரிமேலழகரும், யாதோருயிரையும் கொல்லாமை என மணக்குடவரும் விளக்கம் கூறுகின்றனர்.

பரிதி தரும் ‘பொல்லாங்கு செய்வதும் ஒருயிரைக் கொல்லுவதும் நிகராம்’ என்ற உரை இன்னா செய்தலையும் கொலையையும் ஒத்தக் குற்றங்களாகக் கருதுவது வெகுளாமையினை அடுத்தடுத்து இன்னா செய்யாமையையும் கொல்லாமையையும் வைத்தற்குக் காரணமாகுமோ என்று எண்ணச் செய்கிறது என்பர்¹⁷ ச. தண்டபாணி தேசிகர்.

34. நிலையாமை

செல்வம், யாக்கை, இளமை இவை நிலையல்ல என்பர் பரிதி. “தான்” என்ற யாக்கையும், “தனது” என்ற பொருளும் நிலை

நில்லாமையைக் கூறல் என மணக்குடவரும் “தோற்றமுடையன யாவும் நிலையுதல் இலவாம் தன்மை” எனப் பரிமேலழகரும் குறிப்பிடுகின்றனர். பரிமேலழகர் யாதொன்றனையும் காட்டாமல் பொதுவாகக் கூற, மணக்குடவர் கருத்துடன் இளமை நிலையாமையையும் சேர்த்துச் சொல்கிறார் பரிதி.

35. துறவு

நிலையாமை அறிந்தால் மூன்றுவகை ஆசையையும் விட்டுத் துறவறத்திலே நிற்க வேணும் என்று எழுதுவர் பரிதி. மூன்று வகை ஆசை மண், பொன், பெண் எனக் (42) குறளுரையில் கூறுகின்றார். பற்றினை விடுதல் எனப் பொதுவாக மணக்குடவரும், செல்வம், யாக்கை, இவற்றின்பால் பற்றினை விடுதல் எனத் தெளிவாகப் பரிமேலழகரும் கூற, மூன்று வகை ஆசைகளையும் துறத்தல் என எண்ணிக்கையளவில் கூறுகின்றார் பரிதி.

36. மெய்யுணர்தல்

பரிதியாரின் விளக்கம் இல்லை.

37. அவாவறுத்தல்

மூன்று வகை ஆசைகளை விடவேணும் எனக்கூறி “துறவு” அதிகாரத்திற்குக் கூறியதையே இதற்கும் முன்னுரையாக்குகின்றார் பரிதி. பொய்ப்பொருள்கள் மேற்செல்லும் ஆசையைத் தவிர்த்தல் என்பர் மணக்குடவர்.

ச. தண்டபாணி தேசிகர். ‘அவா’, ‘ஆசை’, ‘வேட்கை’, ‘பற்று’ என்பன ஒரு பொருள் சொற்களா? என்ற வினாவினை எழுப்பி விடை பகருகின்றார். பொறிகளின் வாயிலாக மனம் சென்று பற்றுதலாற் பற்று; பற்றியபின் உள்நிகழும் விருப்பம் வேட்கை. ஆசை படர்ந்திருப்பது, பற்றிய மனநெகிழ்ச்சி விரும்பிய பொருள் மேல் படர்ந்து அதனை அடையத்தான் வேண்டும் என்ற முதிர்ந்த நிலை பெற்று, அதாகமாறும். இது ஆசை என்ற ஒரு பொருளதாயினும் அதன் வளர்ச்சிமுறை பற்றிப் பல பெயர் களையடைகின்றன எனலாம். ‘செய்யுண் மருங்கின் வேட்கை’ என்னும் சூத்திரவுரையில் நச்சினார்க்கினியர், வேட்கை பொருள்கள் மேற்தோன்றும் பற்றுள்ளம்; அவா-அப்பொருள் களைப் பெற வேண்டும் என்று மேன்மேல் நிகழும் ஆசை என்று

கூறுமாற்றானும் அறியலாம். ஆதலால், மணக்குடவர் 'பொருள்கள் மேற்றோன்றும் ஆசை' என்றார். பரிமேலழகர் 'புலன்கள் மேற்சொல்லும் நினைவு' என்றார். பரிதியார் 'மண் பெண் பொன்னாகிய மூன்று வகை ஆசை' என்றார்" என்று உரை ஆசிரியர்களின் கருத்தை விளக்கிக் கூறுகிறார்.

38. ஊழ்

போன சென்மத்தின் வினைப்பயனைச் சொல்லியது என்பது பரிதியின் விளக்கமாகும். "முன்பு செய்தவினை பின்பு விளையும் முறை" என்ற மணக்குடவர் கருத்தையே பரிதியும் புலப்படுத்துகிறார். இருவரும் "வினை" எனப் பொதுவாகக் கூறப் பரிமேலழகர் இருவினைப் பயன் செய்தவனையே சென்றடை வதற்கு ஏதுவாகிய நியதி என்று விளக்கம் தருகிறார். "இருவினை" என இவர் குறிப்பிடுகிறார்.

பொருட்பால்

39. இறைமாட்சி

"இராச நீதியைச் சொல்லுதல்" என்பர் பரிதி. "இறைவனது உண்மை கூறுதல்" என மணக்குடவர் விளக்கம் தருகின்றார்.

இறை என்ற பலபொருள் ஒரு சொல்லைக் கடவுளுக்கேயாக்கி அவனது தன்மை வாய்ந்தவன் அரசன்; அவனதியல்பு கூறுவது இறைமாட்சி எனக் கடவுளிலிருந்து அரசனுக்கு அழைத்து வருவது பரிமேலழகர் உரையாகும். மணக்குடவர், பரிதியார் உரைகள் நேரே அரசனியல்பைக் குறிப்பன.

40. கல்வி

அரசற்கு மனுசாஸ்திரம், மந்திரி சாஸ்திரம் தொண்ணூற்றெட்டாயுதக் கல்வி வேணும் என விளக்கம் தருகிறார் பரிதி. அரசன் தான் கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்றல் அறநூலும், நீதிநூலும், யானை, குதிரை தேர் படைக்கலமென்ற இவற்றின் நூல்களும் முதலாயின என்று எழுதுகின்றார் பரிமேலழகர். பரிதியின் கருத்தும் பரிமேலழகர் கருத்தும் ஒத்துள்ளன.

41. கல்லாமை

"கல்வியை விட வொண்ணாது" எனச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறார் பரிதி. வித்தையைக் கல்லாதவனுடைய குற்றத்தைச் சொல்லுகிறது என்பர் கவிராசர். இவ்விரு உரையும் கருத்தளவில் விரிந்தனவே.

42. கேள்வி

கல்வி இல்லாதபோது கேள்வி வேணும் என்பர் பரிதி. கல்லாதார்க்கு, கற்க மாட்டாதார்க்குக் கேள்வி வேண்டும் என்பது போல் பரிதியும் மணக்குடவரும் குறிப்பிடக் கற்றவர்க்கும் கேள்வி ஞானம் வேண்டும் என்பர் பரிமேலழகர். கற்றவழி அதனினாய அறிவை வலியுறுத்தும், கல்லாத வழியும் அதனை உண்டாக்கும் எனப் பரிமேலழகரும் நூல்களைக் கற்க மாட்டாதார் அவற்றைக் கற்றார்மாட்டுக் கேட்டலும் அறிவுக்குக் காரணம் என மணக்குடவரும் கூறுகின்றனர்.

43. அறிவுடைமை

“கல்வியினும் கேள்வியினும் பெரிது” என்பது பரிதியின் விளக்கம். “உண்மையறிவு” எனப் பரிமேலழகரும் “உணர்ந்தறிதல்” என மணக்குடவரும் விளக்கஞ் செய்வர். பரிதியாரின் போக்கு கல்வியறிவு - கேள்வியறிவுகளைக் காட்டிலும் அறிவுடைமை பெரிதெனின் அவ்வறிவு இயற்கையறிவாதல் கூடும் என உடனி கழ்ச்சி ஒடுக் கொடுத்தோ, கல்வியறிவு கேள்வியறிவு உண்மையறிவு என மூவகையறிவினை ஒதுகின்றனரோ என்றெண்ணக் கிடக்கிறது.

44. குற்றங்கடிதல்

“தன்னிடத்தில் அறிவுண்டாகில் குற்றம் வராமல் நடக்க வேண்டும்” என்பர் பரிதி. குற்றம் என்று அறிதலும், கடிதலும் அறிவு டையார்க் கல்லது கூடாது என்னும் பரிமேலழகர் கருத்துப் பரிதியின் கருத்தோடு ஒத்துள்ளது.

45. பெரியாரைத் துணைக்கோடல்

பெரியாரைத் தனக்குத் துணை பெறுதல் என்று எழுதுகிறார் பரிதி. பெரியார் என்பதற்குத் தம்மின் முதிர்ந்த அறிவுடையார் என விளக்கம் தருவர் மணக்குடவர்.

46. சிற்றினஞ் சேராமை

“அறிவுக்கீனனுடன் சேராமை” என்பர் பரிதி. சிற்றினஞ் சேர்தல் அறிவுடையார்க்குப் பொருந்தாமையானும் அறிவுடையார் பண்புக்கு இழுக்கு ஆதலானும் “சிற்றினம்” என்பதனை “அறிவுக்கீனன்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“சிறிய இனமாவது நல்லதன் நலனும் தீயதன்தீமையும் இல்லென்போரும் விடரும் தூர்த்தரும் நடரும் உள்ளிட்ட குழு” எனப் பரிமேலழகர் தரும் உரை ‘அறிவுக்கினன்’ என்பதற்கு விளக்கமாக உள்ளது¹⁹.

47. தெரிந்து செயல்வகை

புண்ணியம் பாவமும் அறிந்து தனக்கு ஆன காரியம் செய்வான் என்று விளக்குவர் பரிதியார். “தெரிந்து” என்பதற்குப் “புண்ணியமும் பாவமும் அறிந்து” என்பது இவரின் விளக்கமாயுள்ளது.

48. வலியறிதல்

“மாற்றான் சத்துவத்தை அறிய வேண்டும்” என்பர் பரிதி. வலி என்பதனைச் சத்துவம் என்று இவர் குறிப்பிடுகிறார். பரிமேலழகர் நால்வகை வலியையும் குறிப்பிட மணக்குடவர் தன்வலி பிறன்வலி என்னும் இரண்டையே குறிப்பிடுகின்றார்.

பரிதியார் வலியில், படை, குடி, அமைச்சு, நட்பு முதலிய நான்கு வலியும் எண்ணப்படுதலான் அரண்வலியைத் தன் வலியுள் அடக்கிக் கூறுகிறார். மேலும், அவரின் உரைப்போக்கு, தன் துணை வலியை என்றாலே எதிரியின் வலியோடு தன் துணைவலியையும் ஒத்திட்டு நோக்கி மிகுதியறிதல் என்பதே கருத்தாதலால் குறைவுடையதன்று²⁰ என்பர் ச. தண்டபாணி தேசிகர்.

49. காலமறிதல்

‘காலங்கள் அறிய வேணும்’ என்பர் பரிதி. வினை செய்தற்காங் காலம் அறிதல் என்னும் மணக்குடவர் முன்னுரை விளக்கமாயுள்ளது. பகைமேற் செல்லும் அரசன் அதற்கேற்ற காலத்தினை அறிதல் என்பர் பரிமேலழகர்.

50. இடனறிதல்

இடனறிய வேணும் என மிகச்சுருக்கமாகக் கூறுகின்றார் பரிதி. வினை செய்யும் இடமறிதல் என மணக்குடவரும் வலியும் காலமும் அறிந்த பகைமேற் செல்வான், தான் வெல்லுதற்கேற்ற நிலத்தினை யறிதல் எனப் பரிமேலழகரும் விளக்கம் செய்கின்றனர்.

51. தெளிந்து தெளிதல்

‘யாதொரு காரியமும் பதறாமல் விசாரித்துச் செய்ய வேணும்’ என்பர் பரிதி. அமைச்சர் முதலாயினரை ஆராய்ந்து தெளிதல் என மணக்குடவரும் பரிமேலழகரும் பொருள் கூற, செய்யும் வினையை ஆராய்ந்து செய்தல் வேண்டும் என்பர் பரிதி.

பரிதி, தெளியப்பட்டவன் வினை செய்யும்போது, அவன் பாலுள்ள நன்மையும் தீமையும் நாடி அறிவது; அறிந்து ஐயப்படுவதன்று என்ற கருத்தினதாயின் சிறந்ததாகும்²¹ என்பர்.

52. தெளிந்து வினையாடல்

நன்மையும் தீமையும் நாடி அறிவது என விளக்குகின்றார் பரிதி. அமைச்சர் முதலாயினரை ஆராய்ந்து தெளிந்தபின் அவர் செய்யவல்ல வினைகளையறிந்து அவற்றின் கண்ணே ஆளும் திறன் என மணக்குடவரும் பரிமேலழகரும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

53. சுற்றந்தழால்

அரசன் தன் சுற்றத்தைப் பாதுகாப்பான் எனவுரைப்பர் பரிதி. பரிமேலழகர், மணக்குடவர் இருவரும் இதே கருத்தையே புலப்படுத்துகின்றனர்.

“தலைமைக் குணங்களை உடைய ஒருவன் சுற்றங்களைத் தழுவிக்கொள்ளுதல்” என இக்காலத்திற்கு ஏற்றாற் போலப் பொற்கோ உரை வரைந்துள்ளார்²².

54. பொச்சாவாமை

செல்வம் பெற்றோம் என்னும் ஆங்காரத்தினால் அறிவிலனாதல் என்பது பரிதியின் விளக்கமாகும். சோர்தலைச் செய்யாமை எனப் பரிமேலழகரும் மறத்தலின்மை என மணக்குடவரும் பொருள் கூறுவர்.

55. செங்கோன்மை

அரசன் செங்கோல் நீதியைச் சொல்லுதல் என்ற பரிதியின் விளக்கம் போன்றே பரிமேலழகர் மணக்குடவர் உரைகள் உள்ளன. அரசனால் செய்யப்படும் முறையினது தன்மை எனப் பரிமேலழகரும் செவ்விதாகிய முறை செய்தலுடைமை என மணக்குடவரும் கூறுகின்றனர்.

56. கொடுங்கோன்மை

கொடுங்கோன்மையானது கொடிய வசனமும் கொடிய தண்டமும் இரண்டும் தவிர வேணும். கொடிய வசனமும் தண்டமும் செங்கோன்மைக்கு மாறுபட்டவை என்பது பரிதியின் கருத்தாகும். செங்கோன்மையின் கோடுதல், மாறுபாடு எனப் பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் பொருள் செய்வர்.

மேலும் கேட்பதற்கு மட்டும் இன்னாத சொல் அன்று; பயனாலும் கொடிய சொல்லும் செய்த குற்றத்தின் தகுதிக்கேற்றதாயின்றி அதற்கு விஞ்சிய தண்டனையும் கொடுங்கோன்மையாகும்.

57. வெருவந்த செய்யாமை

குடியானவன் வெருவுவது செய்யுந் தொழில் செய்யாமை என்னும் பரிதியின் விளக்கம், மணக்குடவர், பரிமேலழகர் முன்னுரையில் சிறிது விளக்கம் பெறுகின்றது. பிறருக்கு ஐயம் வருவது, தனக்கு அச்சம் வருவன செய்யாமை என்ற மணக்குடவர் கருத்துடன் பரிதி அஞ்சுவது செய்யாமை என்பதையும் உடன் சேர்த்துச் சொல்வர் பரிமேலழகர்.

58. கண்ணோட்டம்

அரசற்குக் கிருபையாகிய பார்வை வேணும் என்பர் பரிதி. கண்ணால் காணப்பட்டாரை அருள் செய்தல் என்பது மணக்குடவர் கருத்தாகும். “அருள்” என்று மணக்குடவர் குறிப்பிட்டதைக் “கிருபை” என்பர் பரிதி.

59. ஒற்றாடல்

அரசற்கு ஒற்றுவிட்டுக் காரியங்கொள்ள வேணும் எனப் பொதுவாகக் குறிப்பிடுகின்றார் பரிதி. பகை, நொதுமல், நட்பு என்னும் மூன்று திறத்தார் மாட்டும் நிகழ்ந்தன அறிதல் ஒற்றர் செய்யும் காரியம் என விளக்கம் தருகிறார் பரிமேலழகர். பரிதி சுருங்கக் கூறியதை இவர் விளங்கக் கூறுவர்.

60. ஊக்கமுடைமை

ஊக்கமுடைமையாவது எப்போதும் விசாரமுடைமை என்று எழுதுவர் பரிதி. “ஊக்கமுடைமை” என்பது “கருத்துடைமை” என்ற சொற்களால் மணக்குடவராலும், பரிமேலழகராலும் குறிப்

பிடப்படுகின்றன. பரிதி “விசாரமுடைமை” என்று கூறுவர். பரிதியின் கருத்து விளக்கமாக அமையவில்லை.

61. மடியின்மை

சோம்பலினை விட்டுவிடுதல் என்ற பரிதியின் கருத்தையே மற்றவர் விளக்கங்களில் காணமுடிகின்றது. கருதியன செய்யுங்கால் சோம்பல் இல்லாமை எனப் பரிமேலழகரும் சோம்பலில்லாது செய்யுங்காரியம் என மணக்குடவரும் கூறுவர்.

62. ஆள்வினையுடைமை

காரியத்தில் முயற்சியுடைமை என்பர் பரிதி. இடைவிடாத மெய்ம்முயற்சி எனப் பரிமேலழகரும் “முயற்சியுடைமை” என மணக்குடவரும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

63. இருக்கணழியாமை

ஒரு விதனம் வந்தாலும் கலங்காமல் இருக்கும் தன்மை எனத் துன்பத்தை “விதனம்” என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றார் பரிதி. துன்பம் வந்துழி மனங்கலங்காமை என மணக்குடவரும் பரிதியும் குறிப்பிடத் தெய்வம், பொருளின்மை, மெய்வருத்தம் என இவற்றால் வரும் துன்பத்திற்கு மனங்கலங்காமை என்று எழுதுவர் பரிமேலழகர்.

64. அமைச்சு

மந்திரி லட்சணம் சொல்வது என்பர் பரிதி. இத்துடன் அவர் செய்யும் திறம் கூறல் என்ற மணக்குடவர் கருத்தையும் உடன் சேர்ப்பர் பரிமேலழகர்.

65. சொல்வன்மை

பதற்றதாய்ப் பயனுண்டாகிய சொல்லை உரைத்தல் என்பது பரிதியின் கருத்தாகும். இதே கருத்தையே மற்றவர்களும் கூறுகின்றனர்.

66. வினைத்தாய்மை

“காரியம் செய்வதின் திருத்தம் கூறுதல்” என்றெழுதுகிறார் பரிதி. செய்யும் வினை, பொருளேயன்றி அறமும் புகழும் பயந்த நல்லவாதல் எனப் பரிமேலழகரும், செய்யும் வினையைக் குற்றம் பயவாமற் செய்தல் என மணக்குடவரும் விளக்கமளிப்பர்.

67. வினைத்தீட்பம்

காரியத்தினால் திடம் பெற்று நின்றல் என்பர் பரிதி. “திட்பம்” என்பதைத் “திண்மை” எனப் பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் குறிப்பிட, “திடம்” என்று குறிப்பர் பரிதி.

‘வினையின்கண் திண்ணியராதல்’ என விரித்துப் பொருள் கொள்வர் மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள், பரிமேலழகர். ‘காரியத்தினால் திடம் பெற்று நின்றல்’ என மூன்றனுருபு விரித்துக் கூறுவர் பரிதி.

68. வினை செயல்வகை

“காரியம் செய்யும் முறைமை” என்ற பரிதியின் கருத்தைப் போன்றே மணக்குடவர் பரிமேலழகர் கருத்துக்கள் அமைந்துள்ளன. அமைச்சன் செய்யும் பகை²³ என்று கூறுவர் தேவநேயப்பாவாணர்.

69. தூது

தானாதிபதி சொல்லும் முறைமை சொல்லுதல் என்பர் பரிதி. சந்தி செய்ய வேந்தரிடைச் செல்வாரது தன்மை எனப் பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் பொருள் கூறுகின்றனர்.

70. மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல்

“மன்னனால் சேர்க்கை செய்யும் இயல்பு” எனப் பொதுவாக யாரையும் சுட்டாமல் பரிதியார் எழுத, அமாத்தியர், அமைச்சர் அரசர் மாட்டு ஒழுகுந்திறம் என மணக்குடவரும் பரிமேலழகரும் பொருள் உரைக்கின்றனர்.

71. குறிப்பறிதல்

அரசன் நினைவு அறிதல் என்பர் பரிதி. அரசர் கருதியதனை அவர் கூறாமல் அறிதல் எனப் பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் கூறுகின்றனர். “நினைத்தல்” என்பதையே பரிதி “நினைவு” என்று குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும்.

72. அவையறிதல்

“ஆஸ்தானம் அறிதல்” எனப் பொருள் கூறுவர் பரிதி. “அவை” என்பதனை “ஆஸ்தானம்” என்று இவர் குறிப்பிடுகிறார். ‘சபையின்

74 □ திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

நிலையை அறிதல்²⁴ எனப் பரிதியின் உரையைப் பின்பற்றியுள்ளார் சாமி சிதம்பரனார்.

தேவநேயர் “அமைச்சர், மக்கள், படைத்லைவர், தூதர், ஒற்றர் ஆகிய ஐம்பெருங்குழுவினர் அரசனையடுத்து ஒழுகும் முறைமை”²⁵ என விளக்கமாக உரைப்பார்.

73. அவையஞ்சாமை

நல்லோர் கூட்டம் கண்டால் அஞ்சாமை என்பது பரிதியின் விளக்கம். அவை என்பதனை நல்லோர் கூட்டம் என்று குறிப்பிடுகிறார் இவர். பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் இதே கருத்தைக் கூறுகின்றனர். அவையஞ்சாமை என்பதற்குப் “பேச வேண்டிய அவையைத் தெரிந்து கொண்டு பேசவேண்டிய செய்திகளையும் உணர்ந்து கொண்டு பேசும்போது அந்த அவைக்கு அஞ்சாது தெளிவாகக் கருத்துக்களைச் சொல்லும் வகையில் அஞ்சாமை பெற்று விளங்குதல்”²⁶ என்ற பொற்கோவின் உரை விளக்கமாகவுள்ளது.

74. நாடு

அரசர்க்குத் தன்மையான நாடு வேண்டும் என்று பொருளுரைக்கின்றார் பரிதி.

75. அரண்

நாலுவகை அரண் அரசர்க்கு வேண்டும் என்னும் பரிதியின் முன்னுரை “மணிநீரும் மண்ணும்” (724) என்ற குறளைப் பின்பற்றி எழுதியிருத்தல் வேண்டும். நீரரண், கோட்டையரண், மலையரண், காட்டரண் என்ற நால்வகை அரண்களைக் குறிப்பிடுகிறார் இவர்.

76. பொருள் செயல்வகை

மூன்று வகைப் பொருள் தேடும் முறைமை சொல்வது என்று குறிப்பிடுகிறார் பரிதி. பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் “பொருள்” எனப் பொதுவாகக் குறிப்பிட, இவர் மூன்று வகைப் பொருள் எனக் குறிப்பிட்டது “உறுபொருளும் உல்கு பொருளும்” (756) என்ற குறள் கருத்தைத் தழுவியதாகலாம்.

77. படைமாட்சி

அரசன் படையின் பெருமையைச் சொல்லுதல் என்பர் பரிதி. “படையினது நன்மை” எனப் பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும்

விளக்குவர். “நன்மை” எனப் பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் கூற, “பெருமை” என்பார் பரிதி.

78. படைச்செருக்கு

படையின் வெற்றிப்பாடு கூறுதல் என்பர் பரிதி. “செருக்கு” என்ற சொல்லுக்கு நிகராக “மறம்” என்று பரிமேலழகரும் “வீரியம்” என்று மணக்குடவரும் “வெற்றிப்பாடு” என்று பரிதியும் கூறுகின்றனர்.

79. நட்பு

நட்பின் முறைமை சொல்லுதல் என்பர் பரிதி, நட்பாமாறு கூறுதல் என உரைப்பர் பரிமேலழகர்.

80. நட்பாராய்தல்

ஆராய்ந்து நட்புப் பெற வேண்டும் என்ற பரிதியின் விளக்கம் போன்றே அனைவரும் கூறுகின்றனர்.

81. பழைமை

பழைமையை அறிந்து கொள்க என்று பொதுவாகக் கூறுகின்றார் பரிதி. பழைமை என்பதற்கு இவர் கொண்ட பொருள் யாதென விளங்கவில்லை. “நட்டோரது உரிமை கூறுதல்” என மணக்குடவரும் நட்டார் பிழைத்தன பொறுத்தல் எனப் பரிமேலழகரும் விளக்கஞ் செய்வர்.

82. தீ நட்பு

கூடினாலும் பொல்லாக் குணத்தார் நட்பு, அது விட வேண்டும் என்பர் பரிதி. தீய குணத்தையே “பொல்லாக் குணம்” என்று இவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“கூடினாலும் தீயகுணத்தார் நட்பை விட வேண்டும்” என்ற பொருள் நேர்ப்பொருளாக இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவு பொருளை உணர்த்துகிறது.

83. கூடா நட்பு

கூடாநட்பாவது புரையறக் கூடியும் பிரிவான் என்று பரிதியும். அகத்தாற் கூடாதிருந்து வாய்க்குமிடந்தோறும் புறத்தாற்கூடி ஒழுகுவார் நட்பு என்று பரிமேலழகரும் தமக்கு இனமின்றிக் கரும்

76 □ திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

காரணமாக நட்பாரும், பகைவராய் நட்பாரும் என்று மணக்குடவரும் விளக்கஞ் செய்வார். பரிதியின் கருத்து விளக்கமானதாக இல்லை.

84. பேதைமை

அறிவின்மையான குணம் எனப் பரிதி உரைக்க, கேட்டிற்குக் காரணமாகியவற்றை அறியாதாரியல்பு கூறுதல் என மணக்குடவரும் யாதும் அறியா எனப் பரிமேலழகரும் கூறுவர்.

85. புல்லறிவாண்மை

புல்லறிவை ஆளுதல், பேரறிவைப் பெற வேணும் என்று பொருள் தருவர் பரிதி. “புல்லறிவு” என்பதற்குப் பரிதி விளக்கம் தரவில்லை. உயர்ந்தோர் கூறும் உறுதிச்சொல் கொள்ளாமை எனப் பரிமேலழகரும், சிற்றறிவின் இயல்பும் அதனால் வரும் குற்றமும் கூறுதல் என மணக்குடவரும் பொருள் கூறுவர்.

86. இகல்

புல்லறிவினர்க்கு உண்டாம் மாறுபாடு என முன்னதிகாரத்துடன் இயைபு காட்டுவர் பரிதி. இகல் என்பதற்கு மாறுபாடு என்றே அனைவரும் கூறுகின்றனர்.

87. பகைமாட்சி

பகைவாரா வழியைச் சொல்வது என்பது பரிதியின் கருத்தாகும். பகை கொள்ளும்போது தமக்கு நன்மை பயக்குமாறு கொள்ளுதல் என்பர் மணக்குடவர். பகையை மாட்சிப்படுத்தல் என்றெழுதுவர் பரிமேலழகர்.

88. பகைத்திறம் தெரிதல்

பரிதியின் விளக்கம் இல்லை.

89. உட்பகை

பகையில் உட்பகை வெல்லலரிது என அதன் தன்மையைக் கூறுகிறார் பரிதி.

90. பெரியாரைப் பிழையாமை

பெரியவர்க்கு ஒரு குற்றமும் செய்யாமை எனப் பொதுவாகக் குறிப்பிடுகின்றார் பரிதி. பெரியார் என்பதற்குப் பரிமேலழகரும், மணக்குடவரும் விளக்கம் தருகின்றனர். பெரியார் என்பது ஆற்றலால் பெரியராய் வேந்தர், தவத்தால் பெரியராய் முனிவர்

என்னும் பரிமேலழகர் கருத்துடன் அறிஞரையும் சேர்த்துச் சொல்வர் மணக்குடவர்.

91. பெண்வழிச் சேறல்

மனையாள் வார்த்தை கேட்டல் என்று கூறுவதோடு மட்டும் அமைகின்றார் பரிதி, பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் பெண்வழிச் சேறலால் உண்டாகும் குற்றங்களைக் கூறுகின்றனர்.

92. வரைவின் மகளிர்

பொதுமகள் இயற்கை கூறல் என்பர் பரிதி. வரைவின்றிப் பலரொடும் கலந்தொழுகலின் “பொதுமகள்” எனப் பரிதி குறிப்பிடுகின்றார். முயக்கத்தில் வரைவின்மையால் “வரைவின் மகளிர்” என மணக்குடவரும், தந்நலம் விலை கொடுப்பார் யாவர்க்கும் விற்பதல்லது, அதற்கு ஆவார் ஆகாதார் என்னும் வரைவில்லாத மகளிரது இயல்பு எனப் பரிமேலழகரும் விளக்கஞ் செய்வர்.

93. கள்ளுண்ணாமை

பரிதியின் விளக்கம் இல்லை.

94. கூது

சூதாவது கள்ளுண்டற்கு ஒக்கும் என்று இவர் குறிப்பிடுவதன் மூலம் இரண்டையும் ஒத்த தன்மையானதாக இவர் கருதுவது புலனாகிறது.

95. மருந்து

ஆகாரங்களின் மிகுதியாலே நோய் கொண்டு மருந்து கொடாமல் நியமத்திலே நடப்பது நெறி என்பது பரிதியின் விளக்கம்.

96. குடிமை

கடல் சூழ்ந்த உலகில் தன் குடியை ஆக்க என்பர் பரிதி. பரிமேலழகர் கூறும் அதிகார விளக்கத்துள் உயர் குடிப்பிறப்பு, நால்வகை வருணத்தார்க்கும் இன்றியமையாமையின் என்பது வருணம் பெரும் பிரிவு. அதனுள் சிறப்புப் பிரிவு குடி என்பதைக் குறிக்கும். பரிப்பெருமாள் கூறும் கணங்கள் எல்லாவற்றினும்

78 □ திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

என்பது கணங்கள் - மக்கள் கூட்டம் அதனுள் பிரிவு என்பதைப் பொதுமையில் குறிப்பது. உலகில் தன் குடியை ஆக்க என்ற பரிதியின் விளக்கம் கணங்களில் என்பதைக் காட்டிலும் உலக நோக்குடையது.

97. மானம்

பரிதியின் விளக்கம் இல்லை.

98. பெருமை

பரிதியின் விளக்கம் இல்லை.

99. சான்றாண்மை

குலவொழுக்க நெறியிலே நிற்க வேண்டும் என்று பொதுவாக உரைப்பர் பரிதி. நற்குணங்கள் பல நிறைந்தாரது இயல்பு கூறல் என மணக்குடவரும் பரிமேலழகரும் கூறுவர்.

100. பண்புடைமை

பரிதியின் விளக்கம் இல்லை.

101. நன்றியில் செல்வம்

தானும் புசியான் பிறருக்கும் ஈயான் செல்வம் நிலையில்லை என்ற பரிதியின் கருத்தையே பரிமேலழகரும் கூறுகின்றார். அறத்தையும் இன்பத்தையும் பயவாத செல்வம் என மணக்குடவரும், ஈட்டியார்க்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுதல் இல்லாத செல்வம் எனப் பரிமேலழகரும் கூறுகின்றனர்.

102. நாணுடைமை

நீதியல்லாதது கண்டால் நாணுதல் எனக் கூறுவர் பரிதி. “பிறர் பழிக்கும் செயல்களுக்கு நாணுதல்” என்ற கருத்தில் பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் பரிதியின் கருத்தோடு ஒத்துள்ளனர்.

நாண் - ஓர் உயிர்க்குணமாயினும், தக்க இன்ன; தகாதன இன்ன எனப் பகுத்தறியும் ஆற்றிவுடைய மக்களுயிர்க்கே உரிய சிறந்த குணம். கயிறு - திருமங்கலக்கயிறு, வில்லின் நாண் முதலியவாகித் தன்னையுடைய பொருளைக் கட்டுப்படுத்தி அடங்கி வணங்கச் செய்யும் கயிறுபோல மக்கள் பழிக்கத்தக்க செய்யின், கயிறு போலச் செய்தவர்களை வணங்கிய தலையும்,

மறைந்த செய்கையும், வாடிய முகமும், கோடிய உடலும், கெட்ட ஒளியும், கீழ்க்கண்ணோக்கமும் உடையராகச் செய்தலான் நாண் என்னும் பெயராயிற்று. இதனை 'நாண் முதற்பாசந்தட்ப'²⁷ என்பதாலும், அதனுரையாலும் அறியலாம்.

103. குடிசெயல் வகை

104. உழவு

105. நல்குரவு

106. கிரவு

107. கிரவச்சம்

108. கயமை

இவ்வதிகாரங்களுக்குப் பரிதியின் விளக்கம் இல்லை.

காமத்துப்பால்

109. தகையணங்குறுத்தல்

நாயகியை நாயகன் கண்டு அனுபவித்தல் என்பர் பரிதி. வனப்புக் கண்டு வருந்துதல். தலைவனுக்கு மட்டும் உரைப்பர் பரிதியும் பரிமேலழகரும். இருவருக்கும் உரித்தாக்குவர் மணக்குடவர்.

காமத்துப்பாலில் பிற அதிகாரங்களுக்குப் பரிதியின் முன்னுரை இல்லை.

அதிகாரங்களில் குறள் வைப்புமுறை

பரிதியார் ஒவ்வோர் அதிகாரத்திலும் குறள்களைப் பகுத்துரைக்கும் வகையும், திருக்குறள் உரையாசிரியர்கள் பலரோடு ஒத்துச் செல்லும் பாங்கும், தனித்து நிற்கும் தன்மையும் இப்பகுதியில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளது.

உரையாசிரியர்கள் பலரும் முதற்குறளில் இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களிலும் இறுதிக்குறளில் ஒன்பது அதிகாரங்களிலும் ஒன்றுபடுகின்றனர். சிலருக்குத் தொடக்கக் குறளாக அமைந்தது பிறருக்கு முடிவாகவும், பிறர் முடிவாகக் கொண்ட குறள் மற்றவருக்குத் தொடக்கமாகவும் அமைந்துள்ள தன்மையையும்

காணமுடிகின்றது. முதற் குறளிலும் இறுதிக் குறளிலும் பரிதியாரும் காலிங்கரும் பெரும்பான்மையும் ஒத்துச் செல்கின்றனர்.

முதற் குறளில் அனைவரும் ஒன்றுபடுதல்

அறத்துப்பால்

கடவுள் வாழ்த்து “அகர முதல்”
நீத்தார் பெருமை “ஒழுக்கத்து”
அறன்வலியுறுத்தல் “சிறப்பினும்”
இல்வாழ்க்கை “இல்வாழ்வான்”
புதல்வரைப் பெறுதல் “பெறுமவற்றுள்”
அழுக்காறாமை “ஒழுக்காறாக் கொள்க”
நிலையாமை “நில்லாத”
ஊழ் “ஆகூழால்”

பொருட்பால்

இறைமாட்சி “படைகுடி”
கல்லாமை “அரங்கின்றி”
வலியறிதல் “வினைவலி”
செங்கோன்மை “ஓர்ந்து”
கண்ணோட்டம் “கண்ணோட்டமென்னும்”
ஒற்றாடல் “ஒற்றும்”
ஊக்கமுடைமை “உடையார்”
அவையறிதல் “அவையறிந்து”
மானம் “இன்றி”
இரவு “இரக்க”
கயமை “மக்களே”

இன்பத்துப்பால்

குறிப்பறிதல் “இருநோக்கு”
நாணுத்துறவுரைத்தல் “காமமுழந்த”
நெஞ்சோடு புலத்தல் “அவர் நெஞ்சு”

இறுதிக் குறளில் அனைவரும் ஒன்றுபடுதல்

அறத்துப்பால்

நீத்தார் பெருமை “அந்தணர்”
 வாழ்க்கைத் துணைநலம் “மங்கலமென்ப”
 அவாவறுத்தல் “ஆராவியற்கை”

பொருட்பால்

கல்லாமை “விலங்கொடு”
 ஆள்வினையுடைமை “ஊழையும்”
 தாது “இறுதிபயப்பினும்”
 பெண்வழிச் சேறல் “எண் சேர்ந்த”
 கயமை “எற்றற்கு”

முதற்குறளில் பரிதியுடன் பரிமேழைகளும் காலிங்களும் ஒன்றுபடுதல்

அறத்துப்பால்

செய்ந்நன்றியறிதல் “செய்யாமல்”
 அடக்கமுடைமை “அடக்கம்”
 ஒழுக்கமுடைமை “ஒழுக்கம் விழுப்பம்”
 பொறையுடைமை “அகழ்வாரை”
 புறங்கூறாமை “அறங்கூறான்”
 பயனில சொல்லாமை “பல்லார்”
 தீவினையச்சம் “தீவினையார்”
 ஒப்புரவறிதல் “கைம்மாறு”
 ஈகை “வறியார்க்கு”
 கூடாவொழுக்கம் “வஞ்சமனத்தான்”
 வாய்மை “வாய்மை”
 கொல்லாமை “அறவினை”
 துறவு “யாதனின்”

பொருட்பால்

குற்றங்கடிதல் “செருக்கும்”
 தெரிந்து செயல்வகை “அழிவதூஉம்”

தெரிந்து தெளிதல் “அறம்பொருள்”
தெரிந்து வினையாடல் “நன்மையும்”
ஆள்வினையுடைமை “அருமை”
குறிப்பறிதல் “கூறாமை”
தீ நட்பு “பருகுவார்”
கூடா நட்பு “சீரிடம்”
புல்லறிவாண்மை “அறிவின்மை”
பெரியாரைப் பிழையாமை “ஆற்றுவார்”
குடிமை “இற்பிறந்தார்”
இரவச்சம் “கரவாது”

இன்பத்துப்பால்

தகையணங்குறுத்தல் “அணங்கு”
புணர்ச்சி மகிழ்தல் “கண்டு”
படர்மெலிந்திரங்கல் “மறைப்பேன்”
நிறையழிதல் “காமக் கணிச்சி”

இறுதிக் குறளில் பரிதியுடன் பரிமேழைகளும் காலிங்களும் ஒன்றுபடுதல்

அறத்துப்பால்

கூடாவொழுக்கம் “மழித்தலும்”
வாய்மை “யாமெய்யார்”
ஊழ் “ஊழிற் பெருவலி”

பொருட்பால்

புல்லறிவாண்மை “உலகத்தார்”
நன்றியில் செல்வம் “சீருடை”
உழவு “இலமென்று”

இன்பத்துப்பால்

குறிப்பறிவுறுத்தல் “பெண்ணினால்”

**முதற்குறளில் பரிதியுடன் மணக்குடவரும் காலிங்களும்
ஒன்றுபடுதல்**

அறத்துப்பால்

வான்சிறப்பு “சிறப்பொடு”
அன்புடைமை “என்பில்”
புகழ் “தோன்றின்”
தவம் “தவஞ்செய்வார்”
இன்னா செய்யாமை “இன்னா என”
மெய்யுணர்தல் “ஐயுணர்வு”

பொருட்பால்

கேள்வி “கற்றில்”
பெரியாரைத் துணைக்கோடல் “அரியவற்றுள்”
வினைசெயல்வகை “பொருள் கருவி”
மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் “குறிப்பறிந்து”
நாடு “இருபுனலும்”
படைச்செருக்கு “உறினுயிர்”
நன்றியில் செல்வம் “அன்பொரீஇ”
நாணுடைமை “ஊனுடை”

இன்பத்துப்பால்

நெஞ்சொடு கிளத்தல் “காமம்”
புலவி நுணுக்கம் “யாரினும்”

**இறுதிக்குறளில் பரிதியுடன் மணக்குடவரும் காலிங்களும்
ஒன்றுபடுதல்**

அறத்துப்பால்

தவம் “வேண்டிய”

பொருட்பால்

நாணுடைமை “நாண்வேலி”
வினைத்திட்டம் “வீறெய்தி”

**முதற்குறளில் பரிதியுடன் மணக்குடவரும் பரிமேழைகளும்
ஒன்றுபடுதல்**

அறத்துப்பால்

வாழ்க்கைத் துணைநலம் “மனைத்தக்க”

**இறுதிக்குறளில் பரிதியுடன் மணக்குடவரும் பரிமேழைகளும்
ஒன்றுபடுதல்**

அறத்துப்பால்

செய்ந்நன்றியறிதல் “எந்நன்றி”

பொருட்பால்

தெரிந்து தெளிதல் “தேரான் தெளிவும்”
தெரிந்து வினையாடல் “நாடொறும்”
வரைவின் மகளிர் “இருமனப் பெண்டிரும்”

இன்பத்துப்பால்

குறிப்பறிதல் “கண்ணொடு”
அவர்வயின் விதும்பல் “பெறினென்னாம்”
நெஞ்சொடு புலத்தல் “தஞ்சம்”

முதற்குறளில் பரிதியும் மணக்குடவரும் ஒன்றுபடுதல்

இன்பத்துப்பால்

அவர்வயின் விதும்பல் “வருகமன்”

இறுதிக்குறளில் பரிதியும் மணக்குடவரும் ஒன்றுபடுதல்

அறத்துப்பால்

வான்சிறப்பு “ஏரின்”
ஒப்புரவறிதல் “புத்தேள்”

பொருட்பால்

செங்கோன்மை “எண்பதத்தான்”
அவையறிதல் “புல்லவையுள்”
பொருள் செயல்வகை “இல்லாரை”
மருந்து “அற்றது”

இன்பத்துப்பால்

பிரிவாற்றாமை “அரிதரோ”
புலவி “ஊடலின்”

முதற்குறளில் பரிதியும் காலிங்கரும் ஒன்றுபடுதல்

அறத்துப்பால்

விருந்தோம்பல் “விருந்து புறத்ததா”
இனியவை கூறல் “இனிய உளவாக”
புலால் மறுத்தல் “அவி சொரிந்து”
வெகுளாமை “இறந்தார்”
அவாவறுத்தல் “அற்றவர்”

பொருட்பால்

கல்வி “ஒருமைக்கண்”
காலமறிதல் “அருவினை”
இடனறிதல் “சிறுபடையான்”
சுற்றந்தழாஅல் “கொடுத்தலும்”
கொடுங்கோன்மை “நாடொறும்”
மடியின்மை “மடியிலா”
சொல்வன்மை “கேட்டார்”
வினைத்தூய்மை “என்றும்”
வினைத்திட்டபம் “கலங்காது”
தூது “கற்றுக்கண்”
அவையஞ்சாமை “பகையகத்துப் பேடிகை”
அரண் “கொளற்கரிதாய்”
பொருள் செயல்வகை “அறனீனும்”
படைமாட்சி “அழிவின்று”
நட்பு “அழிவின்”
நட்பாராய்தல் “அழச்சொல்லி”
பழைமை “விழையார்”
பேதைமை “நாணாமை”
பகைமாட்சி “குணனிலனாய்”
பகைத்திறம் தெரிதல் “வகையறிந்து”

உட்பகை “எட்பகவு”
பெண்வழிச் சேறல் “இல்லாளை”
வரைவின் மகளிர் “பொருட்பெண்டிர்”
சூது “அகடாரார்”
மருந்து “அற்றால்”
பெருமை “பணியுமாம்”
சான்றாண்மை “சான்றவர்”
பண்புடைமை “பண்புடையார்”
குடிசெயல்வகை “குடிசெய்வல்”
உழவு “உழுவார்”
நல்குரவு “நற்பொருள்”

இன்பத்துப்பால்

நலம்புனைந்துரைத்தல் “மாதர்”
கண்விதுப்பழிதல் “ஓஓவினிகே”
பசப்புறு பருவரல் “பசக்க”
தனிப்படர் மிகுதி “ஒருதலையான்”
நினைந்தவர் புலம்பல் “எனைத்தொன்று”
பொழுது கண்டிரங்கல் “காலையரும்பி”
குறிப்பறிவுறுத்தல் “பெரிதாற்றி”
புணர்ச்சி விதும்பல் “எழுதுங்கால்”

இறுதிக்குறளில் பரிதியும் காலிங்கரும் ஒன்றுபடுதல்

அறத்துப்பால்

இனியவை கூறல் “இன்சொலால்”
நடுவுநிலைமை “நன்றே”
ஈகை “நல்லாறு”
வெகுளாமை “உள்ளிய”
இன்னா செய்யாமை “அறிவினான்”

பொருட்பால்

கல்வி “கேடில்”
வலியறிதல் “ஆற்றின்”

இடனறிதல் “தொடங்கற்க”
 சுற்றந்தழாஅல் “பெருங்கொடை”
 பொச்சாவாமை “அரிய என்று”
 மடியின்மை “நெடுநீர்”
 சொல்வன்மை “ஆக்கமும்”
 வினைத்தூய்மை “கடிந்த”
 மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் “மன்னர்”
 நட்பு “நவில்தொறும்”
 தீ நட்பு “பேதை”
 பெரியாரைப் பிழையாமை “கெடல் வேண்டின்”
 சூது “உடைசெல்வம்”
 குடிமை “நகையீகை”
 சான்றாண்மை “அன்புநாண்”
 பண்புடைமை “எண்பதம்”

இன்பத்துப்பால்

கண்விதுப்பழிதல் “உழந்து”

முதற்குறளில் பரிதியும் பரிமேழைகளும் ஒன்றுபடல்

அறத்துப்பால்

வெஃகாமை “நடுவின்றி”

பொருட்பால்

அமைச்சு “கருவி”

இன்பத்துப்பால்

அலரறிவுறுத்தல் “அலரெழ”
 பிரிவாற்றாமை “செல்லாமை”

இறுதிக்குறளில் பரிதியும் பரிமேழைகளும் ஒன்றுபடுதல்

அறத்துப்பால்

இல்வாழ்க்கை “வையத்துள்”
 புகழ் “வசை ஒழிய”

பொருட்பால்

அறிவுடைமை “அறிவுடையா ரெல்லாம்”
பெரியாரைத் துணைக்கோடல் “பல்லார்”
வெருவந்த செய்யாமை “கல்லார்”

முதற் குறளில் பிறருடன் ஒன்றுபடாது பரிதி தனித்திருக்கும் அதிகாரங்கள்

அறத்துப்பால்

நடுவுநிலைமை “செப்பம்”
பிறனில் விழையாமை “அறன் வரையான்”
அருளுடைமை “அருள் சேர்ந்த”
கள்ளாமை “கள்வார்க்கு”

பொருட்பால்

அறிவுடைமை “அறிவுடையார் ஆவது”
சிறறினஞ் சேராமை “நல்லினத்தின்”
பொச்சாவாமை “இகழ்ச்சியின்”
வெருவந்த செய்யாமை “கடுஞ்சொல்லன்”
இடுக்கணழியாமை “இன்னாமை”
இகல் “இகலின்”
கள்ளுண்ணாமை “கள்ளுண்ணா”

இன்பத்துப்பால்

காதற் சிறப்புரைத்தல் “வாழ்தல்”
கனவு நிலையுரைத்தல் “நனவினானல்கா”
உறுப்பு நலனழிதல் “தணந்தமை”
புலவி “நோதல்”

இறுதிக்குறளில் பிறருடன் ஒன்றுபடாது பரிதி தனித்திருக்கும் இடங்கள்

அறத்துப்பால்

கடவுள் வாழ்த்து “அறவாழி”
அறன் வலியுறுத்தல் “அறத்தாறிது”

புதல்வரைப் பெறுதல் “தந்தை”
 அன்புடைமை “அறத்திற்கே”
 விருந்தோம்பல் “இனைத்துணை”
 அடக்கமுடைமை “எல்லார்க்கும்”
 ஒழுக்கமுடைமை “ஒழுக்கமுடைமை”
 பிறனில் விழையாமை “பிறன்மனை”
 பொறையுடைமை “மிகுதியான்”
 அழுக்காறாமை “அழுக்காற்றின்”
 வெஃகாமை “அஃகியகன்ற”
 புறங்கூறாமை “கண்ணின்று”
 பயனில் சொல்லாமை “பயனில் சொல்”
 தீவினையச்சம் “மறந்தும்”
 அருளுடைமை “அருளிலார்க்கு”
 புலால் மறுத்தல் “தினற் பொருட்டால்”
 கள்ளாமை “எள்ளாமை”
 கொல்லாமை “நல்லாறென்”
 நிலையாமை “கூத்தாட்டவை”
 துறவு “தலைப்பட்டார்”
 மெய்யுணர்தல் “பொருளல்ல”

பொருட்பால்

இறைமாட்சி “கொடையளி”
 கேள்வி “செவியின்”
 குற்றங்கடிதல் “காதல்”
 சிற்றினஞ்சேராமை “சிற்றினம்”
 தெரிந்து செயல்வகை “செய்தக்க”
 காலமறிதல் “காலம் கருதி”
 கொடுங்கோன்மை “கொலைமேற்”
 கண்ணோட்டம் “ஒறுத்தாற்று”
 ஒற்றாடல் “வினைசெய்வார்”
 ஊக்கமுடைமை “சிதைவிடத்து”
 இடுக்கணழியாமை “இடுக்கண்”
 அமைச்சு “அறிகொன்று”

வினைசெயல்வகை “முடிவும்”
 குறிப்பறிதல் “முகத்தின்”
 அவையஞ்சாமை “கல்லாதவரின்”
 அரண் “உயர்வகலம்”
 படைமாட்சி “உறுப்பமைந்து”
 படைச்செருக்கு “சுழலும்”
 நட்பாராய்தல் “நாடாது”
 பழைமை “பழைமை”
 கூடாநட்பு “மிகச்செய்து”
 பேதைமை “பெரிதினிது”
 பகைமாட்சி “வலியார்க்கு”
 பகைத்திறம் தெரிதல் “வில்லேருழவர்”
 உட்பகை “செய்யின்”
 கள்ளுண்ணாமை “ஈன்றாள்”
 மானம் “பெருக்கத்து”
 பெருமை “பிறப்பொக்கும்”
 குடிசெயல்வகை “ஆள்வினை”
 நல்குரவு “இற்பிறந்தார்”
 இரவச்சம் “இரப்பன்”

இன்பத்துப்பால்

தகையணங்குறுத்தல் “கண்டார்”
 புணர்ச்சி மகிழ்தல் “வீழும்”
 நலம் புனைந்துரைத்தல் “காணின்”
 காதற்சிறப்புரைத்தல் “கண்ணுள்ளின்”
 நாணுத்துறவுரைத்தல் “நோனா”
 அலரறிவுறுத்தல் “நெய்யால்”
 படர்மெலிந்திரங்கல் “காமக்கடும்”
 பசப்புறுபருவரல் “விளக்கற்றம்”
 தனிப்படர் மிகுதி “வீழப்படுவார்”
 நினைந்தவர் புலம்பல் “யாமும்”
 கனவு நிலையுரைத்தல் “காதலர்”
 பொழுது கண்டிரங்கல் “புன்கண்ணை”

உறுப்பு நலனழிதல் “முயங்கிய”
 நெஞ்சொடு கிளத்தல் “செற்றவர்”
 நிறையழிதல் “பன்மாயக்”
 புணர்ச்சி விதும்பல் “மலரினும்”
 புலவி நுணுக்கம் “கோட்டுப்பூ”

சிலர் முதற் குறளாகக் கொள்வதைப் பிறர் இறுதியாகக் கொள்வது அறத்துப்பால் :

- அடக்கமுடைமை - “அடக்கம்” எனப் பரிதி, பரிமேலழகர், காலிங்கர் தொடங்க மணக்குடவர் அதனை இறுதியாக்குவர்.
- ஒழுக்கமுடைமை - “ஒழுக்கம் விழுப்பம்” எனப் பரிதி முதலாக மூவர் தொடக்கமாகக் கொள்ள மணக்குடவர் அதனில் முடிக்கின்றார்.
- இனியவை கூறல் - “இனிய உளவாக” என்பது பரிதிக்கும் காலிங்கருக்கும் தொடக்கமாக அமைய மணக்குடவரும் பரிமேலழகரும் அதனை இறுதியாக்குவர்.
- வெகுளாமை - “இறந்தார்” - பரிதி, காலிங்கர் இருவரும் இதனில் தொடங்க மணக்குடவர், பரிமேலழகர் உரைகளில் இக்குறள் இறுதியாகக் கொள்ளப்படுகிறது.
- பிறனில் விழையாமை - “அறன் வரையான்” - பரிதியின் தொடக்கம். பரிமேலழகரும் மணக்குடவரும் இதனை இறுதியாக அமைத்துள்ளனர்.

பொருட்பால் :

- சிற்றினஞ்சேராமை - “நல்லினத்தின்” - பரிதியின் தொடக்கம். பரிமேலழகர் காலிங்கர் உரைகளில் இக்குறள் இறுதியாக அமைகிறது.

சிலர் இறுதியாகக் கொள்வதைப் பிறர் முதற்குறளாகக் கொள்வது:

அறத்துப்பால் :

- புறங்கூறாமை - “கண்ணின்று” - பரிதியின் முடிவு மணக்குடவருக்குத் தொடக்கம்.
- கள்ளாமை - “எள்ளாமை” பரிதி இறுதியாகக் குறிப்பிடுவது பரிமேலழகருக்கும், மணக்குடவருக்கும் தொடக்கமாகவுள்ளது.
- மெய்யுணர்தல் - “பொருளல்ல” பரிதி கடைசியில் வைப்பது பரிமேலழகரால் முதற்குறளாக வைக்கப் பட்டுள்ளது.

பொருட்பால் :

- பெரியாரைப் பிழையாமை - “கெடல் வேண்டின்” எனப் பரிதியும் காலிங்கரும் முடிக்க மணக்குடவர் அதனைத் தொடக்கமாகக் கொள்கின்றார்.
- குடிமை - “நகையீகை” பரிதி, காலிங்கர் இருவரும் இதனில் முடிக்க மணக்குடவர் முதலாகக் கொள்கின்றார்.
- பண்புடைமை - “எண்பதம்” எனப் பரிதியும் காலிங்கரும் இறுதியாகக் கொள்வதைப் பரிமேலழகர் முதலாக்குவர்.
- அறிவுடைமை - “அறிவுடையாரெல்லாம்” - பரிதியும் பரிமேலழகரும் இறுதியாகக் கொள்ள மணக்குடவரும் காலிங்கரும் முதலாகக் கொண்டுள்ளனர்.
- சிற்றினஞ்சேராமை - “சிற்றினம்” பரிதி இறுதியாகக் கொண்டதை மற்றவர் தொடக்கமாகக் கொள்கின்றனர்.
- இடுக்கணழியாமை - “இடுக்கண்” எனப் பரிதி முடிக்க பிறர் அதனில் தொடங்குகின்றனர்.

- குறிப்பறிதல் - “முகத்தின்” பரிதியின் முடிவு மணக்குடவருக்குத் தொடக்கமாகவுள்ளது.
- படைமாட்சி - “உறுப்பமைந்தது” பரிதி இறுதியாகக் கொள்வதை மணக்குடவரும் பரிமேலமூகரும் முதலாக அமைத்துள்ளனர்.
- நட்பாராய்தல் - “நாடாது” எனப் பரிதி முடிவாகக் கொண்டது மணக்குடவர் பரிமேலமூகர் இருவராலும் முதலாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.
- பழைமை - “பழைமை” - பரிதியின் முடிவு மணக்குடவர் பரிமேலமூகருக்குத் தொடக்கமாக அமைந்துள்ளது.
- பகைமாட்சி - “வலியார்க்கு” எனப் பரிதி முடிக்க மணக்குடவரும் பரிமேலமூகரும் அதனைத் தொடக்கமாக்குவர்.
- பெருமை - “பிறப்பொக்கும்” என்ற பரிதியின் முடிவு மணக்குடவருக்குத் தொடக்கமாகவுள்ளது.
- இரவச்சம் - “இரப்பன்” பரிதி இறுதியாகக் கொண்ட இக்குறளை மணக்குடவர் முதற்குறளாகக் கொள்கின்றார்.

இன்பத்துப்பால் :

- கனவு நிலையுரைத்தல் - காதலர் எனப் பரிதி முடிக்க, பரிமேலமூகர் அதனில் தொடங்குகின்றார்.
- புணர்ச்சிவிதும்பல் - “மலரினும்” - பரிதியில் இறுதியாக வைக்கப்பட்ட இக்குறள் மணக்குடவருக்குத் தொடக்கமாகவுள்ளது.

தொகுப்புரை

பரிதியாரின் அதிகார விளக்கம் 36 அதிகாரங்களுக்குக் கிடைக்கப் பெறவில்லை.

பரிதியார் மரபுரையாசிரியர்களுடன் ஒத்தும், வேறுபட்டும் சில அதிகாரங்களுக்கு விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

இவருரையைப் பின்பற்றி உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதியுள்ளனர்.

பரிதியார் பெரும்பாலும் சுருங்கச் சொல்லும் உத்தியைப் பயன்படுத்தி அதிகார விளக்கம் செய்துள்ளார்.

குறள் வைப்புமுறையில் உரையாசிரியர்கள் பலரும் முதற்குறளில் இருபத்திரண்டு அதிகாரங்களிலும், இறுதிக்குறளில் ஒன்பது அதிகாரங்களிலும் ஒன்றுபடுகின்றனர்.

சில உரையாசிரியர்களுக்குத் தொடக்கக் குறளாக அமைந்தது பிறருக்கு முடிவாகவும் பிறர் முடிவாகக் கொண்ட குறள் மற்றவருக்குத் தொடக்கமாகவும் அமைந்துள்ள தன்மையையும் காணமுடிகிறது.

முதற்குறளிலும் இறுதிக் குறளிலும் பரிதியாரும், காலிங்கரும் பெரும்பான்மையும் ஒத்துச் செல்கின்றனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இரா.இளங்குமரன், திருக்குறள் ஆராய்ச்சி உரை பக். 1.
2. ச.தண்டபாணி தேசிகர், திருக்குறள் உரைக் களஞ்சியம், பாயிரவியல், ப.99.
3. புலவர் குழந்தை, திருக்குறள் உரை ப.8.
4. ச.தண்டபாணி தேசிகர், 'திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம்', பாயிரவியல், ப.184.
5. புலவர் குழந்தை, திருக்குறள் உரை, ப.16.
6. ஞா.தேவநேயப் பாவாணர், திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை, ப.70.
7. மேலது ப.74.

8. ச.தண்டபாணி தேசிகர், திருக்குறள் உரைக் களஞ்சியம் இல்லறவியல், ப.103.
9. மேலது., ப. 141.
10. மேலது., ப. 186.
11. மேலது., ப. 225.
12. மேலது., ப. 229.
13. மேலது., ப. 464.
14. மேலது., ப. 559, 560.
15. மேலது., ப. 649, 650.
16. மேலது., துறவறவியல், ப. 7.
17. மேலது., ப. 240.
18. மேலது., ப. 317.
19. ச.தண்டபாணி தேசிகர், திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம் பொருட்பால், அரசியல் ப. 267.
20. மேலது., ப. 329.
21. மேலது., ப. 456.
22. பொற்கோ, திருக்குறள் உரை விளக்கம் பொருட்பால் ப. 96.
23. தேவநேயப் பாவாணர்., ஞா. திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை, தொகுதி, 3, ப. 21.
24. சாமி சிதம்பரனார், திருக்குறளுக்கு மிக எளிய உரை ப. 275.
25. மேலது., ப. 42.
26. பொற்கோ, திருக்குறள், உரைவிளக்கம் பொருட்பால் ப. 506.
27. சீவக., பா, 470.

3

உரைநெறிகள்

தமிழ்மொழியில் நிலைத்த பெருமையுடன் நின்று நிலவும் நூல் திருக்குறள். பிற நூல்களை விட அதற்குத் தோன்றியுள்ள எண்ணற்ற உரைகளையே அப்பெருமைக்குச் சான்றாகக் கொள்ளலாம். திருக்குறளுக்கு உரை செய்த ஒவ்வொரு உரையாசிரியரும் தம் உரையில் சில நெறிகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர். அந்த நெறிமுறைகள் உரையாசிரியரின் நோக்கத்தை அறியத் துணை செய்வன. பரிதியாரும் தமது திருக்குறள் உரையில் சில நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றியுள்ளார். அவற்றைக் குறித்து இவ்வியலில் ஆராயப் பெறுகின்றது.

சமயம் - பொருள் விளக்கம்

“சமை” என்பதைப் பகுதியாகக் கொண்ட “சமையல்” என்ற சொல்லிலிருந்தே “சமயம்” என்னும் சொல் வந்திருக்கலாம் என்பர். “சமை” என்பதற்குப் “பக்குவப்படுத்து” என்னும் பொருளுண்டு¹.

சமயம் என்பதை ஆங்கிலத்தில் ‘Religion’ என்று வழங்குவர். இச்சொல், ‘Relgere’ அல்லது ‘Religare’ என்னும் இலத்தீன் சொற்களிலிருந்து வந்திருக்க வேண்டும் என்பர். Relgere என்பதற்குத் “திரும்பத் திரும்பப் படிக்கப்பட்டுச் சிந்திக்கப்பட்டது” என்றும் ‘Religare’ என்பதற்குக் “கட்டுவது” என்றும் பொருளுரைப்பர்².

மக்கள் ஐம்பொறிகளை அடக்கி, நன்னெறிகளை அடையப் பக்குவப்படுத்துவது ‘சமயம்’ எனப் பொருள் கொள்ளலாம்.

சமயம் என்பதற்கு அறிஞர்கள் வெவ்வேறு வகையில் விளக்கம் தருகின்றனர். எனினும், அனைத்து விளக்கங்களும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையனவே.

சமயம் ஒரு தத்துவம் மட்டுமன்று; கொள்கை மட்டுமன்று; அதுவே ஒரு வாழ்க்கை முறை³ எனக் கொள்கிறார் குன்றக்குடி அடிகளார்.

சமைக்கப்பட்டது சமயம். மாக்கள் தன்மையிலிருந்து விடுதலை பெற்று மக்கள் தன்மை பெறும் வழியாகச் செய்யப்பட்டது அல்லது சமைக்கப்பட்டதுதான் சமயம் ஆகும். மனிதனைப் பண்பாடுடையனவாக ஆக்குவது சமயம். சமயம் வெறும் குறிக்கோளும், அடையாளமும் அன்று, பிறர்க்குப் பயன்படுவானாய் வாழ முற்படுவதே சமய வாழ்க்கையாகும்⁴ என்பர் அ.ச. ஞானசம்பந்தம். சமயம் என்னும் சொல்லால் பொழுது அல்லது காலம் என்னும் பொருள் பெறப்படுகிறது⁵ என்பர் மறைமலையடிகள்.

சமையம் - சமயம் = ஆதன் (ஆன்மா) தான் இறைவனை அடைவதற்கு அல்லது பேரின்பத்தை நுகர்வதற்குத் தன்னைத் தகுதிப்படுத்தும் முக்கரண ஒழுக்கம்⁶ என்பர் தேவநேயப்பாவாணர்.

உண்மையான சமயத்திற்குரிய தனிச்சிறப்பான இயல்புகள் நல்லெண்ணம், அன்பு, வாய்மை, தூய்மை, உத்தம உணர்வு, கருணை என்பர் கௌதம புத்தர்.

சமயம் என்பது மெய்யறிவை உணர்தல், அது அழகுப் பேச்சோ, தத்துவமோ, சித்தாந்தமோ இல்லை⁷ என்பது விவேகானந்தர் கருத்து.

மனிதன் தன் கூட்டமைப்பு முறையிலேயே சமய உணர்வு கொண்ட பிராணி⁸ என்பர் எட்மண்ட்பர்க்.

புலன் உணர்வுக்கும் அறிவாய்வுத் திறனுக்கும் அப்பாற்பட்டு விளங்கும் எல்லையற்றப் பரம்பொருளை மனிதன் உணர்ந்து கொள்ள வழிவகுக்கும் ஒன்றையே சமயம்¹⁰ எனக் கருதுகிறார் மாக்ஸ் முல்லர்.

சமயமாவது எல்லாக் கடமைகளையும் தெய்வக் கட்டளையாக ஏற்றுக் கொள்வது¹¹ என்கின்றனர். காண்ட், வில்லியம் ஜேம்ஸ் ஆகியோர்.

தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தது ஒன்று உண்டு என்று கருதி அதனுடன் தொடர்பு கொண்டு, தனித்தனியாக மனிதன் அடையும் அனுபவமும், உணர்ச்சியும், மேற்கொள்ளும் செயலும் சமயமாகும் எனக் கொள்கின்றனர். மேலும்,

உயர்ந்த உணர்வு வாழ்க்கையில் அருள்வாழ்க்கை அல்லது சமயவாழ்க்கை, மெய்வாழ்க்கை என்று நுவலப்படும்¹³ எனவும் கருதுகின்றனர்.

அன்பையும் அருளையும் எல்லா உயிர்களிடத்தும் செலுத்துவதே சமயமாகும். அவ்வாறு செலுத்துவதற்கு இறைவன் உதவுகிறான். இவ்வுண்மையை உலகிற்கு உணர்த்தி, இயற்கையை இறைவனாகக் கண்டு உயிரினங்கட்குத் தொண்டு செய்வதே உயிர் மூச்செனக் கருதுவது சமயமாகும்¹⁴ என்பார் கூற்று மேற்கூறிய கருத்துக்களைத் தழுவிவதாகும்.

தமிழர் அன்பு நெறியே சமயநெறி எனக் கொள்வர். அன்பில்லா வாழ்க்கை சிறக்காது என்பது சமயத்தின் அறிவுரை.

அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே¹⁵

என்பர் திருமூலர்.

சமயம் - தோற்றம் வளர்ச்சி

மக்களினத்தின் சிறப்பியல்புகளுள் ஒரு முக்கிய அங்கமாக அமைந்துள்ளது சமயம். சமயக் கோட்பாடு இல்லாத மக்களினமே இல்லை என்று சொல்லலாம். கொள்கைகளிலே எத்தனையோ பேதங்கள் காணப்படலாம். பழக்க வழக்கங்களிலே எத்தனையோ மாறுதல்கள் இருக்கலாம். ஆனால், எல்லோரும் தெய்வக் கொள்கையிலே ஒரு தன்மையராகக் காணப்படுகின்றனர். எல்லோரும் தெய்வம் என்று ஒன்று உண்டு என நம்புகிறார்கள். தெய்வமே இல்லை என்பவர்களும் அதன் நிலையில் இயற்கைச் சக்திகளை ஒப்புக் கொள்கின்றனர். இத்தெய்வக் கொள்கை எக்காலத்துத் தோன்றியது என்று வரையறுத்தல் இயலாது. பல

வகையில் ஆராய்ந்து பார்ப்பினும் சமய உணர்ச்சி அநாதியாகவே தோன்றி இன்று வரையிலும் பயின்று வந்திருப்பது சரித உண்மை¹⁶ என விளக்குவர் அறிஞர்.

சமயம் என்ற சொல் தமிழரின் பழம்பெரும் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்திலும் இடம் பெறவில்லை. சங்க கால இறுதியிலோ அல்லது சிலப்பதிகாரத்திற்கும் சற்று முன்னரோ எழுந்த திருக்குறளிலும் கூட மதம், சமயம் போன்ற சொற்களோ, கோட்பாடுகளோ இடம் பெறவில்லை.

சமயம் என்ற சொல் முதன்முதலாக மணிமேகலையில் காணப்படுகிறது. அக்காப்பியத்தில் அறுவகைக் காட்சிகளையும், சைவ, வைணவ, வேத, பிரம்ம நெறிகளையும், பௌத்த, சமணம் போன்ற மதங்களையும் 'சமயம்' என்ற சொல் சுட்டுகிறது என்பர். கு.ச. ஆனந்தன்¹⁷.

திருக்குறளில் சமயச் சிந்தனை

திருக்குறள் பல சமயத்தவரும் தத்தமக்குரிய மறைநூலாக மதித்துப் போற்றும் சிறப்புப் பொருந்தியது. வாழ்க்கையில் அனைவர்க்கும் பயன்தரும் நல்லறங்கள் எல்லாவற்றையும் நடுநிலையில் நின்று அறிவுறுத்தும் பொதுநூல். இவ்வுண்மையினைச் சமய வேறுபாடின்றி அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். “ஒரு சமயத்தின் கருத்துக்களை மக்களிடம் பரப்ப வேண்டும் என்னும் நோக்கில் திருக்குறள் எழவில்லை என்பது உறுதி. பெரிதும் மக்களின் வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை வகுத்துத் தரும் வாழ்க்கை நூல் என்பதே தக்கதாகும்”¹⁸ என்பர் கு. மோகனராசு.

வள்ளுவர் அவர் காலத்திற்கு முற்படவும், அவர் கால அளவிலும் வழங்கிய நூல்களையெல்லாம் தொகுத்துக் கண்டவர் என்பது,

**பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை” (322)**

என்னும் அகச்சான்றால் விளங்கும். அத்தகு பேரறிவாளர் தாம் தொகுத்தறிந்த நூல்களில் இடம் பெற்ற கடவுளர் பெயர்கள், வழிபாட்டு முறை, சமயப் பெயர் ஆகியவற்றை அப்படி அப்படியே கொள்ளாமல் உலக நலங்கருதி ஒருபெரும் பொதுமையில் கொண்டார்¹⁹ என்பர் இரா. இளங்குமரனார்.

சமயம் என்ற சொல்லுக்கு அவரவர் வெவ்வேறு பொருள் கொண்டிருப்பார்கள். பொதுவாகத் தம் சமயமே சிறந்ததென்றும், தம் சமய நூலே சத்தியமென்றும் எண்ணுவார்கள். திருக்குறள் அத்தகைய சமய நூல் அன்று. அது போதிக்கும் சமயம் அத்தகையது அன்று. அதை வள்ளுவம் என்று அழைத்தால் பொருந்தும்²¹ என்கிறார் கோ. வால்மீகநாதன்.

திருக்குறள் சமயச் சார்பற்ற நூல்; ஆனாலும் சமயநெறி தழுவிய நூல். சார்பு வேறு; தழுவல் வேறு. சார்பு என்பது ஒன்றில் பற்றும் பிறிதொன்றில் காழ்ப்பும் காட்டுவதாகும். அதனாலேயே சார்பின்றி வாழ வேண்டும் என்பதை,

**சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தர சார்தரும் நோய்”**

என்று குறள் கூறுகிறது²² என்கிறார் குன்றக்குடி அடிகளார்.

வினையுணர்வும், மறுபிறப்பும், செம்பொருள் உண்டெனும் கொள்கையும், வினை நீக்கத்தால் பிறவாப்பேறு பெறுவதே செயற்பாலது என்பதும், அதற்கு அச்செம்பொருள் செய்துள்ள நன்றியை நினைந்து வழிபடுவதும் பிறவும் வள்ளுவர் காட்டுஞ் சமயக் கருத்தாவது காணலாம்²³ என்கிறார் ஓளவை சு. துரைசாமி.

வள்ளுவர் கூறும் அறம் சமய நோக்குடையதா? என்னும் வினாவை எழுப்பிக் கொண்டு,

வள்ளுவர் பல இடங்களில் அறச் செயல்கள் செய்பவனுக்கும், பிறர்க்கும் ஏற்படும் மனமகிழ்ச்சி, சமுதாயத்தில் விளையும் நற்பயன் ஆகியவற்றை எடுத்துக் கூறினார். ஆயினும், மறுமைப் பயனையும் விண்ணுலகையும் வீட்டையும் கூட அவர்தம் குறள்களில் காட்டினார். ஆகவே வள்ளுவர் காட்டும் அறம் சமய நோக்குடையதே²⁴ என்கிறார் செல்வி. காமாட்சி சீனிவாசன்.

திருக்குறள் தன்னிகரற்றச் சிறப்பினை உடையதாக எல்லாக் காலங்களிலும், ஏறக்குறைய எல்லா நாடுகளிலும் முரண்பட்ட அனைத்து மதங்களாலும், தத்துவங்களாலும் பாராட்டப்பட்டு வருகின்றது என்பர் தெ.பொ.மீ²⁵.

குறள் என்பது தமிழ்மொழியில் உள்ள வியக்கத்தக்க ஒரு செய்யுள் தொகுப்பு; தாய்மை மிக்கதும், பெரிதும் உயர்ந்ததுமான சமய உணர்ச்சி இயல்பாக அமைந்தது²⁶ என்கிறார் டாக்டர் பர்க்.

இவ்வாறு உலகப் பொதுமையும் சமயப் பொதுமையும் கொண்டு இலங்குகின்றது திருக்குறள். இதனைப் பலர் தத்தம் சமயக் கொள்கைகள் என்னும் கண்கொண்டு நோக்குகின்றனர். அவர்களுள் பரிதியும் ஒருவர் என்பது அவருரையால் அறிய முடிகின்றது.

தொன்மைச் சமயங்கள் எனப்படுவன சைவம், வைணவமாகும். இவற்றுள் சைவ சமயம் மிகப் பழமையானது என்பர். இந்திய நாட்டின் வடபகுதியில் நிகழ்ந்த அகழ்வாராய்ச்சியிற் புலனாகும் சிந்து சமவெளி நாகரிகத்திற்கும், தென்னாட்டிற் சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்படும் தமிழர் நாகரிகத்திற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பினை இணைக்கும் முறையில் அமைந்து இவ்விரு நாகரிகங்களாலும் சிறப்பாகப் புலப்படுவது சைவ நெறியாகும். இதனால் இன்றைக்கு ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் சிந்துசமவெளி மக்களிடையே நிலவிய சிவவழிபாடு தென்னாட்டில் வாழும் தமிழ்மக்களின் தொன்மை வரலாற்றோடு மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது என்பது நன்கு துணியப்படும் என்பர்²⁷ க. வெள்ளைவாரணனார். இவ்வாறு தொன்மைச் சமயம் என்று துணியப்படும் சைவ சமயப் பற்றாளராகக் காணப்படுகிறார் பரிதி. இருப்பினும் பிற சமயக் கருத்தையும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

வள்ளுவரைச் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்றும், வைணவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்றும் கூறி வருகின்றனர்²⁸ என்பர் பா. வீரமணி.

சைவ சமயச் சார்பு

பரிதியார் சைவ சமயப் பற்றுடையவர் என்பது அவரது உரையின் வாயிலாகப் புலப்படுகிறது. “கடவுள் வாழ்த்து” அதிகாரத்தின் குறள்களுக்கு விளக்கம் கூறும் பொழுது “சிவனையே” கடவுளாகக் கொண்டு வாழ்த்துகின்ற நிலையைக் காண முடிகிறது. சிவம் என்று உளதோ அன்றே சைவம் உளது. தொன்மையும் நன்மையும் படைத்த சைவ சமயம் எல்லாச் சமயங்களையும் தனக்கு அங்கமாகக் கொண்டு தாயகமாக

விளங்குவது. ஒரு தாய் தன் குழந்தையைத் தழுவுவது போல் எந்தச் சமயத்தையும் புறக்கணிக்காது தழுவி நிற்கும் சமரசமுடையது. பரிதியும் இச்சமரசப் போக்குடையவர் என்பது, “யாதானும் நாடாமால்” (397) “மடியிலா மன்னவன் எய்தும்” (610) “தாம் வீழ்வார் மென்றோள்” (1103) ஆகிய குறள்களுக்கு அவர் கூறும் விளக்கத்தால் புலப்படுகிறது. “இறை” என்ற இடங்களிலெல்லாம் இவர் “சிவன்” என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

வானுயர் கோலம் கொள்ளினும், தேனெனும் கலைகள் கற்பினும் இறைவனுடைய திருவடிகளை வணங்காதவர் யாதொரு பயனும் பெறுவதில்லை என்பதைச் “சாத்திரங்கற்றும் அதனாலாகிய பயன் என்ன? மேல் அறிவாளனான சிவன் ஸ்ரீபாதத்தை வணங்காராகில் (2)” என்று உரையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மலர்மிசை ஏகினான் (3)” என்பதற்குப் “பக்தசனங்களிட்ட புஷ்பத்தின் மேல் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவன் ஸ்ரீபாதம்” என்றே பொருளுரைக்கின்றார்.

சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து ஏத்தியுரைப்பார்க்கு ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்று பாவங்களும் இல்லையென்பதை, “மும்மல வித்தாகிய பாவமானது சிவகீர்த்தி பாராட்டுவானிடத்து இல்லை (5)” என்னும் உரையால் தெளிவுறுத்துகின்றார். சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொள்ளும் பரிதி, அறக்கடவுளும் அவனே யென்பதை “தன்மமென்னும் சமுத்திரமாக வுள்ளது பரமேசுவரன் (8)” என்பதனான் குறிப்பிடுகிறார்.

“எட்டுக் குணங்களுடைய சிவன் சிவந்ததானை வணங்காத தலை சித்திரத்தில் எழுதிய மரப்பாவையை ஒக்கும் என்று இறைவன் தானை வணங்காதார்க்கு உவமையாக்கி உரைப்பார் பரிதி. “மரப்பாவை” என்று மட்டும் குறிப்பிடாது, சித்திரத்தில் எழுதிய மரப்பாவை என்றமையால் இரு உவமைகளைக் கையாளுகின்றார். சித்திரமே உயிரற்றது. அதில் எழுதிய மரப்பாவை எனப் பின்னும் உயிரற்ற, உணர்வற்ற நிலையைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம், இறைவன் தானை வணங்காத உயிரிருந்தும் உயிரற்ற, உணர்விருந்தும் உணர்வற்ற மனித இனத்தைச் சுட்டுகிறார்.”

அனந்த ஞானம், அனந்த வீரியம், அனந்த குணம், அனந்த தரிசனம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, அவாவின்மை, அழியா இயல்பு என்பன “எண்குணத்தான்” (9) என்பதற்கு அவர் தரும் விளக்கமாகும்.

சிவனடி சேராதவர் பிறவிப் பெருங்கடலில் அழுந்துபவர், சிவனடி சேர்ந்தவர் பிறவியாகிய கடலைக் கடக்கும் தன்மையர் என்பதனைப் “பிறவியாகிய சமுத்திரத்தை நீந்துவர் சிவனடி சேர்ந்தார்” (10) என்ற உரை மூலம் உணர்த்துகின்றார்.

வாய்மையை மனம் பொருந்தச் சொல்பவன் சிவனுக்கு நிகர், வாய்மையைப் போலப் புகழ் தருவதொன்றில்லை. வாய்மையை எஞ்ஞான்றும் கடைப்பிடிப்பவனுக்குச் சிவபுண்ணியம் பசு புண்ணியம் எல்லாம் உண்டாகும் என்பது “மனம் பொருந்த மெய் சொல்லுவானாகில் சர்வேசுவரனுக்கு நிகர்” சத்தியத்தைப் போலே புகழில்லை. இந்த நிலைமையிலே நிற்பானாகில் சிவபுண்ணியம், பசு புண்ணியம் எல்லாம் உண்டாம் (296) என வரும் உரைகளால் தெளிவாகின்றது.

பொய்மை கூறுதலினால் நரகமும் வாய்மை கூறுதலினால் வீடுபேறும் கிட்டும் என்பதை, “அசத்தியம் சொன்ன தருமபுத்திரன் நரகங்கண்டான். சத்தியம் சொன்ன அரிச்சந்திரன் ஸ்ரீ பரமேசுவரன் பாதம் கண்டு சிவலோகம் சேர்ந்தான் (300) என்னும் உரைப்பகுதியில் உணர்த்துகிறார்.

மாண்டார்க்குச் சரியான சினத்தைத் துறந்தார்க்கு நிகராவது, தொண்ணூற்றாறு தத்துவத்தையும் உடலோடே இருக்கையிலே புளியம்பழமும் ஓடும் போலே துறந்தார் நிகராம் (310).

எனது, யான் என்ற புறப்பற்றையும் அகப்பற்றையும் அறவே களைந்து இறைவனைத் தன்னுள் கண்டு, எல்லாப் பொருள்களிலும் அப்பாமரனைக் கண்டு, அது அதுவாய் ஒன்றுபட்டு நின்று அவ்இறைபணியில் வழுவாது நின்று, மும்மலங்களும் நீங்க இறைவன் செம்மலர் நிழலில் ஒங்கிப் பேரானந்தப் பெருவாழ்வு பெறலாம் என்பதை, “யான் என்றும், எனது என்றும் சொல்லுகின்ற செருக்கறுப்பான் புகும், வானோர்க்கு உயர்ந்த சிவலோகம் (346) என்ற குறள் உரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி இவற்றின் பொறியாவது சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் என்றவிடத்தும், இத்தன்மையாரது புலன்களைத் துறந்து பயனென்ன மெய்யுணர்வாகிய சிவஞானம் அறியாவிடில் என்பர் (354).

செங்கோல் முறைமை செய்து உலகங்காக்கும் அரசன் உலகத்தை இரட்சிக்கிற பரமேஸ்வரன் என்று எண்ணப்படும் (388) என்று கூறுகிறார்.

குற்றம் என்றது தன்பேரிலே வராமல் அழகு உண்டாக, நடப்பானாகில் இறையென்று சொல்லப்பட்ட சிவனும் இவனைப் பிரியமாக மனத்துள்ளே கண்டிருப்பார் (432) என்ற உரைப்பகுதிகள் மூலம் இவர் சைவ சமயப் பற்றுடையவர் என்பது தெரிய வருகிறது.

இவர் சைவ சமயத்தவர் எனினும் பிற சமயங்கள் மாட்டுக் காழ்ப்புணர்ச்சி கொள்ளாமல் பொதுமையுணர்வு கொண்டவர் என்பது யாதானும் நாடாமல் (397) மடியிலா மன்னவன் (610) தாம் வீழ்வார் (1103) ஆகிய குறட்பாக்களுக்கு அவர் தரும் விளக்கத்தால் புலனாகிறது.

யாதானும் நாடாமால் ஊராமால் (397) என்ற குறளில் “ஊராமால் என்பதற்கு மாலாகிய வைகுண்டப்பதம் எனவும், மடியிலா மன்னவன் எய்தும் அடியளந்தான் தாயது (610) என்ற குறளில் “அடியளந்தான் தாயது” என்பதற்கு மகாவிட்டுணுவின் பாதத்தில் அடங்கிய உலகம் எனவும் “தாம் வீழ்வார் (1103) என்ற குறளில் “தாமரைக் கண்ணான் உலகு” என்பதற்கு வைகுண்டப்பதம் எனவும் வைணவச் சார்பாகப் பொருளுரைக்கின்றார்.

Dr. Govindasamy says “HIS inclination to saivism it seemed that to he had to tolerant view on vaishnavism. This is exemplified by his notes on the Kural Yatanum nadamal uramal (397) and Tamarai kkanan ulagu (1103) where in he writes Vaikundapatam for uramal. In the first chapter he speaks about saivism (Sivanudiya Sirpatam) It is thus explicit that he was not a religious bigot.

எழுபிறப்பு

உயிர்கள் பல்வேறு பிறப்புகள் உடையன என்பது வழிவழி வரும் ஒரு கொள்கை. ஓர் உயிர், தன் குறைகளினின்று நீங்கி நிலை பெற்று வளர்ந்து இன்ப அன்பினில் நிலைபெற ஏழு தடவை

பொதுவாக முயற்சி செய்கிறது என்பது நம்பிக்கை. ஒன்றிரண்டு கூடுதலும் ஒன்றிரண்டு குறைதலும் நிகழக்கூடும். உயிரின் படிமுறை வளர்ச்சியின் ஆறுவகைப் பகுப்புக்களைப் பொதுவாகத் தொல்காப்பியம் கூறும்.

ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே³⁰

படிமுறை வளர்ச்சியில் உயிரி ஒரறிவில் தொடங்கி ஆறறிவு வரை வளர்ந்து, அதனைக் கடந்த பெருநிலை எய்துதல் ஏழாவது நிலை. இந்தப் படிமுறைகளை நினைவிற் கொண்டு மாணிக்க வாசகரும்

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்³¹

என்று ஏழ் பிறப்பைக் கூறுகிறார்.

திருக்குறள் எழுவகைப் பிறப்பினைக் கூறுகிறது.

எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின் (62)

எழுமை எழுபிறப்பும் உள்ளவர் தங்கண்
விழுமம் துடைத்தவர் நட்பு (107)

ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவற்கு
எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து (398)

இவற்றுள் “ஒருமைக்கண்” என்ற குறளில் பயின்றுள்ள “எழுமை” என்பதற்கு ஒரு பிறப்பிலே கற்ற கல்வி எழுபிறப்பிற்கும் உதவும் என்றும், “எழுமை எழுபிறப்பும்” என்ற விடத்து “செனனம் தோறும் நினைக்கப்படும் எனப் பொருளுரைக்கின்றார். எழு பிறப்பின் விளக்கத்தைப் பரிதி 62-ஆம் குறளில் கூறுகிறார். “எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா” என்ற இடத்துத் தேவர், மனிதர்,

மிருகம், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பட்சி, தாவரம் என்னும் ஏழு பிறப்பிற் சென்றாலும், ஏழு நரகத்திற் சென்றாலும் துன்பம் வராது என்றும் பிறப்பு என்பதற்குப் பிறவி, நரகம் எனவும் இருபொருள் கூறுகின்றார்.

உடலியல் தத்துவம்

சைவ சித்தாந்தம் உடலியல் தத்துவம் 96- என விளக்குகிறது. அவையாவன: பூதம்-5, பொறி-5, கன்மேந்திரம்-5, ஞானேந்திரியம்-5, கரணம்-4, அறிவு-1, நாடி-10, வாயு-10, ஆகாயம்-5, கோசம்-5, ஆதாரம்-6, மண்டலம்-3, மலம்-3, தோடம்-3, ஈடனை-3, குணம்-3, வினை-2, விகாரம்-8, அவத்தை-5 என்பவனவாகும்³². இத்தகைய 96 தத்துவங்களைப் பரிதி தம் உரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

**இறந்தார் இறந்தார் அனையர் சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை” (310).**

என்னும் குறளுக்கு “மாண்டார்க்குச் சரியான சினத்தைத் துறந்தார்க்கு நிகரானது தொண்ணுற்றாறு தத்துவத்தையும் உடலோடு இருக்கையிலே புளியம் பழமும் ஓடும் போலே துறந்தார் எனச் சைவ சித்தாந்தத்தின் வழி விளக்குகிறார்.

வேள்வி

வேள்வி முறை, ஆரிய முறை. எனவே, ரிக் வேதம் முதலான ஆரிய நூல்கள் வேள்வி செய்யும் நெறிமுறையைக் குறிக்கின்றன. குதிரையைக் கொண்டு வேட்கும் வேள்வியைப் பற்றி ரிக் வேதம் முதல் மண்டலம் 162-ஆம் பக்கத்தில் விரிவாக விவரிக்கிறது. ஆரியரது சேர்க்கையால் தமிழக அரசர்களும் வேள்வி செய்யத் தொடங்கினர் என்பது வரலாற்று உண்மை³³ என்பர் க.ப. அறவாணன்.

பெருவழுதி என்ற பாண்டிய அரசன் பார்ப்பனர்கள் போற்றும் யாகங்கள் பலவற்றைச் செய்து பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்ற பெயர் எய்தி இருந்தான்³⁴. கிள்ளி என்ற பெயர் படைத்த சோழமன்னன் யாகம் செய்து இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றான். பாலைக் கவுதமன் என்ற பார்ப்பான், தானும், தன் மனைவியும் சொர்க்கம்

பெறுவதற்காக யாகம்செய்ய விழைந்தான். அதற்குரிய பொருளைப் பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் என்ற சேர அரசன் வழங்கினான்.

பரிதியார் “அவிசொரிந்து” (259) என்ற குறளில் வேள்வியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். “ஆயிரம் யாகம்” எனப் பரிதியும் “ஆயிரம் வேள்வி” என மணக்குடவரும், பரிமேலழகரும் பொருளுரைக்கின்றனர்.

**செவியுணவிற் கேள்வி உடையார் அவியுணவின்
ஆன்றாரே டொட்ப்பர் நிலத்து (413)**

என்னும் குறளுக்குப் பரிதி, செவியிற் கேள்வியுள்ள பேர் பூலோகத்திலே இருந்தும் தேவரோடு ஒப்பாவார். அது எப்படி என்றால், தெய்வ லோகத்தில் இருந்தும் பூலோகத்திலே “அவிர்ப்பாகம்” கொள்ளும் முறைமை போல என விளக்கம் தருகிறார்.

“அவிர்ப்பாகம்” (வேள்வியில் இடம் பெறும் ஒரு நிகழ்ச்சி) வேள்வி ஆரியர்களின் வருகையினால் ஏற்பட்டது. சங்ககால மன்னர்களும் அம்முறையைப் பின்பற்றியுள்ளனர். பரிதியார் வாழ்ந்த காலத்திலும் இருந்துள்ளது. இன்றும் வழக்கில் இருக்கின்றதை அறியலாம்.

கண் - செங்கழுநீர் மலர்

**தூய மேனிச் கடர்விடு சோதி
காதல னாகிக் கழுநீர் மாலை
ஏறுடைத் தாக எழில்பெற அணிந்தும் ³⁵**

என்ற திருவாசக அடி, சிவன் அணியும் மாலை செங்கழுநீர்ப் பூமாலை என்று கூறுகிறது. இக்கருத்தினைப் பரிதியார் மனதில் கொண்டு “இவன்கண்” (1112) “மலரன்ன” (1119) “மலரன்ன கண்ணாள்” (1142) ஆகிய குறட்பாக்களுக்கு, “செங்கழுநீர் மலர் போல” எனப் பொருளுரைக்கின்றார்.

வடமொழிச் செல்வாக்கு

திருக்குறளுக்கு உரைகண்ட பதின்மருள் ஒருவராய் பரிதியை “மணிப்பிரவாளப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார் மு.வை. அரவிந்தன். நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்த உரையாசிரியர்களைப் போலவே வடமொழிச் சொற்களையும்

பேச்சு மொழியையும் கையாண்டு சொற்பொழிவு செய்யும் முறையில் பரிதிஉரை அமைந்துள்ளது எனலாம். எல்லோரும் அறிந்த நல்ல தமிழ்ச்சொல்லுக்கும் பொருள் கூறும்போது வடமொழிச் சொல்லையே இவர் பயன்படுத்தும் பான்மையை இவருரையில் பரக்கக் காணலாம். அவர் கையாளும் வடமொழித் தொடர்கள், வடசொற்கள் இப்பகுதியில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளது.

வடமொழித் தொடர்கள்

“மலர்மிசை யேகினான்” (3) என்ற மூன்றாம் குறளுக்கு “பக்த சனங்களிட்ட புஷ்பத்தின் மேல் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவன் ஸ்ரீபாதத்தை மனசிலே பற்ற வைத்தார். மனசின் கண் சகலபாக்கியமும் அனுபவிப்பார்” என்று மிகுதியும் வட சொற்களைக் கொண்டு எழுதுகின்றார்.

“பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான்” (6) என்பதற்குச் சத்த, பரிசு, ரூப, ரத, கந்தம் என்கின்ற பொறியை வழியாகவுடைய என்று ஐம்பொறிகளையும் வடசொல்லால் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அறவாழி அந்தணன்” (10) என்பதற்குத் “தன்மமென்னும் சமுத்திரமாகவுள்ள பரமேஸ்வரன்” என்று உரையெழுதுகின்றார்.

“துறந்தார் (32) காமகுரோத லோப, மோக, மத, மாச்சாரியங்களையும் துறந்தவர்.

“இயல்புடைய மூவர்” (41) பிரம்மச்சாரி, வானப்பிரஸ்தன், சந்நியாசி.

“அன்புடையார், என்பும் உரியர் பிறர்க்கு (72) அன்புடையார் என்பும் பலர்க்குப் பிரயோசனப்படும் எனவும், “அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப (76) தன்மத்தினாற் பெரியது அன்புடைமை, அது ஆத்துமாவை ரட்சிக்கும், பரகதி கொடுக்கும் எனவும் “என்பிலதனை வெயில் போலக் காயும் (77) என்பிலாத ஆத்துமாவை ஆதித்தக் கிரணம் காயும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றேம்” (88) என்ற குறளுக்கு, “தனத்தைத் தேடிக்கொண்டு தன்மம் செய்யாதவர் இந்தச் செனனத்தில் தரித்திரராய் நமக்கு ஒருவர் துணையற்றாம் என்று வியாகூலப்

படுவர்” என மிகுதியாய் வடமொழிச் சொற்களைக் கொண்டு உரையெழுதுகின்றார்.

உதராக்கினி அளவையறியாமல் கற்பதார்த்தம் உருசியறிந்து புசித்தான் (947) எனவும், செரித்தால் சாமம் பார்த்து அன்னம் இரண்டு கூறும், தண்ணீர் ஒரு கூறும் வாயு சஞ்சரிக்க, ஒரு கூறும் வாதபித்துச் சிலேட்டுமத்திற்கு வேண்டாக் கறியை விட்டு அசனம் பண்ணக் கடவன் (942) என மிகுதியும் வடசொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றார்.

வடசொற்கள்

வடசொல் சிறப்பெழுத்தின் நீங்கித் தமிழ்மொழிக்கும், வடமொழிக்கும் பொதுவாக எழுத்தானியன்ற சொற்கள் பரிதியின் உரையில் மிகுந்துள்ளன. அச்சொற்களும் அவர் கொள்ளும் பொருளும் குறள் எண்களுடன் கீழே தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

வடசொற்கள்	பொருள்	குறள் எண்
அசனம்	கூழ்	64
அநேகம்	பல	345
அபகீர்த்தி	பழி	44, 137, 146
அமிர்தம்	அமிழ்தம்	11, 64
அர்த்தம்	பொருள்	501, 1002
அலங்காரம்	ஒப்பனை	802
அஸ்தமனம்	மறைதல்	1210
ஆக்கினை	கட்டளை	567
ஆகாசம்	வான்	101
ஆகாரம்	உணவு	94
ஆத்மா	வருவாய்	478
ஆதித்த கிரணம்	வெயில்	77
ஆபரணம்	அணிகலன்	60
ஆலசிய புத்தி	மடி	383
ஆன்மா	உயிர்	20
ஆஸ்தானம்	அவை	67
இகபரம்	விண்ணுலகு	121
இச்சிப்பவர்	விரும்புவவர்	173

இரகசியம்	செவிச்சொல்	694
இரசம்	சுவை	65
இராச்சியம்	உலகு	389
இஷ்டம்	விருப்பம்	445
உத்தியோகம்	வேலை	613
உபகாரம்	உதவி	166
உபதேசம்	அறிவுரை	91
உபாயம்	வழிமுறை	442
ஊதியம்	வாணிகம்	120
கர்வம்	செருக்கு	431
கன்மம்	வினை	267
கனம்	மிகுதி	475
காமம்	இன்பம்	501, 1002
காமித்தல்	விரும்புதல்	649
காயம்	உடல்	40, 210
காரியம்	செயல்	151
கிரகஸ்தன்	இல்வாழ்வான்	42
கிரி	மலை, குன்று	898
கிருபை பாலித்தல்	அருள் செய்தல்	242
கீர்த்தி	புகழ்	1003
சகலம்	அனைத்து	3
சத்துருக்கள்	பகைவர்கள்	264, 440, 1224
சத்துவம்	வலிமை	471
சந்தேகம்	ஐயம்	353
சந்தோஷம்	மகிழ்ச்சி	1058
சமுத்திரம்	கடல்	8
சர்வரிடத்தும்	அனைவர்மாட்டும்	243
சரீரம்	உடல்	81, 88, 330
சலம்	நீர்	298
சினேகம்	நட்பு	106, 337
சிவன்	உயிர்	160, 337
சுவர்க்கம்	பேரின்ப வீடு	290

சென்மம்	பிறவி	42,75,114
செயம்	வெற்றி	126,262
செனனம்	பிறப்பு	749
சேதம் பண்ணும்	பாழ் செய்யும்	38,88,107,266,
தாயாதிகள்	உட்பகை	300,342,351, 358,1315,735
சேவகம்	ஊழியன்	493
சேஷ்டாதேவி	மூத்தவள் (மூதேவி)	167
தபசு	தவம்	160,225,272
தன்மம்	அறம்	8,23,31,34,35
தனம்	பொருள்	295,337
தாதா	கொடையாளன்	224,1051,357
தேகம்	உடல்	345
தேகி	உடலை உடையவன்	224,229, 231,232
தேசம்	நாடு	397
நாயகன்	தலைவன்	தகையணங் குறுத்தல்
நாயகி	தலைவி	அதிகார முன்னுரை
நாஸ்தி	இல்லை	1051
நித்தியம்	நாள்தோறும்	944
நித்திரை	உறக்கம்	926
நேசம்	அன்பு	45
பட்சி	பறவை	338
பத்தா	கணவன்	51
பதிவிரதா பாவகம்	கற்பு	54
பரகெதி	வீடுபேறு	76
பரராச்சியம்	வேற்றுநாடு	689
பரலோகம்	விண்ணுலகு	173
பரிகரித்தல்	நீக்குதல்	429
பாரிகாரி	மருத்துவன்	948

112 □ திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

பவிசு	பெருமை	934
பாக்கியம்	பேறு	3
பிதிர்லோகத்தார்	மூதாதையர்	43
பிரயோசனப்படும்	பயன்படும்	72
பிராணன்	உயிர்	131
புத்திரன்	புதல்வன்	62
புருஷன்	கணவன்	89
புஷ்பம்	மலர்	3
பூர்ணம்	முழுமை	394
பூலோகம்	நிலவுலகு	13,211
போகம்	இன்பம்	1311
மந்திரி	அமைச்சர்	472
மனுஷன்	மனிதன்	126,895
மாதா	ஈன்றாள்	656
மித்துருக்கள்	நண்பர்கள்	264
மிருகம்	விலங்கு	410
மிருது	மென்மை	90
மோகாக்கினி உள்ளவன்	} கழிபெருங் காமத்தன்	866
ரட்சித்தல்		
ராசாக்கள்	அரசர்கள்	383
ராசசேவை	அரசுப்பணி	691
ராசநீதி	இறைமாட்சி	அதிகார முன்னுரை
ரிஷபம்	ஏறு	273
லட்சணம்	அழகு	573
வசனம்	சொல்	95
வர்த்தித்தல்	பெருகுதல்	512
வருஷித்தல்	பெய்தல்	16
வானப்பிரஸ்தம்	காட்டில் தங்குதல்	அதிகார முன்னுரை
விக்கினம்	இடையூறு	267,663

விசாரம்	வருத்தம்	382
விதனம்	ஊக்கம்	115
வியாதி	நோய்	330
விரோதம்	பகை	515
ஸ்திரி	பெண்	263

பரிதியார் பொருளகராதி

உரையாசிரியர்கள் வாழ்ந்த காலம் பழமையானது. எனினும் அவர்களின் புதிய சிந்தனைச் சிதறல்களை உரையில் பரக்கக் காண முடிகின்றது. காலத்தின் பிடிக்குள் சிக்காமல் சுதந்திரமாய்ச் சிந்தித்த பான்மை புலப்படுகின்றது. முற்போக்கான எண்ணமும் எழுத்தும் செயலும் சிந்தனையும் மொழிக்கலையின் முழுமையைக் கண்டு உயர்ந்து, சென்றும் கருத்துக்கடலில் மூழ்கித் திளைத்தும் புதுமை கண்ட புரட்சியாளர்கள் உரையாசிரியர்கள். உரையில் காணும் ஆசிரியரின் எண்ணங்கள் ஒளிக்கதிர் போல் நுண்ணியவாயினும் அறியாமை இருளகற்ற வல்ல பொய்யா விளக்குகள். திருக்குறள் உரையாசிரியர்களின் பொருள் விளக்க நெறிகளை ஆராயும் போது, உரையாசிரியர்களின் கருத்துப்புலப்பாட்டு உத்திகளும், பொருள் விளக்கத் திறனும் நன்கு விளக்கமுறும். மேலும் உரைகளைச் சரியாகவும் செம்மையாகவும் புரிந்துகொண்டு நாம் மதிப்பிடவும் முடியும் என்கின்றார் ப. குழந்தைசாமி. பரிதியாரும் தம் சொந்தக் கருத்துக்களை உரையின் இடையில் குறிப்பிடுகின்றார். வள்ளுவர் கருத்துக்கு விளக்கமாகவும், விரிவாகவும் அவை அமைந்துள்ளன. சில சொற்களுக்கு அவர்தரும் விளக்கம் புதுமையாகவும் சிறப்பாகவும் உள்ளது. சில சொற்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் கூறும் போது வடமொழிச் செல்வாக்கு மிகுதியாக உள்ளதைக் காண முடிகின்றது.

கடவுள்

எட்டுக் குணமாவன: அனந்த ஞானம், அனந்தவீரியம், அனந்த குணம், அனந்ததெரிசனம், நாமமின்மை, கோத்திரமின்மை, அவாவின்மை, அழியாவிடல்பு என்பன எண்குணத்தான் (9).

ஞானம் பிறவா நெறியாகிய முத்தியைக் கொடுக்கும் “நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு” (74).

சிவ புண்ணியம், பசு புண்ணியம் எல்லாம் உண்டாம் “எல்லா அறமும் தரும்” (296).

வானோர்க்கு உயர்ந்த சிவலோகம் “வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம்” (346).

மெய்யுணர்வாகிய சிவஞானம் அறியாவிடில் “மெய்யுணர்வில்லாதவர்க்கு” (354).

மும்மல வித்தாகிய பாவம் “இருள் சேர் இருவினை” (5).

தன்ம மென்னும் சமுத்திரமாகவுள்ள பரமேசுவரன் “அறவாழி அந்தணன்” (8)

மாலூராகிய வைகுண்டப்பதம் “ஊராமால்” (397).

துறவறம்

துறவான நிலையாமை அறிந்தால் மூன்றுவகை ஆசையும் விட்டுத் துறவறத்திலே நிற்க வேணும் - “துறவு அதிகார முன்னுரை”.

காமக் குரோத லோப மோக மத மாச்சரியங்களையும் துறந்த பேர், “துறந்தார்” (22).

யாவரானும் செய்தற்கரியவாகிய துறவறம் “செயற்கரிய” (26)

ஐம்புலன் வழியே மனசை விடாமற் காக்கும் உபதேசத்தார் “நிறைமொழி மாந்தர்” (28).

மண், பொன், பெண் இந்த மூன்று வகை ஆசையைத் துறந்தார் “துறந்தார்” (42).

மனம், வாக்குக் காயங்களால் செய்வது “செயற்பாலது” (40)

ஆகாரம் நித்திரை முதலானவற்றை விட்டுச் சரீரத்தை ஒறுத்துத் தவம் செய்வார். இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை (47).

தம்மிடமுள்ள சிவனை ஒறுத்துச் சருகு பொசித்துத் தபசு பண்ணுவார் உண்ணாது நோற்பார் (160).

நிலையாமை, நோய், மூப்புச் சாக்காடு என்று எண்ணித் தலையாவார் தங்கருமஞ் செய்வார். தங்கருமமாவன தவம், பூசை, நியதி, தானம், தன்மம் “தவம் செய்வார் தங்கருமம்” (266).

தொண்ணூற்றாறு தத்துவத்தையும் உடலோடே இருக்கையிலே புளியம் பழமும் ஓடும் போலே துறந்தார் “துறந்தார்” (310)

பெரியோர் இவர் என்றது. ஓர் உயிர்வதை செய்யாமலும் பொய் சொல்லாமலும், மாங்கிஷம் புசியாமலும், கோபம் தவிர்த்தலும், செபம், தவம், தானதன்மஞ் செய்தலும் ஆகிய குணங்கள் உடையார். “நல்லார்” (324)

நிலையாமையாவது செல்வம், யாக்கை, இளமை, இவை நிலையல்ல “நிலையாமை” (அதிகார முன்னுரை).

மனம் வாக்குக் காயங்கள் பற்றினவழிச் செல்லாமல் அடக்குதல்.

“அடக்கமுடைமை” (அதிகார முன்னுரை) தேவர், மனிதர், மிருகம், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பட்சி, தாவரம் “ஏழு பிறப்பு” (98).

மனம் வாக்குக் காயங்களைப் பாவத்தின் வழி செல்லாமல் நடுநிலைமை விடுதல் “நடுவிகந்து” (113)

எக்காலமும் ஒரு தன்மையாக இருப்பது “கோடாமை” (115)

திரிவித கரணங்களையும் அடக்கில் இகபரத்துக்குப் பயன்படும். “அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்” (121).

ஆங்காரம் அற்றுத் திரிவித கரணங்களையும் அடக்குதல் “பணிதல்” (125)

மலையின் உச்சியின் மேலே ஒரு கல்லை ஏற்றல் கடுகிலே கடலை அடக்குதல் “வன்மை” (153).

நெருப்பு வேரைச் சுடமாட்டாது பாவம் வேரளவாகச் சுட்டுப்போடும் “தீயவை தீயினும் அஞ்சப்படும்” (202).

வாக்கினாலும் காயத்தினாலும் மனத்தினாலும் பாவத்தை அறியாதான். “தீவினை செய்யான்” (210).

தெய்வ லோகத்தில் தான தன்மம் பரோபகாரம் இல்லை. இந்த உலகத்தில் செய்த தான தன்ம பலத்தை அங்கே அனுபவிப்பது உள்ளது.

“புத்தேள் உலகத்தும்” (213). எல்லா விளக்காவன, தான, தன்மம், கல்வி, ஞானம், பூசை. “எல்லா விளக்கும்” (299).

செல்வமாவது, மெய்வாய் கண் மூக்குச் செவி என்க
“அருட்செல்வம்” (241).

பரசமயத்தார் தந்த வசை இகழாமல் வேண்டுமாகில்
“எள்ளாமை வேண்டுவான்” (281).

எட்டுவகைப் போகந் தருகின்ற செல்வம் “சிறப்பீனும்
செல்வம்” (311).

பாவத்தின் சொருபமாவது புலையர் “புலவினையர்” (329).

துச்சில் என்பது ஒருத்தர் அளவிலே ஒதுக்குக் குடியிருத்தல்
“துச்சில் இருந்த” (340).

ஊழானது போன சென்மத்தில் செய்த நல்வினை தீவினை
என்க. “ஊழ்” (371).

எட்டுவகையான செல்வம் “திரு” (374).

செல்வம் கல்வி உறவு “எனைத்திட்பம்” (670)

பதினாறு தானியமும் விளைவது “விளைவது” (738)

தன்னுயிரை ஒருவர்க்கும் கொடாத கூற்றுவன் “கூற்று” (765)

புசிக்கின்ற அமிர்தம் போலே இதமானாலும் “பருகுவார்
போலும்” (811)

மேரு கிரியை ஒத்த பெரியோர் “குன்றன்னார்” (898)

எல்லையற்ற சார்வாகிய உறவு தன்மம் கல்வி தவம் தானம்
உண்டாகிலும் “இறந்தமைந்த சார்புடையார்” (900)

மோட்சம் இச்சையான மனத்தார் “எண்ணேந்த நெஞ்சத்திட
னுடையார்” (910)

கல்வி ஞானம் பெருமை “பிறர்நலம்” (982)

பொருளினாலே தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோஷம், எல்லாம்
“பொருளானாம் எல்லாம்” (1002)

தேவர்கதி, மக்கள் கதி, விலங்கின் கதி, பட்சி கதி,
இவையெல்லாம் நவதாதுவினால் எடுத்த சரீரம் “ஊனுடை எச்சம்”
(1012).

நெருப்பினுள்ளும் நித்திரை செய்யலாம், அக்கினித் தம்பம் பண்ணி

“நெருப்பினுள் துஞ்சலும் ஆகும்” (1049).

மலையை எடுத்த மயிரிற் கட்டலும், கடுகில் எழுகடலை அடக்கலும் ஆகிய அவை அருமையல்ல “வன்மை” (1063).

இல்லறம்

பிரம்மச்சாரி, வானப் பிரஸ்தன், சந்நியாசி “இயல்புடைய மூவர்” (41).

நேசமும் தன்மமும் உண்டாகிய இல்லறம் இம்மைக்குச் செல்வம் மறுமைக்கு மோட்சம் தரும்.

அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் (45)

இல்வாழ்வான் சரீரத்தை வருத்தாமல் இல்லறம் நடத்தி முத்தி பெறுவான்.

இயல்பினான் இல்வாழ்க்கை (47)

வாழ்க்கைத் துணை நலமாவது இல்லறம் நடத்தும்போது பதிவிரதை வேணுமென்னும் முறையாலே உணர்த்துதல்.

வாழ்க்கைத் துணைநலம் (அதிகார முன்னுரை)

ஸ்திரீ சாதி என்னும் பெரும்பாவக் கன்னியராயினும் பெண் பிறப்பு

பெண்ணின் பெருந்தக்க (54).

உட்காவல் புறக்காவல் மனைக்குத்தான்

சிறை காக்கும் (5)

ஸ்திரியும் புருஷனும் ஒருமனமாகச் செய்வது விருந்து.

உடைமையுள் இன்மை (89)

பிறர் மனையாளை விரும்புதல் இன்பநெறி கண்டாரிடத்து உண்டு.

பிறன் பொருளான் (141)

குலத்தானும் செல்வத்தாலும் பெரியவர்

எனைத்துணையர் (144)

சமர்க்களத்திலே வெட்டி மீண்டு வருகிற ஆண்மையல்ல

பிறன்மனை நோக்காத (148)

மதயானை போல ரிஷபம் போல நடக்கின்ற நடை
“பீடுநடை” (1014).

அகப்பொருள்

நாயகியை நாயகன் கண்டு அனுபவித்தல்.

தகையணங்குறுத்தல் (அதிகார முன்னுரை).

விளக்குக் கண்டு அழிந்த விட்டில், யாழ் கேட்டு அழிந்த
அசனம், இரைகண்டு அழிந்த மீன், செண்பக மணம் உண்டு
அழிந்த வண்டு, மெய்யின்பம் கண்டு அழிந்த யானை.

கண்டு கேட்டு உண்டுகிர்த் துற்றறியும் (110).

ஆயிரம் யாகம் வேட்ட இன்பத்துக்கு அளவு, என்றாலும்
அதற்கு அகப்படா இன்பந்தான் நாயகியான் ஆயது.

வேட்ட பொழுதின் அவையவை போலுமே (1104)

தென்றற் கொடுமையாலும் சந்திரன் கொடுமையாலும்
வற்றின சரீரத்தை நாயகி தீண்டச் சரீரம் தளிர்க்கையினாலே.

உறுதோ றுயிர் தளிர்ச்சு (1106)

மாதர் முகம் போலத் தேய்தலற்று மறுவற்ற விரகர்பார்வை
அற்புதப் பார்வை உண்டாகில்.

மாதர் முகம் போல் (1118)

செங்கோல் அறியாது அரசின் கொடுமை அறியாது வங்கிஷம்

நீறா யரியர் மன்னளியர் (1138)

ஒரு தலைக் காமமாகிய கைக்கிளை

ஒரு தலையான் (1196)

மயக்கம் செய்யப்பட்ட மாலை என்னும் பெண்மாயம்

மருண்மாவை (1230)

பக்குவம் தப்பி உள்ளம் உடைந்து உக்கிப்போன தினம்

உள்ளம் உடைந்து உக்கிப்போன (1270).

ஊடற்கண் உயர்வு செய்யாமல் காமக் கல்வியைக்
கருத்தழித்தவர்

ஊடல் உணங்க விடுவார் (1310)

செண்பகப்பூ பாதிரிப்பூ, புண்ணைப்பூச் சூடினும்

கோட்டுப் பூச்சூடினும் (1313)

குறிஞ்சி நிலத்து நாயகியை வேண்டிச் சூடினீர்

ஒருத்தியைக் காட்டிச் சூடினீர் (1313)

அரசியல்

குடியானபேர் வந்தால் எளிதாகக் காணவும்

காட்சிக் கெளியன் (386)

பொறுத்தற்கரிய சொல்லைக் குடியானபேர் வாசலிற்
பதினெட்டுப் பேர் சொன்னாலும் குற்றம் பாராட்டாமல்
பொறுப்பான்.

செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் (389).

நெருப்பின் முன்னர் வைக்கோற்போர் பட்டது போலவும் தூறு
போலவும் படும்.

எரிமுன்னர் வைத்தூறுபோல (435)

அரிதான காரியம் ஒருமலையெடுத்து ஒருமலைமேலே
வைத்தல்; ஒரு கடுகிலே எழுகடலை அடக்குதல்.

அரியவற்றுள் எல்லாம் (443)

சிரிக்கச் சொல்லிக் கெடுக்காமல் அடிச்சப் புத்தி சொல்லுகிற
பேர்.

இடிக்குந்துணையார் (448)

தெரிந்து செயல்வகையாவது புண்ணியமும் பாவமும் அறிந்து
தனக்கு ஆன காரியம் செய்வான்.

தெரிந்து செயல்வகை (அதிகார முன்னுரை)

பொருளும் கிளையும் கல்வியும் அற்றார்.

அற்றார் (506)

பூமிக்கு எட்டுமலையும் எழுகடலும் பாரமல்ல;
கொடுங்கோல் மன்னவன் பாரம்

இல்லைநிலக்குப் பொறை (570)

மண்ணோடு இயைந்த சித்திரத்தில் எழுதிப் பழுத்த
மாமரத்துக்கு நிகராவான்.

மண்ணா டியைந்த மரத்தனையர் (576)

காரியத்திலே சவர்க்கம் வேண்டியும் இந்தப்பூமி வேண்டியும்

நயத்தக்க நாகரீகம் வேண்டுபவர் (580)

எட்டுவகைச் செல்வம்

பொருளுடைமை (592)

செல்வம் ஒரு காலத்திலும் போகாது.

ஆக்கம் இழந்தேம் (593)

கல்வி

கல்வியாவது அரசற்கு மனுசாஸ்திரம் மந்திரி சாஸ்திரம் தொண்ணூற்றெட்டாயுதக் கல்வி வேணும்.

கல்வி (அதிகார முன்னுரை)

எண்ணாகிய சோதிடமும் எழுத்து முதலாகிய அஞ்சு லட்சணமும்

எண்ணன்ப ஏனை எழுத்தென்ப (392)

நல்லோரும் நல்லோரும் மனப்பூர்ணமாகக் கூடியிருந்து பிரிகிற போது, ஒருவரை ஒருவர் அனவரத காலமும் நினைத்திருப்பார் - அதுபோலக் கற்கும் போதும் பிரியத்துடனே கற்க; கற்றுவிட்டால் கற்ற கல்வியை மறவாது அதிகரிக்க.

உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப்பிரிதல் (394)

செவிச் செல்வம் எட்டுவகைச் செல்வத்தினும் பெரியது.

செவ்வத்துள் எல்லாம் தலை (411)

செவியிற் கேள்வியுள்ளபேர் பூலோகத்திலே இருந்தும் தேவரோடு ஒப்பாவார். அஃது எப்படியென்றால், தெய்வலோகத்திலே இருந்தும் பூலோகத்திலே அவிர்ப்பாகங் கொள்ளும் முறைமை போல,

அவியுணவின் (413)

மருந்து

மருந்தாவது ஆகாரங்களின் மிகுதியாலே நோய் கொண்டு மருந்து கொடாமல் நியமத்திலே நடப்பது நெறி.

மருந்து (அதிகார முன்னுரை).

வியாதி கொண்டவர்க்கும் பண்டிதர்க்கும் மருந்திற்கும் பரிகாரம் பண்ணுவார்க்கும் நந்நான்கு குணமுண்டு.

வியாதியாளர் குணம் திடவான் பதார்த்தவான். கிரமத்திலே வருபவன், சிளையுள்ளவன் ஆக நான்கு,

உற்றவன் தீர்ப்பான் (950).

வைத்தியக் குணம் கற்றவன், தெய்வ சகாயம் உள்ளவன், கண் ஆணி உள்ளவன், கோவனா சுத்தமுள்ளவன் ஆக நான்கு.

உற்றவன் தீர்ப்பான் (950)

மருந்தின் குணம்: எளிதாய், ஒரு மருந்தாய், சுத்தமுள்ளதாய், தப்பாமல் பொறுப்பதாய் உள்ள நான்கு.

உற்றவன் தீர்ப்பான் (950)

பரிகாரம் பண்ணுவிப்பான் குணம் : வியாதியாள்பவன் மேல்பத்தி, வைத்தியன் சொன்ன கிரமத்திலே வருபவன், சோம்பின்மை உள்ளவன், கொடையுள்ளம் ஆக நான்கு. இந்த நான்கு பேருக்கும் பதினாறு குணம் வேணும் மருந்து என்னும் அதிகாரம்.

பரிதியார் உரை உத்திகள்

**அணி 6சய் கவியம் ஆயிரம் கற்கினும்
ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் காண்கிலர்³⁷**

என்பர் பாரதியார். எந்தப் படைப்பாயினும் படைப்பாளன் உள்ளத்தினைக் கண்டு உரைசெய்யும் நிலையில் அவ்வுரை நிலைத்த பெருமையுறும்.

உரையாசிரியர்கள் தம் உரைகளில் பல உத்திகளைக் கொள்கின்றனர். அவற்றைக் கண்டு உரைப்பதால் அவ்வுரைகள் சிறப்புப் பெறுகின்றன.

உத்தி என்பது இலக்கண நூல்களில் (தொல், மரபியல், 100,112, நன்னூல், 14, 5) காணப்படும் கூறாகும். நூலிலக்கணம் ஐந்தனுள் ஒன்றாக இதனைத் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார் (மரபு, 100). இச்சொல் வடசொல்லின் சிதைவாகும்.

உணர்த்தப்படும் பொருள் இது என்று அறிதற்கும், நூற்பொருளை அதிகாரமுறைமைப்படுத்தித் தருவதற்கும்,

செய்தியைத் திரட்டிக் கூறுதற்கும், திரட்டிக் கூறியவற்றை விரித்துக் கூறி அதனால் ஒரு பயன் உண்டென அறிதற்கும் உத்திகள் இன்றியமையாதன³⁸.

உத்தி வகைகளைக் குறிப்பதில் தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் வேறுபடினும் இரண்டும் 32 உத்திகளையே குறிக்கின்றன.

உரையாசிரியர்கள் புலப்பாட்டு நெறிக்காக உத்திகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். பரிதியாரும் தமது உரையில் சில உத்திகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

பரிதியார் எழுதிய உரையில் 36 அதிகார உரைக்கு முன்னுரையில்லை. ஓர் அதிகாரத்திற்கும் அடுத்த அதிகாரத்திற்கும் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுவது 34 அதிகாரங்களாகும். 22 குறட்பாக்களுக்கு இவருரை கிடைக்கவில்லை. கிடைத்த உரைகளில் அவர் கையாண்டுள்ள உத்திகளைக் கீழ்க்காணுமாறு பகுக்கலாம்.

1. ஒலிநிலை உத்தி
2. சொல்நிலை உத்தி
3. தொடர்நிலை உத்தி
4. இலக்கண உத்தி
5. இலக்கிய உத்தி

ஒலிநிலை உத்தி

ஒலிகள் அளவாலும், தன்மையாலும் முயற்சியாலும் வேறுபட்டு ஒழுங்காக அமைந்து, வந்த அமைப்பே திரும்பத் திரும்ப வந்து செவிக்கு இனிமை பயப்பதே ஒலிநயம் ஆகும். கவிதையில் பயிலும் இந்த ஒலி நயத்தை வளர்த்து வாய்பாடுகளாக்கி ஒருவகைச் செயற்கையமைப்பைத் தந்தனர் நம்முன்னோர்³⁹ ஒலிநிலை உத்தியாக உரைநடையில் மோனை, எதுகை, அடுக்குத் தொடர் ஆகியவற்றைக் கொள்ளலாம்⁴⁰ என்பர் ஜெ. நீதிதேவன்.

மோனை

முதல் எழுத்து ஒன்றி வருதலை மோனைத் தொடை என்பர். மோனையை “அல்லிடரேஷன்” (Alliteration) என்று ஆங்கிலத்தில்

கூறுவர். வடமொழியில் கூறப்படும் “அனுப்பிராசம்” என்பதும் இதனோடொத்ததே⁴¹.

பரிதியார் தமது உரையில் மோனையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

நனவில் நல்காமல் பிரிந்தாரைப் பிரிந்தேன் (1214)

பார்த்த பார்வைக்கு எதிராகப் பார்த்த பார்வை (1082)

கண் களவுகொண்டு கடைக்கணித்து (1092)

ஊடலும் ஊடிக் கூடவேண்டும் (1109)

கல்வியான கண்ணுடைய பேர் கண்ணுற்றவர் கல்வியான கண் (393)

அன்பறிவு தேற்றம் அவாவின்மை இந்நான்கும் (513)

அன்புடைமை அறிவுடைமை அவாவின்மை தெளிவுடைமை (513).

என்ற குறளுக்கு விளக்கம் தருகிறார். அன்புடைமை, அறிவுடைமை, தேற்றம், அவாவின்மை என உரை கூறாமல், அன்புடைமை, அறிவுடைமை, அவாவின்மை என மோனை ஒன்றை உரை வரைந்தார் போலும்.

எதுகை

முதல் எழுத்து அளவு ஒத்து, இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றி வருவதை எதுகை⁴² என்பர்.

இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றியமைவதே எதுகை⁴³ என்பது யாப்பருங்கலம்.

பரிதி தமது உரையில் எதுகை அமைய எழுதியுள்ளார்.

நோவதோ நெஞ்சே அஞ்சாதே (1149)

கொடிய நெடிய (1169)

முளையான உடனே களைக (879)

தக்கார் மிக்கார் (446)

அடுக்குத் தொடர்

அச்சம், அவலம், விரைவு, உவகை, வெகுளி போன்ற மனித மனத்து உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடாக, ஒரு சொல் ஒன்றுக்கு

மேற்பட்ட முறையில் அடுக்கிவரின் அதனை அடுக்குத் தொடர் என வழங்குவார்.

“அசைநிலை பொருணிலை யிசைநிறைக் கொருசொல்”⁴⁴

என நன்னூல் நூற்பா கூறும்.

வள்ளுவர் கூறும் கருத்தினை வலியுறுத்தும் இடத்துப் பரிதியார் அடுக்குத் தொடரைக் கையாளுகிறார்.

அறிய அறிய (1110)

செறிய செறிய (1110)

இறைக்க இறைக்க (1161)

எண்ணி எண்ணி (467)

பல பல (1258)

என இரட்டைக் கிளவியையும் பயன்படுத்தி உள்ளார்.

வடஒலி தமிழ்ஒலியாக மாறுதல்

பரிதியார் சில இடங்களில் வட ஒலிச் சொற்களைத் தமிழ் ஒலியாக மாற்றியுள்ளார்.

வட ஒலி தமிழ் ஒலி

தர்மம் தன்மம் (501)

விஷ்ணு விட்ணு (610)

சொல்நிலை உத்தி

மொழியின் அலகாக விளங்கும் சொல் என்பது இலக்கணக் கலைச் சொல்லாக வழங்கப் பெறுகிறது⁴⁵. தனித்து நிற்கின்ற பொருள் கொண்ட மிகச்சிறிய மொழிக்கூறு என்று வரையறுத்துள்ளார்⁴⁶ புளும்பீட்டு. ஒரு சொல்லின் பொருளையும் வடிவத்தையும் அச்சொல்லால் அறிந்து கொள்ளலாம் என்று வலியுறுத்துகையில் தொல்காப்பியர்,

பொருண்மை திரீதலும் சொன்மை திரீதலும்

சொல்லின் ஆகும் என்மனார் புலவர்⁴⁷

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒரு சொல் இருக்கும் இடத்தைப் பொருத்துப் பொருள்மாறும் இயல்புடையது. “இனியவை கூறல்” அதிகாரத்தில் எட்டுப் பாடலில் “இன்சொல்” என்ற சொல்லையே பயன்படுத்துகிறார்.

**வில்லே குழவர்பகை கெளளீனும் கெளள்ளற்க
சொல்லே குழவர் பகை (872)**

சொல்லாளரின் திறத்தினைக் கூற வில்லேர் உழவர் என்ற சொல்லாட்சியினை வள்ளுவர் பயன்படுத்துகின்றார்.

இரட்டை வழக்கு

ஒரு பொருட்பன்மொழிகள் தோன்றுவதற்கு அடிப்படை யான காரணங்களுள் ஒன்று மொழியின் இரட்டை வழக்காகும். மொழிப்பயன்பாட்டில் எழுத்து மொழியும் பேச்சுமொழியும் வேறுபாடுகளுடன் அமையும்போது இரட்டை வழக்கு நிலை தோன்றுகிறது. இவ்வாறான இரட்டை வழக்குச் சூழலில் ஒரு பொருண்மையைக் குறித்துப் பேச்சு வழக்கில் ஒரு சொல்லும், எழுத்து வழக்கில் வேறொரு சொல்லும் அமைதல் இயற்கை. தமிழில் இரட்டைவழக்குச் சூழல் இருப்பதால் ஒருபொருட் பன்மொழிகள் தோன்றுவதற்கு வாய்ப்பு நேருகின்றது என்பார் ப. குழந்தைசாமி⁴⁸.

திருக்குறள் உரையாசிரியர்களுள் மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள் ஆகியோர் பேச்சுவழக்குச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியிருந்தாலும், பரிதியார் அவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பேச்சுவழக்குச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

ஊதியம் (461)

உத்தியோகம் (611)

பெலம் (630)

நிருவாகம் (478)

சடுதி (479)

யாதொரு காரியமும் பதறாமல் விசாரித்துச் செய்ய வேணும் (தெரிந்து தெளிதல் அதிகார விளக்கம்) என வழக்குச் சொற்களைப் பெருமளவு பயன்படுத்தியுள்ளார். பாடம் சொல்லி வாய்வழியாக வந்து ஏட்டில் எழுதப்பட்ட நிலையாலும் எளிமை நோக்கியும் பேச்சு வழக்குச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம்.

பிறமொழிச் சொற்கள்

தமிழ்நாட்டில் பன்னெடுங்காலமாகப் பிறமொழிப் பயிற்சி இருந்து வருகின்றது. இவற்றுள் நீண்டகாலம் தொடர்புள்ள வடமொழியும் அண்மைக்காலத் தொடர்புடைய ஆங்கிலமும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கன. இம்மொழிகளின் தொடர்பால் அம்மொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்து நிலைபெறுகின்றன. மேலும் அம்மொழி பேசும் மக்கள் தமிழ்நாட்டில் வாழும்போது அவர்களுடனான தொடர்பாலும் பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழில் கலந்து பின்னர் நிலைபெற்று விடுகின்றன. அவ்வாறு நிலைபெற்ற சொற்களைக் கொண்டு உரை கூறும் பொழுது மக்களுக்கு எளிதில் புரியும் என்ற எண்ணம் கொண்டு பரிதி, தமது உரையில் வடமொழிச் சொற்களைக் கையாளுகிறார்.

அருளுடைமை - வானப்பிரஸ்தம் (அதிகார விளக்கம்).

விசேஷம் (641)

சந்தேகம் (509)

பாவனை (528)

ஏகாந்தம் (583)

இவ்வாறு பல வடமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி யிருப்பதற்குப் பரிதியின் இருமொழிப் புலமையும், அவர் கால மொழி வழக்கு நிலையும் காரணங்களாக அமையலாம்.

வடமொழிச் சொல்லைத் தமிழ்ப்படுத்தல்

தமிழ்மொழிச் சொல்லில் இரண்டு ஒற்றெழுத்து இணைந்து வரும்போது அதனைத் தமிழ் மரபாக்க “இ” கரம் சேர்ப்பர்.

“இணைந்தியல் காலை யரலக் கிகரமும்”⁴⁹

இவ்இலக்கணத்தைப் பரிதி நினைவு கொண்டு சில இடங்களில் வடசொல்லைத் தமிழ்ப்படுத்தியுள்ளார்.

வஜனம் - வசனம் (666)

பாக்யம் - பாக்கியம் (555)

ராஜ்ஜியம் - இராச்சியம் (590)

தமிழ்ப்படுத்தா வடசொல்

ர,ல,ய - மொழிமுதல் தமிழ்ச் சொற்கள். இவ்வெழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில்வரின், அவற்றைத் தமிழ்ப்படுத்த அ, இ, உ என்ற எழுத்தைப் பயன்படுத்துவர்.

ரவ்லிற் கம்முத லாமுக் குறிலும்
லவ்லிற் கீம்முத லிரண்டும் யவ்லிற்
கிய்யு மொழிமுத லாகிமுன் வருமே⁵⁰

என்று நன்னூல் கூறும். பரிதியார் மொழிக்கு முதலில் வரக்கூடிய ர, ல, ய போன்ற எழுத்துக்கள் சில இடங்களில் தமிழ்ப்படுத்தாமல் விடுத்துள்ளார்.

லோகம்

ராசசேவை (691)

லட்சணயம் (அமைச்சு, அதிகார விளக்கம்)

வடசொல்லின் வலிமை

“கண்ணோட்டம்” என்ற அதிகாரத்தில் “கண்ணோட்டம்” என்பதற்கு மிகுதியாக “கிருபை” என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தியுள்ளார்.

“கண்ணோட்டமாவது, அரசற்குக் கிருபையாகிய பார்வை வேணும்” என விளக்கம் கூறுகிறார். இதன் மூலம் இவரின் வடசொல் வலிமை புலனாகிறது.

முடிக்கும் சொல்

பரிதியார் அதிகார விளக்கம் கூறும் இறுதியிலும், குறள் உரையின் இறுதியிலும் என்றவாறு என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார்.

வழக்கிழந்த சொல்

மழித்தலும் நீட்டலும் (280)

என்ற குறளில் “மழித்தல்” என்பதற்கு “முண்டிதம்” என்ற வழக்கிழந்த சொல்லைக் கையாளுகிறார்.

இலக்கியச் சொல் பயன்பாடு

பரிதியார் சில இடங்களில் இலக்கியச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

பழைமை (521)

புல்லறிவாளர் (719)

நுதல் (1088)

பொதுச்சொல்லுக்குப் பால் குறித்தல்

அஃறிணை, உயர்திணையிலும் பால் குறிக்காத சொற்கள் உண்டு என்பதை இலக்கண நூலார் கூறுவர். திருக்குறள் உரையாசிரியர்களுள் பலர் பொதுச்சொற்களைப் பால் குறித்துக் கூறுகின்றனர்.

**வலியின் நிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியின்தோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று (273)**

என்ற குறளில் “பெற்றம்” என்ற பொதுச் சொல்லுக்குப் ‘பசு’ எனப் பெண்பால் குறிப்பார் பிற உரையாசிரியர்கள். பரிதி ரிஷபம் என ஆண்பாலாகக் கொண்டு உரையெழுதுகின்றார்.

தொடர்நிலை உத்தீ

ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் தாம் படைக்கும் இலக்கியத்தில் தம் உள்ளத்துணர்வுகளை நிலைநிறுத்தத் தமக்கென ஒரு தனிநெறியினை இலக்கியத்தில் மேற்கொள்வர்.

“உரைநடையில் தொடர் சிறிதாக இருப்பது எளிமையாகக் கருதப்படுகிறது”⁵¹ என்ற ஜெ. நீதிவாணன் கருத்திற்கிணங்கப் பரிதியுரை அமைந்துள்ளது.

வினா விடை

ஒரு கருத்தை நேரடியாகக் கூறி விளங்க வைப்பதும் வினாவை எழுப்பி விளங்க வைப்பதும் போன்ற வகைகளில் கருத்து வெளிப்பாடு பரிதியுரையில் காணப்படுகிறது.

சாத்திரம் கற்று அதனாலாகிய பயன் என்ன? (2)

சங்கீத லட்சணம் இல்லாத பாட்டுப் பாட்டாமோ (573)

ஒருவன் செய்த குற்றமும் நன்மையும், சீர்தூக்கிப் பார்த்து அதில் நற்குணம் தீயகுணம் யாது?

என ஆராய்ந்து அதில் குணத்தைக் கொள்க (504).

அறஞ்செய்யான்; தான் உண்ணான், புதைத்து வைத்துச் செத்தான், அதில் என்ன பயன்?

அடுக்கிய வினா

பெறினென்னாம் பெற்றக்கால் (1270) என்ற குறளில் அடுக்கிய வினாவாக உரைவரைகிறார் பரிதி.

நாயகர் வந்தால் என்ன? காதலின்பம் விளைந்தால் என்ன பயன்?

நடை நலம் - விவரிப்பு

பொருள் தெளிவிற்காக ஒரு நிகழ்ச்சியைத் தொடர் நிகழ்ச்சியாக சித்தரிப்பது விவரிப்பு நடையாகும்.

உறுதோ றுயிர்தளிப்ப (1106)

என்ற குறளுக்கு,

தென்றற் கொடுமையாலும், சந்திரன் கொடுமையாலும் வற்றின சரீரத்தை நாயகியின் தோள் தீண்டச் சரீரம் தளிர்க்கையினாலே, நாயகிக்கு அழுதினால் பண்ணின தோள் எனத் தொடர் நிகழ்ச்சியாகச் சித்தரிக்கின்றார்.

சொல்விளக்க நடை

குறளில் பயின்றுள்ள சில சொற்களுக்கு விளக்கம் கூறுகிறார் பரிதி.

புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ உடம்பினுள் துச்சில் இருந்த உயிர்க்கு (340)

என்ற குறளில் துச்சில் என்ற சொல்லுக்கு ஒருத்தர் அளவிலே ஒதுக்குக் குடியிருத்தல் என விளக்கமாக உரை கூறுகிறார்.

மூலத்தை ஒட்டி நோக்கும் உரை

பரிதியார் குறள் கருத்தினை ஒட்டி உரை காணுகிறார்.

படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறும் உடையான் அரசருள் ஏறு (381)

என்ற குறளுக்கு மூலத்தை ஒட்டி

இந்த ஆறு செல்வமும் உள்ளவன், அரசர் என்னும் பசுக்களுக்கு ஒரு ரிஷபம் எனப் பொருளுரைக்கின்றார்.

குறள் அடிப் பயன்பாடு

மலரன்ன கண்ணாள் முகமொத்தி யாயின்
பலர்காணத் தோன்றல் மதி

என்ற குறளுக்குப் பரிதியார் உரையெழுதும் பொழுது, அவற்றில் பயின்றுள்ள குறளடியையே பயன்படுத்துகிறார்.

செங்கமுநீர் போலும் கண்ணாள் முகத்திற்கு நிகரானவையில்
“பலர்காணத் தோன்றல் மதி” எனக் குறளடியை அப்படியே பயன்படுத்துகிறார்.

ஊடலின் தோன்றும் சிறுதுனி நல்லளி
வாடினும் பாடு பெறும் (1322)

என்னும் குறளில் உள்ள ஊடலில் தோன்றும் சிறுதுனி என்ற அடியைப் பயன்படுத்துகிறார்.

குறள் சொல்லாட்சிப் பயன்பாடு

ஒண்ணுதற் கோல உடைந்ததே ஞாட்பினுள்
நண்ணாகும் உட்குமன் ிடு (1088)

என்ற குறளுக்கு,

சமர்ப்பூமியிலே நண்ணாரை வெற்றி கொள்ளும் ஆண்மை,
பிறைபோலும் நுதலுக்குத் தோற்றது என உரை கூறுகிறார்.

இவ்வரையில் குறளில் பயின்றுள்ள நண்ணார், நுதல் போன்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

குறள் கிளர்ச்சியில் சொல்லாட்சி

பரிதியார் தம் உரையில் ஒரு குறளில் பயின்றுள்ள சொல்லைப் பிறிதொரு குறளில் பயன்படுத்துகிறார். 391 ஆம் குறளில் பயின்றுள்ள “கசடற” என்ற சொல்லை,

வினைசெய்வார் தம்கற்றம் வேண்டாதார் என்றாக்(கு)
அனைவரையும் ஆராய்வ தெற்று (584)

என்ற குறளுரையில் பயன்படுத்துகிறார்.

இராசகாரியஞ் செய்வாரையும் அரசன் சுற்றத்தாரையும், பகைவரையும், இங்குச் சொன்ன மூவரையும் மற்றும்ள்ளோரையும் கசடற ஆராயவல்லதே ஒற்று.

ஒரு சொல்லைப் பழைமை பயன்படுத்துதல்

உற்றநோய் நீக்கி உறாஅமை முற்காக்கும்
பெற்றியார்ப் பேணிக் கொளல் (442)

என்ற குறளுக்கு,

ஒரு விதனம் வருமுன்னே விதனம் வராமல் காத்து, அப்படி விதனம் வந்தால் அந்த விதனத்தை நீக்கும் உபாயஞ் செய்யும் பெரியோரைப் பேணிக் கொள்வான் என உரையெழுதுகிறார்.

இவ்வரையில் விதனம் என்ற சொல்லையே பலமுறை பயன்படுத்தி உள்ளார்.

ஒருவரி உரை

ஒருவருக்கு லாபமானது பொல்லாந்
நட்பை விடுதல் (797)

பழைமையான உறவை விடாதாரை
உலகம் விரும்பும் (809)

பேதையார் நட்பினும் அறிவுடையார் பகை

இனிது (816)

எள்ளின் பாதியாகிலும் அந்த உட்பகையாலே கேடுவரும்
(889)

உழவரும் ஏருழார், மேகம் மழை பெய்யாவிட்டால்.

இலக்கண உத்தி

பழகு நடையில் எழுதும் பரிதியாரின் உரையில் இலக்கண உத்திகளும் காணப்படுகின்றன.

தோன்றா எழுவாய்

“பகல் வெல்லும் கூகை” (481) என்ற குறளுக்குப் பிற உரையாசிரியர்கள் அரசர் என்று எழுவாயுடன் கூறுகின்றனர். ஆனால் பரிதியார்,

“பகற்காலம் கூகையைக் காக்கை வெல்லும்; இராக்காலம் காக்கையைக் கூகை வெல்லும்” என எழுவாய் இன்றி உரைகூறுகிறார். இவ்வரையில் அரசர் என்ற சொல்லைத் தோன்றா எழுவாயாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

உவமை நீலை

உவமை என்பது ஒரு பொருளோடு மற்றொரு பொருளை ஒப்புமை கூறுதலாகும். இவ்வுவமையின் பயன், புலன் அல்லாதன புலனாதலும், அலங்காரமாகிக் கேட்டார்க்கு இன்பம் பயத்தலும் என இரண்டு என்பர்⁵² இளம்பூரணர். இவ்வாறு கூறினாலும் உவமையின் நோக்கம், பொருளைத் தெளிவுறுத்துவதேயாகும்⁵³. உவமை, உருவகங்கள் கருத்து விளங்கும் ஒளியாகத் திகழ வேண்டுமேயன்றிக் கவிஞனின் சொல்லை அழகுபடுத்தும் கருவியாக அமைதல் கூடாது என்பர்⁵⁴. இலியான் உவமைகள் இலக்கிய உலகத்தின் இமயம், அணிகளுக்கு அரசு, கற்பனையின் தலைமையிடம், புலமையான விளைநிலம்⁵⁵ என்பர். உவமை ஒரு மொழியின் பல்வேறு கூறுகளில் ஒன்றாயினும், மொழியின் அமைப்பிற்கே அடிப்படையாய் விளங்குகிறது. எனவே மொழி தோன்றிய காலத்திலேயே உவமையும் தோன்றிவிட்டது எனலாம்⁵⁶.

கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாயில் மாடம் போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும், தகை மாண்ட நெஞ்சத்தவர்க்கு வகை மாண்ட பாவை போலவும் உரை வளத்துக்கு உயர்வளிப்பவை உவமைகள், உவமைகள் உரை ஆசிரியர்களின் புலமை மாண்பை வெளிப்படுத்தும் சிறந்த கருவிகள்.

பரிதியார் தாம் கூறவந்த கருத்தை விளக்கமுறக் கூற வேண்டியும் வலியுறுத்தும் நோக்கத்தோடும் சிற்சில இடங்களில் சிறந்த உவமைகளைக் கையாண்டுள்ளார். எல்லாவற்றானும் குறளின் கருத்துக்கு மாறுபடாது அதனோடு, இயைந்து செல்லும் தன்மையுடையதாய், கருத்து விளக்கம் பெறக் கூடியதாய் அவர் உவமை கூறியுள்ள திறம் சிறப்பாகவுள்ளது.

பரிதியார் “மரப்பாவை” என்பதனைக் “கற்றாருட் கற்றார்” (722)⁷² “நிறை நெஞ்சம் இல்லவர்” (917)⁷³ “புறத்துறுப்பெல்லாம்” (79)⁷⁴ ஆகிய குறள்களின் உரையிலும் சித்திரத்தில் எழுதிய

“மரப்பாவை” என்பதனைக் “கோளில் பொறியில் (9)⁷⁵ என்ற குறளின் உரைகளிலும் உவமையாகக் கொண்டு தாம் கூற வந்த கருத்தை விளக்குகிறார்.

புறத்துறப்பாகிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி அலங்காரமாக இருந்தும் என்ன பிரயோசனம் அகத்துறப்பாகிய அன்பில்லாதவருக்கு, ஞானமில்லாதவனும் மரப்பாவையும் ஒக்கும் (79)⁷⁶

“அன்பின் வழிய துயிர்நிலை” என வள்ளுவர் மொழிந்தனராதலின் அதனைக் கருத்திற் கொண்ட பரிதியாரும் அகத்துறப்பாகிய அன்பிலாதவர்க்குப் புறத்துறப்புக்களான ஐம் புலன்களான் யாதொரு பயனுமில்லை என்பதனை நாணமில்லாதவனும் மரப்பாவையும் ஒக்கும் என்ற உவமையால் விளக்குகின்றார். கல்வியறிவில்லாதார் உளர் என்று சொல்லும் அளவினராதலன்றி அவரான் விளைவதொரு பயனில்லை (406) எனப் பின்னும் வள்ளுவர் விளக்குவராதலின், அது நினைந்து பரிதியாரும் உயிர்ப்பும் உணர்வுமற்ற மரப்பாவையை ஞானமில்லாதவனுக்கு உவமையாக்குவர். மரப்பாவையும் “உளது” என்று சொல்லும் தன்மைத் தன்றி அதனான் விளைவதொரு பயனில்லை. அது போன்றே புறத்துறப்புக்கள் எல்லாம் அமையப் பெற்று, அகத்துறப்பாகிய அன்பு இல்லாதவன் உயிர் வாழ்தலினால் உளன் எனச் சொல்லப் பெறுவானாயினும் அவனான் யாதொரு பயனும் இல்லையாதலான், அதனை மரப்பாவைக்கு உவமையாக்கிக் கூறும் பரிதியார் விளக்கம் சிறப்புடையதாகவுள்ளது.

“கசடறச் சொல்தெரிதல் வல்லார் அகத்து, கற்றறிந்தார், கல்வி விளங்கும்” (717) என வள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றாராதலின், பரிதியும், “கற்றார் கூடின கூட்டத்திலே தாம் கற்ற கல்வியைச் செலுத்துதல் அமிர்தமானதை நல்லோர் முன்னே வைத்ததற்கு ஒக்கும். கல்லார் முன் சொல்லுதல் மரப்பாவை முன் வைத்ததற்கு ஒக்கும் (722)⁷⁹ எனப் பொருள் உரைக்கின்றார்.

அமிழ்தம் நோய் மூப்புச் சாக்காடு நீக்கி மன்னாவுலகத்து மன்னுதல் செய்யும் மாண்புடைத்து, “பண்புடையார்ப் பட்டுண்டுகம்” (996)⁸⁰ என்பர் வள்ளுவர். ஆதலான் நல்லோர் முன் வைத்த அமிழ்தம் அவர் நிலவுலகில் நிலைபெறுதற்குப்

பயன்படுமாறு போல, கற்றார் முன் சொல்லும் கருத்து அவரான் பின்னும் விளக்கம் பெறும். “மரப்பாவை” முன் வைத்த அமிழ்தத் தால் யாதொரு பயனும் விளையாதது போல, கல்லார் முன் தாம் கற்ற கல்வியைச் சொல்வதனால் பயன் ஒன்றும் விளைவதில்லை. ஈண்டு கல்லாதார்க்கு மரப்பாவையை உவமையாக்குகிறார் பரிதி.

“நிறைந்த அறிவில்லார் வரைவின் மகளிர் தோள் சேர்பவர் அது ஏதெனில் தம் மனத்துக்கு உவந்த நாயகரை மனத்திலே, வைத்து இவரை மரப்பாவை போலப் புணர்வார்” (917)

வரைவின் மகளிர் என்பதற்குத் “தந்நலம் விலை கொடுப்பார் யாவார்க்கும் விற்பதல்லது அதற்கு ஆவார் ஆகாதார் என்னும் வரைவில்லாத மகளிர்” எனப் பொருளுரைப்பர்⁸² பரிமேலழகர் அன்பினை விழையாத பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம் மரப்பாவையைப் புணரும் பான்மைத்து, இன்பம் அல்லாத பிறவாகிய பொருளே வரைவின் மகளிர்க்கு வேண்டுவனவாதலின், அது நோக்கிப் புறத்தால் தழுவுதல் மரப்பாவையைப் புணர்வது போன்ற பொய்ம்மை முயக்கமாகும்.

கோளாகிய நவக்கிரகங்களும் புலனாகிய கண்வாய் மூக்கு செவி, மெய்யென்னும் ஐம்புலன்களும் உண்டாகிலும் பயனில்லை, எட்டுக் குணங்களுடைய சிவன் சிவந்த தானை வணங்காத தலை சித்திரத்தில் எழுதிய மரப்பாவைக்கு நிகராம் (9)⁸³.

மரப்பாவை எனக்கூறாது சித்திரத்தில் எழுதிய மரப்பாவை என்றமையான் அதன் இயல்பை உணர்த்துகின்றார். மரப்பாவை பொறிகளான் இயக்கம் பெறுதல் கூடும். சித்திரம் உயிரற்றது. சித்திரத்தில் எழுதிய மரப்பாவை எனப் பின்னும், அதன் உயிரற்ற உணர்வற்ற தன்மையைக் காட்டுவதன் மூலம் உயிரிருந்தும் உயிரற்ற, உணர்விருந்தும் உணர்வற்ற மனித இனத்தைச் சுட்டுகின்றார். சிவனை வணங்காத தலைக்குச் சித்திரத்தில் எழுதிய மரப்பாவையை உவமையாக்குகிறார். வள்ளுவரும் பாவை (407)⁸⁴ மரப்பாவை (1058) என உவமை கூறுகின்றார்.

“வருகிற விருந்தைப் பார்த்து நாளும் உபசரிப்பது நன்று, அங்ஙனம் உபசரிக்கிறவன் வாழ்க்கை வருந்திப் பாழாதல் இல்லை. அஃது எதுவெனில் சரீரத்தில் ஒரு பரு வந்து விதனமான காலத்துச்

சீப்பறிய விதனமாறுவது போல வருவிருந்து உபசரிக்கில் வினையறும்” (83)⁸⁶.

உடலில் பருவந்த காலத்துத் தோன்றிய வருத்தம் நலன் பெற்றதும் நீங்குமாறு போல வரும் விருந்தை நாளும் உபசரிக்கில் செய்த வினை நீங்கும்; செய்த வினையினால் உண்டாம் வருத்தம் உபசரிக்கில் நீங்கும் என்ற கருத்து இங்கு உவமையின் மூலம் சிறக்கின்றது.

“விருந்து உபசரித்த மிஞ்சினத்தைப் புசிப்பது, கழனிக்கு எருப் போட்டு நீர் தேக்கினது போல (85)”⁸⁷.

நிலத்திற்கு எருவிட்டு நீர்ப்பாய்ச்சுதல் விளைவுக்கு எவ்வளவு இன்றியமையாததோ, அத்தன்மைத்து நாளும் வருகின்ற விருந்தை உபசரித்து எஞ்சியதைத் தாம் உண்பது. “இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வதெல்லாம் விருந்தினரை ஓம்பி வேளாண்மைசெய்தற் பொருட்டு” என்றே மொழிகின்றார் வள்ளுவர். பரிதி தம் கருத்தை விளக்குதல் வேண்டி எடுத்துக்காட்டில் இவ்வவமைக்கு “உழவு”, அதிகாரத்தில் வரும், “ஏரினும் நன்று எருவிடுதல், விட்டபின் நீரினும் நன்றதனைக் காத்தல் (1038) என்ற குறள் கருத்தும், “குறிப்பறிதல்” அதிகாரத்தில் வரும், “நோக்கினாள் நோக்கி இறைஞ்சினாள் அஃது அவள் யாப்பினுள் அட்டிய நீர் (1093)”⁸⁷ என்ற குறள் கருத்தும் உட்கோளாய் இருந்திருக்கலாம்.

“ஒப்புரவாளன் மிடிதலும் அற்பமாகலும் ஒப்புரவு செய்வான்; அஃது எதுபோலும் எனின், பெருகாறு விளைவித்து வற்றின தறுவாய்க்கு ஊற்று நீர் கொடுப்பது போல (219)”

ஒப்புரவாளன் வறுமையுற்றாலும் அற்பமானதாயினும் ஒப்புரவு செய்வான். அது எது போல் எனின் விளைவு காலத்து வற்றிய நிலத்துக்கு ஊற்றுநீர் கொடுப்பது போன்றது. காம நோயை மறைக்கவும் மறையாது “ஊற்றுநீர் போல மிகும்” (1161)⁸⁹ என வள்ளுவரும் “ஊற்றுநீர்” என உவமை கூறுகின்றார்.

“சங்கு ஆயிரம் சூழ்ந்த வலம்புரிபோலே கிளையானது தன்னைச் சூழ வாழ்வானது, கீர்த்தியானுக்குக் கைவரும் (235)”⁹⁰ என்ற குறள்கருத்தில் புகழ்பட வாழ்பவன் “வலம்புரி” எனவும் அவனைச் சூழ வாழும் சுற்றத்தார் “சங்குகள்” எனவும் உவமை

கூறுகிறார். “வலம்புரிச் சங்கு” கிடைத்தல் அரிதானது போல புகழ்பட வாழ்தல் மக்களெல்லார்க்கும் அரிது என விளக்குகின்றார்.

“கபட புத்தி இருக்கையிலே எத்தனை தன்மானம் பண்ணினாலும் உவர் நிலத்திலிட்ட பயிராம் (284)”. உவர் நிலத்தில் இட்ட பயிர் விளையாதது போல, மனம் தூயதாயில்லாமல் செய்யும் அறத்தினால் யாதொரு பயனும் விளைவதில்லை. தூய்மையில்லாத மனம் உவர் நிலத்துக்கு உவமையாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது.

“மாண்டார்க்குச் சரியான மனத்தைத் துறந்தார்க்கு நிகராக்குவது, தொண்ணூற்றாறு தத்துவத்தையும் உடலோடே இருக்கையிலே புளியம்பழமும், ஓடும்போலே துறந்தார் நிகராம் (310). புளியம்பழமும் ஓடும் ஓட்டுதலில்லாமல் தனித்திருப்பது போல துறந்தார் மனமும் எவ்வகைப் பற்றிலும் ஓட்டுதலில்லாது துறவற நெறியிலே நிலைபெறும் என்பதனை இவ்வுமை மூலம் விளக்குகின்றார்.

“நாக்குக் குழறி விக்கலும் வருமுன்னே அறம் செய்வான், பின்னை வசமல்ல பொன்னும் பொரிவிளங்காயாம்” (335)

**“சிறுகாலை யேதமக்குச் செல்வழி வல்சீ
இறுகிறுத் தோட்கோப்புக் கொள்ளால் - இறுகிறுகிப்
பின்னறிவாம் என்றிருக்கும் பேதையார் கைகாட்டும்
பொன்னும் புளிவிளங்கா யாம்”⁵⁷**

என்னும் பாடலைக் கருத்தில் கொண்டு “பொன்னும் பொரி விளங்காயாம்” எனப் பரிதி உவமை கூறியிருக்கலாம்.

“தன் மேலே விருப்பமுள்ள சுற்றமுண்டாகில் கொழுந்து விட்டுப் படருகிற பயிர்போல வருகிற செல்வமாகிய ஆக்கமுண்டாம்”⁹⁴

தன்னை விரும்பும் சுற்றத்தார் குழுவாழ்வானின் செல்வமானது கொழுந்து விட்டுப்படரும் பயிர்போல மேன்மேலும் பெருகும் தன்மைத்து. செல்வம் மேன்மேலும் பெருகும் தன்மைக்குக் “கொழுந்து விட்டுப் படரும் பயிர்” உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

கண்ணோட்டம் இல்லாதகண் புண்ணோடு ஒக்கும் (573)

“கல்லாதவர் முகத்திரண்டு புண்ணுடையவர் (393)” எனவும் “கண்ணோட்டம் இன்றேல் புண்ணென் றுணரப் படும் (575)”⁹⁶ எனவும் வள்ளுவரும் இந்த உவமையைக் கையாண்டுள்ளார்.

“அங்கபாரமும் கூரிய கொம்பும் யானைக்கு உண்டாகினும் மனோபலம் இல்லாத படியினாலே புலிக்குப் பயந்தது போல மனோபலமில்லாதவர் “ஒரு கண் ஒற்றினால் விசாரம் தாழ்வு வந்தாலும் அதனால் குறை இல்லை; அது என்போல் என்னில் அம்மட்டே நொந்த யானை பின்பும் அதன் பெலம் பெற்ற தன்மை போலும் (599)”. யானை ஊக்கம் இன்மையான் புலிக்கு அஞ்சுவது போல மனவலிமை இல்லாமையால் தாழ்வு வந்தாலும் அதனால் குறை இல்லை, அது என்போல் எனின் அம்பு பட்ட யானை நொந்த பின்பும் அதன் பலம் பெற்றது போல்” என்று குறிப்பிடுகின்றார் பரிதி.

“முயலை எய்த அம்பிலும் யானையைப் பிழைத்த எய்த வேல் ஏந்தல் இனிது; யானை பிழைத்த வேல் விசேஷமானாற்போல ஆயிரம் சேவகரில் ஒரு சுத்த வீரன் விசேஷம் (772)”. ஆற்றல் குறைந்த விலங்கினை வீழ்த்தி வெற்றி பெறுதலினும் ஆற்றல் நிறைந்த விலங்கினைத் தாக்கி தோல்வி பெறுதல் சிறப்புடையது போல ஆற்றலில்லாத ஆயிரம் வீரரை விட ஆற்றலுடைய ஒரு வீரன் சிறப்புடையவன் எனவுரைக்கிறார் பரிதி.

“உலகத்திற் பெறும் பேறுகளுக்குள் புதல்வரைப் பெறுதல் போல் வேறில்லை, அதிலும்பொன்னுமாய் மணமுமான போலே அறிவறிந்த கல்விச் செல்வமான பிள்ளையைப் பெறுதல் (61)” என்கின்றார் பரிதி.

**எத்துணையை ஆயினும் கல்வி இடமறிந்து
உய்த்துணர்வு இல்லெனின் இல்லாகும் - உய்த்துணர்ந்து
சொல்வன்மை இன்றெனின் என்னாகும்? அஃதுண்டேல்
பொன்மலர் நாற்றம் உடைத்து⁹⁸**

என்னும் நீதிநெறி விளக்கப் பாடலை நினைவு கொண்டு, அறிவு நிறைந்த மக்களைப் பெற்றிருத்தல், பொன்மலர் நாற்றம் பெற்ற பான்மையது என்று பரிதி குறிப்பிட்டிருக்கலாம்.

மடைவாயிற் கொக்குப்போலே தனக்குத் தாயமாகிற வேளை வருமளவும் தூங்குக. மீன் தனக்கு நேர்ப்பட்டளவில் கொக்குக்

குத்தின முறைமை போலத் தாயமானால் காரியஞ் செயங்கொள்க.
(490).

**அடக்கம் உடையார் அறிவிலர் என்று எண்ணிக்
கடக்கக் கருதவும் வேண்டா - மடைத்தலையில்
ஓடுமீன் ஓட உறுமீன்வரும் அளவும்
வாடி இருக்குமாம் கொக்கு⁵⁹**

என்ற மூதுரைப் பாடலைக் கருத்தில் கொண்டு இதற்கு உரை
வரைந்துள்ளார் போலும்.

கதையுடன் கூடிய உரைகள்

பரிதியார் தம் உரையில் வழக்கில் இருந்த, மக்களால்
அறியப்பட்ட புராணக் கருத்துக்களைக் கூறுகிறார். இதன் மூலம்
குறள் கருத்தினை எளிமையாக மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்கலாம்
என எண்ணியிருப்பார் போலும்.

1. கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்ட டவர்க்கு (269)

என்ற குறளுக்கு உரையெழுதும் போது “தலையெழுத்து முடிந்த நாள்
வர அப்போது கூற்றுவனையும் வெல்லலாம். தவத்திற் பெரியார்க்கு
அதற்கு நந்திகேசுவரத் தேவனையும் மார்க்கண்டேயனையும்
கண்டு கொள்க” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அனுமன், மார்க்கண்டேயன் இருவரும் “சிரஞ்சீவி” என்று
சிறப்புப் பெற்றவர்கள். ஈண்டுப் பரிதியார் நந்திகேசுவரத்
தேவனையும், “சிரஞ்சீவி” எனப் புதிதாக உரைக்கின்றார்.

2. யாடுமய்யாகக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனைத்தொன்றும் வாய்மையின் நல்ல பிற (300)

என்ற குறளுக்கு “ஆத்மாவைச் செனனத்திலே தள்ளாமல்
திருவடியிலே சேர்ப்பது சத்தியவாக்கியம் அன்றி, வேறொன்றும்
கண்டிலோம்; அசத்தியம் சொன்ன தருமபுத்திரன் நரகங்கண்டான்
சத்தியம் சொன்ன அரிச்சந்திரன் ஸ்ரீபரமேஸ்வரன் பாதம் கண்டு
சிவலோகம் சேர்ந்தான்” என்று உரையெழுதுகிறார். வாய்மை
யினால் உயர்வு பெற்ற அரிச்சந்திரன் பெருமையை இக்
குறளுரையில் சுட்டுகின்றார் பரிதி.

**3. நோயெயல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம்
நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர் (326)**

என்ற குறளில், “ஒருவர்க்குத் தான் செய்த விதனம், பின்பு தனக்கு வருகின்ற படியினாலே ஒருவர்க்கும் தாங்கள் விதனஞ் செய்யார். அஃது எப்படி என்றால், பிரம்மராட்சதன் ஒரு ராசாவின் மகளைப் பற்றி நின்று சந்தியாவந்தனை செய்ய ஆற்றங்கரையிலே வந்து நின்றளவில், பிராமணப் பிள்ளையின் பிள்ளை வாசிக்கின்றவனுக்கு அன்றையிற் பாடம் இந்தக் குறள் ஆகையால் அவன் முகசுத்தி பண்ண வந்தவன், இந்தக் குறளைப் பாடமாகச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தான். இதைப் பிரம்மராட்சதன் கேட்டுத் தானொரு பிராமண வடிவாய், இந்தப் பிள்ளை வாய்பாடத்தை இரண்டு பிரகாரங் கேட்டு, “நாம் இராசாவின் மகளை நோய் செய்தோமே, நமக்கு அந்த விதனம் பிறகே வரும் என்று பயப்பட்டு, இந்தப் பிள்ளை முன்னிலையாக இராச குமாரத்தியை விட்டுப்போச்சு” என்று பிரம்மராட்சதன் கதையைக் குறிப்பிடுகிறார்.

**4. பெற்றாற் பெறின், பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
புத்தேளிர் வாமும் உலகு (58)**

என்ற குறளுக்குத் தன் பர்தாவும் பூலோகமும் இவன் பதிவிரதை என்னும் மனமகிழ்ந்த கற்பினாள் பெறுவள் தேவர்கள் செய்யும் சிறப்பை. இதற்கு ஒப்பனைகள் கண்ணகியானைக் கண்டு கொள்க” என்று கண்ணகியின் வரலாற்றைக் குறிப்பிடுகிறார். கற்பில் சிறந்தவளாகக் கண்ணகியைக் குறிப்பிடுகின்றார் பரிதி.

**கவறும் கழகமும் கையுத் தருக்கி
இவறியார் இல்லாகி யார் (935)**

என்ற குறளுக்கு, “கவறும் கழகமும் கொண்டு விளையாடுகின்ற தருவாயிலே ஐவர் கையே என்று சூதுமேற்கொண்டார். இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் வெறுமையானவர்” என்று உரையெழுதுகின்றார். “ஐவர்” என அவர் குறிப்பிடுவது சூதாட்டத்தில் தோல்வியுற்ற பஞ்சபாண்டவர் எனக் கொள்ளத் தோன்றுகிறது.

இவ்வாறு, வள்ளுவர் கருத்துக்கு விரிவாகவும் விளக்கமாகவும், எளிமையாகவும் பொருள் கூற வேண்டி, பொருத்தமான

உவமைகளையும் புராணக் கருத்துக்களையும் இடையிடையே சுட்டிச் செல்வதால் பரிதியின் உரை சிறக்கின்றது.

குறள் கருத்தில் உரை

நன்னீரை வாழி அனிச்சமே (1111)

என்ற குறளுக்கு மோப்பக் குழையும் (90) என்ற குறளின் கருத்தை உரையாக எழுதுகிறார். அனிச்சமலரின் மென்மையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

சீர்நிலை உரை

ஓரசைச்சீர், ஈரசைச்சீர், மூவசைச்சீர், நாலசைச்சீர் என்ற நிலையில், உரையிலும் உரையாசிரியர்கள் ஓர் உத்தியாகப் பயன்படுத்தி யுள்ளனர்.

ஏழுசீர் கொண்ட குறட்பாவுக்குப் பரிதி சீர் குறைத்து உரையெழுதுகிறார்.

நான்கு சீர்

பேதையார் நட்பினும் அறிவுடையார் பகையினிது (816)

ஒருதலைக் காமம் நன்றல்ல இருதலைக் காமம் நன்று (1195).

ஐந்து சீர்

தன்னால் இயன்றமனம் ஆதிகளால் தருமத்தைச் செய்க. (33).

ஒருவர்க்கு லாபமானது பொல்லாதார் நட்பை விடுதல் (797).

இன்னரென்னும் தகுதி பெற்றோர் பழையோரைக் கைவிடார் (806).

அறுசீர்

அறமும் பொருளும் இன்பமும் பெண்ணேவல் செய்வார்க்கு இல்லை (909).

மனிதர் எல்லோரும் சனனத்தால் ஒப்பர்; ஆசாரத்தினாலே நற்குலத்தராவர்.

“கனவிலும் ஆகாது நினைப்பதொன்று செய்வதொன்று ஆனார் நட்பு” (819).

உரையில் சோதிடச் செய்தி

சாத்திரம் பல. அவற்றுள் ஒன்று சோதிடம். இச்சோதிடம், சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், குரு, சுக்கிரன், சனி, இராகு, கேது என்ற ஒன்பது கோள்களை வைத்துக் கணிக்கப்பெறுகிறது. பரிதியார் கோளில் பொறியிற் (9) என்ற குறளில்

“கோளில்” என்பதற்கு “கோளாகிய நவக்கிரகங்களும்” எனச் சோதிடச் செய்தியைப் பதிவு செய்கிறார்.

மருத்துவச் செய்தி

பரிதியார் தமது உரையில் மருத்துவச் செய்தியினைக் கூறுகிறார்.

“மருந்தென வேண்டா வாம்” (942) என்ற குறளுக்குப் பிற உரையாசிரியர்கள் கருத்தினைச் சுருக்கிக் கூற, பரிதியார் “செரித்தால் சாமம் பார்த்து அன்னம் இரண்டு கூறும் தண்ணீர் ஒரு கூறும், வாயு சஞ்சரிக்க ஒரு கூறும், வாத பித்த சிலேட்டுமத்திற்கு வேண்டாக்கறியை விட்டு அசனம் பண்ணக் கடவான்” என விளக்கமாகச் சாப்பிடும் முறையைக் கூறுகிறார்.

முக்குற்றம்

“மிகினும் குறையினும்” (941) என்ற குறளுக்கு “ஆகாரம் மிகுந்தாலும் குறைந்தாலும் வாத பித்த சிலேட்டுமம் மிடைப்படுத்தும” எனப் பொருளுரைக்கின்றார். மனிதன் குருதியில் வாதம், பித்தம், கபம் என்ற தத்துவங்கள் உள்ளன. உயிர் தத்துவங்களாகிய இம்மூன்றும் உடல் முழுவதும் 1, 1/2, 1/4 என்ற விகிதத்தில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். ஆகாரம் குறைந்தாலும் கூடினாலும் இரத்தத்தில் இருக்கும் இம்மூன்று தத்துவங்களும் ஒன்றுக்கொன்று அதிகரிக்க நோய் கொடுக்கும்⁶⁰ எனச் சித்த மருத்துவ நூல்களும் கூறுகின்றன.

தொகுப்புரை

அன்பையும், அருளையும் எல்லா உயிர்களிடத்தும் செலுத்துவதே சமயம். தமிழர் அன்பு நெறியே சமயநெறி எனக் கொள்வர்.

உலகப் பொதுமையும், சமயப் பொதுமையும் கொண்டு இலங்கும் திருக்குறளைப் பலர் தத்தம் சமயக் கொள்கைகள் என்ற கண் கொண்டு நோக்குகின்றனர்.

பரிதியார் தொன்மைச் சமயம் என்று துணியப்படும் சைவ சமயக் கருத்துக்களைக் கொண்டு, திருக்குறளை நோக்குவதை அவர் உரையின் மூலம் அறியப்பெறுகிறது.

வியாக்கியான உரையாசிரியர்களைப் போலவே வடமொழிச் சொற்களையும், பேச்சு மொழியினையும் கையாண்டு சொற் பொழிவு செய்யும் முறையில் பரிதி உரை அமைந்துள்ளது.

பரிதியார் தம் சொந்தக் கருத்துக்களை உரையின் இடையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அக்கருத்துக்கள் குறளுக்கு விளக்கமாகவும், விரிவாகவும் அமைந்துள்ளன.

பரிதியார் குறளின் கருத்துக்கு மாறுபடாது. அதனோடு, இயைந்து செல்லும் தன்மையுடையதாய், கருத்து விளக்கம் பெறக்கூடியதாய் தமது உரையில் உவமையைக் கையாண்டுள்ளார்.

குறள் கருத்தை எளிமையாக மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்க வழக்கில் இருந்த புராணக் கதைகளைக் கூறி விளக்குகிறார்.

மருத்துவச் செய்திகளையும் பரிதியார் தமது உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தமிழ்ப் பேரகராதி, தொகுதி-3, பகுதி-1, ப. 1292, 1293.
2. சரவண ஆறுமுகனார், திருக்குறள் காட்டும் சமயநெறி ப.9.
3. குன்றக்குடி அடிகளார், நமது நிலையில் சமயமும் சமுதாயமும் ப.15.
4. அ.ச.ஞானசம்பந்தம், உ.த.மா.வி.மலர் தமிழும் சமயமும், ப. 1, 2.
5. மறைமலையடிகள், சைவ சித்தாந்த ஞான போதகம், ப. 89.
6. தேவநேயப்பாவாணர், தமிழர் மதம், ப.4.

7. கா.திரவியம், (தொ.ஆ) சிந்தனைச் சுரங்கம் (கௌதம புத்தர்) ப.18.
8. கா.திரவியம், (தொ.ஆ) சிந்தனைச் சுரங்கம் (சுவாமி விவேகானந்தர்) ப.18.
9. மேலது தொகுதி-2 (எட்மண்ட் பர்க்) ப.17.
10. Max Muller Encyclopedia-India, Volume : 2, P. 1044.
11. காண்ட், மேற்கோள், அ.கி. தர்மராஜ், மனிதனும் சமயமும் ப. 6.
12. வில்லியம் ஜேம்ஸ், மேற்கோள்: அ.கி. தர்மராஜ் மேலது, ப.8.
13. இளவழகனார், புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள் சமயம், பக். 7, 248.
14. பி.காமாட்சி, பெரிய புராணம் காட்டும் சமுதாய நிலை ப. 6.
15. திருமூலர், திருமந்திரம், பகுதி 1, 1ஆம் திருமந்திரம் அன்புடைமை, ப.7.
16. மு.சண்முகம் பிள்ளை, புறநானூறும் தமிழரும் சமயமும், ப.50.
17. கு.ச.ஆனந்தன் வள்ளுவரின் மெய்யியல் ப. 32.
18. கு.மோகனராசு, திருவள்ளுவரின் குறிக்கோளியலும் உலகப் பொதுமையியலும், ப. 316.
19. திருக்குறள், 322.
20. இரா.இளங்குமரனார், திருவள்ளுவர் கண்ட சமயப்புரட்சி ப. 5.
21. கோ.வால்மீக நாதன், யாருக்காகச் சொன்னார்? பக்.1.
23. சு.துரைசாமி ஓளவை., வள்ளுவர் காட்டும் சமயக்கருத்துக்கள் ப. 28.
24. செல்வி காமாட்சி சீனிவாசன், குறள் கூறும் சமயம் ப. 189.
25. தெ. பொ. மீ. களஞ்சியம் (3) திருக்குறள் வள்ளுவர் கண்ட தத்துவம் பக்.1, 2.

144 □ திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

26. டாக்டர். பர்க், மேற்கோள், சாமி பழனியப்பன் உலகம் போற்றும் குறள் பக்.124, 134.
27. க. வெள்ளைவாரணனார், சைவசித்தாந்த சாத்திர வரலாறு, பக். 7, 8.
28. பா.வீரமணி, வள்ளுவரும் சமயமும் ப. 13.
29. Govindaswamy, "A survey of the sources for the History of Tamil Literature" P. 191.
30. நூ.தொல் மரபியல், 582.
31. திருவாசகம், சிவபுராணம், 26-29.
32. சைவசித்தாந்தம்
33. கா.பா.அறவாணன், வள்ளுவம், 29, 30.
34. புறம், 5.
35. திருவாசகம், கீர்த்தித் திருவகவல் அடி, 112-114.
36. ப.குழந்தைசாமி, திருக்குறள் உரைகள் காட்டும் பொருள்நெறி ப. 105.
37. பாரதியார் பாடல்கள் சுயசரிதை, 23.
38. வாழ்வியல் களஞ்சியம் தொகுதி நான்கு ப. 862.
39. ந.சுப்புரெட்டியார், - கவிதையனுபவம்" ப. 186.
40. ஜெ.நீதிதேவன், நடையியல் ப. 11.
41. மருதூர் அரங்கராசன், யாப்பறிந்து பா புனைய ப. 130.
42. இரா.இளங்குமரன், எளிதாகப் பாடலாம்.
43. யாப்பருங்கலம், நூ.36.
44. நன்னூல், பொதுவியல், பா. 395.
45. Reddy G.N. "A Study of Telugu Semantics" P.7.
46. செ.சண்முகம், பொருண்மையியல் ப. 258.
47. தொல். பெயரியல், நூ.2.

48. ப.குழந்தைசாமி, திருக்குறள் உரைகள் காட்டும் பொருள் நெறி ப. 105.
49. நன்னூல், நூ. 149.
50. நன்னூல், நூ. 148.
51. நீதிதேவன், ஜெ. நடையியல் ப. 52.
52. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமையியல், முன்னுரை
53. உரைநடைக் கோவை, இரண்டாம் பகுதி பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார், ப. 136.
54. The Discovery of Poetry, P-192, 1993.
55. மு.வை. அரவிந்தன் உரையாசிரியர்கள் ப. 328.
56. அர.சிங்கார வடிவேலன், சங்க இலக்கிய உவமைகள் ப. 11.
57. நாலடியார், பா. 328.
58. நீதிநெறி விளக்கம், பா. 5.
59. மூதுரை, பா. 16.
60. மு.சௌரிராசன், சரபேந்திரர் சித்த மருத்துவச் சுடர் பக். 36-45.

4

பரிதியார் காட்டும் சமுதாயம்

சமுதாயம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் வாழும் மனித இனத்தவர் தங்கள் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ள ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு கூட்டமைப்பாகும். மனிதன் அக் கூட்டமைப்பின் உறுப்பினன் என்னும் முறையில் அவனது நடத்தைக் கோலங்கள். சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்கங்கள், விதிமுறைகள் ஆகியவற்றிற்குக் கட்டுப்பட்டுள்ளான்².

குடும்பம் என்பது சமுதாயத்தின் அடிப்படைக் கூறாகும். இவ்வகையில் “ஏதோ ஒருவகைக் குடும்ப அமைப்பின்றிப் பண்பாடோ அல்லது சமுதாயமோ என்றும் இருந்ததில்லை” என்பார் கூற்றும் பொருத்தமுடையதே¹.

சமுதாயம் என்ற இத்தலைப்பில், பரிதியாரின் உரைவாயிலாக அறியப்பெறும் கருத்துக்கள் அரசியல் சமுதாயம், மக்கள் சமுதாயம், என்ற தலைப்புக்களாகப் பகுத்து ஆராயப் பெறுகின்றன.

உரையாசிரியர்கள் தம் காலத்து மக்கள் நிலை, வாழ்க்கை முறை, நாகரிகம், பழக்க வழக்கம், பண்பாடு, அரசியல் போக்கு ஆகியவற்றை ஆங்காங்கே சுட்டிச் செல்கின்றனர். பழைய உரைகளின் வாயிலாகக் காலத்தின் குரலைக் கேட்கலாம்³.

அரசியல் சமுதாயம்

இன்றைய ஆட்சியியல் கருத்துக்களின் “அரசு (Government) என்பது” மூவகைச்சிறப்புகளைக் கொண்டுள்ளது. அவையாவன 1. சட்டமியற்றும் துறை (Legislative) 2. நிர்வாகம் (Executive) 3. முறை

செய்தல் (Judiciary). பண்டைய நாள்களில் மேற்சொன்ன மூவகை அதிகாரங்களும் அரசிடமே நிலை பெற்றிருந்தன. முடியாட்சியில் அரசரே நிர்வாகத் தலைவராகவும், முறைசெயலின் ஊன்று கோலாகவும், சட்டமியற்றும் அமைப்பாகவும் திகழ்ந்தார். அதாவது அரசுத் தலைமையிலேயே (Head of the state) நிர்வாகத் தலைமை (Executive) இருந்தது. அரசன் என்ற அமைப்பினுள் ஆட்சித்தலைமையும் அடங்கியிருந்தது⁴.

தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்த அரசின் குறிக்கோள் தன் கீழ் வாழும் குடிமக்களை அடித்து ஒறுத்தல் அன்று. குடிமக்களுக்கு நல்வாழ்வு அளிப்பதாகும். பண்டைக் கிரேக்க நகர அரசுகள் இக்குறிக்கோளையே கொண்டு நின்றன. தனிப்பட்டவர்களுக்கு இனிய நல்வாழ்வளிக்க வேண்டும் என்று “லாக்” என்னும் அரசியல் அறிஞர் கருதினார். பயன்பாடு கொள்கையினரான “ஜெமிமி பெந்தம்” என்னும் மற்றோர் அரசியல் மேதை மிகுதியான மக்களுக்கு மிகுதியான இன்ப வாய்ப்பளிப்பதே அரசுக்குக் குறிக்கோளாக இருத்தல் வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார்⁵.

நாட்டாமை முறை

கி.பி. 9- ஆம் நூற்றாண்டில் சோழநாட்டில் அரசுமுறை செய்த பிற்காலச் சோழர்களின் ஆட்சியில், அரசியலில் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. நாடுகள் பல கூறுகளாகப் பகுக்கப்பெற்று ஒவ்வொரு கூறும், ஒவ்வொரு தலைவர் பொறுப்பில் கொடுக்கப்பட்டது. அத்தலைவர்கள் நாட்டோர் எனவும் நாட்டார் எனவும் நாட்டாமைக்காரர்கள் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். இம்முறை கிராமப்புறங்களில் இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. நாட்டாண்மை என்ற சொல்லாட்சியைப் பரிதி தம் உரையில் கையாளுகிறார்.

பொறை ஒருங்கு (733) கேடறிய (736) ஆங்கமை (740) என்ற குறள்களில் வேந்து, இறை என்ற சொற்களுக்குப் பிற உரையாசிரியர்கள் அரசன், வேந்தன், காவலன் என்று உரையெழுத, பரிதியார் “நாட்டாண்மைக்காரன்” என்றே கொள்கிறார்.

தமிழர் போர்நிலை

வீரம் செறிந்த தமிழ்நாடு

புகழ் மண்டிக் கிடக்கும் தமிழ்நாடு⁶

என்பர் பாரதியார். வீரம் விளைந்தமண் தமிழருடையது. “தமிழகத்தின் வீர்புகழ் வெறும் புணைந்துரையன்று; மிகையுரையன்று; வரலாறு காட்டும் செய்தியேயாகும்”⁷ என்பர் கா. அப்பாத்துரையார்.

போருக்குச் செல்லும் போது ஒவ்வொரு வகையான அடையாளப் பூவினை அணிந்து செல்வது தமிழரின் மரபு. அதனைத் தொல்காப்பியர் புறத்திணை ஏழு என்பர். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை எட்டாகக் கூறும்.

இதனைப் பரிதியார் “தார்தாங்கிச்” (767) ஆம் குறளுக்கு உரை வரையும் பொழுது, தார்தாங்கி என்பதற்கு எட்டுவகையான மாலை சூடிப்போர் செய்வது எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

அரசியல் அடிமை நிலை

மனித இனத்தில் ஒரு சிலரை மற்றவர் தம் உடைமைப் பொருளாக வைத்திருக்கும் நிலை அடிமை நிலை (Slavery) எனப்படும்.

பழங்காலத்தில் போரில் தோல்வியுற்றுச் சிறைப்படுத்தப் பட்டோர் யாவரும் கொல்லப்பட்டனர். காலம் செல்லச் செல்ல இம்முறை மாறிப் போரில் தோற்றவர் அடிமைகளாக்கப்பட்டனர். போரில் தோல்வி பெற்ற நாட்டைச் சேர்ந்த பெண்கள் மட்டும் பிடிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்படாமல் வென்றவர்களால் அடிமைகள் ஆக்கப்பட்டு வந்தனர். இம்முறை மாறித்தோல்வியுற்ற படையினர் யாவரும் அடிமைகள் ஆக்கப்படும் நிலைமை பின்னர்த் தோன்றியது. இத்தகைய அடிமைமுறை உலகெங்கிலும் பரவலாக இருந்து வந்தது⁸. இதற்குச் சான்றைத் தொல்காப்பியத்தில் காணலாம்.

**அடியேனர் பரங்கினும் வினைவலர் பரங்கினும்
கடவரை இலபுறத் தென்மனார் புலவர்⁹**

“13-ஆம் நூற்றாண்டில் அடிமை வம்சம் வட இந்தியாவை ஆண்ட நிலையும் உண்டு¹⁰”

பரிதியார் வாழ்ந்த காலத்து அரசியல் அமைப்பில் அடிமைநிலை இருந்தது என்பதை “உள்ளம் உடைமை” (592) என்ற குறளின் விளக்கத்தில் இருந்து அறியமுடிகிறது.

“அரசார்க்கு உடைமையாவது விசாரமுடைமை. அது இல்லாத போது எட்டுவகைச் செல்வமும் கெடும்” என்ற உரையில் எட்டுவகைச் செல்வம்” என்பதற்கு அடிமை, அரசாங்கம், சுற்றம், பொன், மக்கள், மணி, வாகனம்” என விளக்கம் தருவர் தண்டபாணி தேசிகர்.¹¹

ரிக் வேதத்தில் அடிமைகள் ஒருவகை உடைமை எனக் கூறப்படுகின்றனர்¹².

மக்கள் சமுதாயம்

பரிதியார் காலத்து மக்களிடையே இருந்த பழக்கவழக்கம், நம்பிக்கை, வாணிபம், இறைவழிபாடு முதலியவற்றை அவரின் உரையின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

குல தெய்வ வழிபாடு

நிலத்தெய்வம், நிலங்கடந்த கடவுள் ஆகியவை அன்றி இல்லுறை தெய்வம், கொற்றவை முதலிய தெய்வ வழிபாடுகளும் பண்டு இருந்தன¹³.

பெரியோர்கள் பார்த்து வைத்த திருமண நாள், விரைவில் வருக எனக் கைகூப்பித் தொழுது, குலதெய்வங்களுக்குப் பலி கொடுத்துக் கன்னிப் பெண்கள் வழிபட்டனர்.

வல்லே வருக வரைந்த நாளென
நல்லிறை மென்விரல் கூப்பி
இல்லுறை கடவுட்கு ஆக்குதும் பலியே¹⁴

இல்லுறை தெய்வம் என்பது தொல்காப்பியர் (1367) கூறும் வழிபாடு தெய்வத்தைக் குறிக்கலாம் என்பர் பேராசிரியர் சாரங்கபாணி¹⁵.

சிலப்பதிகாரத்திலும் குலதெய்வ வழிபாடு கூறப்படுகின்றது.

எங்குல தெய்வப் பெயரீங் கீடுகென¹⁶

இந்தக் குலதெய்வ வழிபாடு பரிதியார் காலத்தும் இருந்துள்ளதை.

தெய்வம் தொழாஅள் (55) என்ற குறளுக்கு,

குலதேவதையைக் கும்பிட்டாள் தன் பர்த்தாவைத்
தெய்வமென்று தொழுதபடியால் அவள் சொல்ல மழை பெய்யும்

என்று கூறுவதிலிருந்து அறிய முடிகிறது. “குலதேவதையைக் கும்பிட்டாள்” என்று குறிப்பிடுவதால் குலதெய்வ வழிபாட்டின் இன்றியமையாமையை அறிய முடிகிறது. இன்று வரைக் குல தெய்வவழிபாடு வழக்கத்தில் இருந்து வருகின்றது.

மார்கழித் தீர்த்தம், மகாதீர்த்தம் நீராடல்

மார்கழி நீராடலைத் திருப்பாவை குறிப்பிடுகிறது. மகாதீர்த்தம் என்பது பன்னிரண்டு ஆண்டுக்கொருமுறை கும்ப கோணத்தில் மகாமகத்தன்று நீராடல் நடப்பது இன்றும் வழக்கில் உள்ளது. பரிதியார்,

“மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீர்ஆடி” (278) என்ற குறளில் “நீர் ஆடி” என்பதற்குப் பரிதியார் விளக்கமாக மார்கழி தீர்த்தம், மகாதீர்த்தம் ஆடி என அக்கால வழக்கில் இருந்த வழக்கத்தை எழுதுகிறார்.

புனித நீராடல்

புனித நீராடல் பண்டைக் காலத்திலிருந்து உள்ளது - இதனை,

வந்துவர வொன்றையென் வாட்கண் மடவாய்கேள்
சிந்தைநலி கின்றதீரு நீர்க்குமரி யாட¹⁷

என்ற சீவகசிந்தாமணிப் பாடல்வழி அறிய முடிகிறது. இந்த வழக்கத்தைப் பரிதியார் தம் உரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

யாண்டுச் சென் றியாண்டும் (895)

என்ற குறளில் “யாண்டும்” என்பதற்கு எங்குச் சென்றாலும் எனப் பிற உரையாசிரியர்கள் உரைகூற, பரிதி “எந்த தேசத்தில் போய்ப் பல தீர்த்தம் ஆடினும்” என உரை கூறுகிறார். இவர் சமுதாயத்தில் உள்ள வழக்கத்தைக் கூறுகிறார்.

காலந்தோறும் இவ்வழக்கம் சமுதாயத்தில் நடந்தது என்பதை 12-ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கியமான கம்பராமாயணத்தில் காவிய நாயகன் இராமனைக் கைகேயி காட்டிற் கு ஏகக் கூறும் போது,

ஆழிசூ முலக மெல்லாம் பரதனே யாள நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைக டாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கான நண்ணிப் புண்ணியத் துறைக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாடுவன் றேவின ரரசு ளென்றான்¹⁸

என இராமனைப் புனித நீராடச் சொல்கிறார்.

வட்டி வாங்கும் பழக்கம்

பரிதியார் வாழ்ந்த காலத்தும் வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்து வாங்கும் பழக்கம் உள்ளதை அவருரையின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

**வறியார்க்கொன் றீவதே யீகையற் றெல்லாங்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து (221)**

என்ற குறளுக்குப் பரிதியார் வறியவர்க்குக் கொடுப்பதே கொடை; மற்றதெல்லாம் வட்டிக்குக் கொடுப்பதை ஒக்கும் என உரையெழுதுகிறார்.

நன்கொடைப் பழக்கம்

நன்கொடை கொடுப்பது இன்றும் வழக்கில் உள்ள வழக்கமாகும். பரிதியார்,

உள்ளத்தா லுள்ளலுந் தீதே (282)

இக்குறளுக்குத் தவஞ்செய்வார்க்குப் பக்தர்கள் இரங்கிக் கொடுக்கும் பொருள் அன்றியிலே ஒரு திருப்பணி போலே காட்டி வாங்குதல்” என உலகியலோடு கூடிய விளக்கத்தினைத் தருகிறார்.

பலியிடும் பழக்கம்

பலியிடும் வழக்கம் சங்ககாலம் தொட்டு இருந்து வருகிறது என்பதை,

**வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்
துருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்¹⁹**

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வழியாகவும்

**பகடி டந்துகொள்ப அங்குருதி யின்று, தலைவீ
வலிகொள் என்றகுரல் எண்டிசை பிறந்து யீசைவான்²⁰**

என்ற கலிங்கத்துப்பரணி பாடல் வழியாகவும் அறியலாம். இப்பழக்கத்தைப் பரிதியார் தமது உரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

தன்னுயிர் நீப்பினும் (3237)

என்ற குறளுக்கு, “தன்னுயிர் துறக்கும் காலமாகினும் இது பிழைக்கும் என்று ஆடு, கோழி, பன்றியினைப் பிரார்த்தனை செய்வான்” என உரை கூறுவதிலிருந்து அவர் வாழ்ந்த காலத்தும் பலியிடும் வழக்கம் இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

கொடை

ஈத்துவக்கும் நெஞ்சத்தால் இன்பமுடன், வாழ்ந்தனர் அக்கால மக்கள். ஈதலும் இசைபட வாழ்தலும் பண்டைய வாழ்விற்கு உரமூட்டின. கொடையை அறமாகக் கருதினர்.

**செல்வத்துப் பயனே ஈதல்
துய்ப்பே மெனினே தப்புந பலவே²¹**

எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் கூறும். வள்ளுவரும்

**ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு (231)**

என்று கூறுகிறார். கொடை வழங்கிய பொருள்களைச் சீவகசிந்தாமணி,

**மணியும் முத்தும் மரசுறு பொன்னும் பலளமும்
அணியும் பெய்யும் மரீயி னேற்பநர்க் கவைநல்கி²²**

என வரிசைப்படுத்திக் கூறுகிறது. இக்கொடை வழக்கம் பரிதியார் காலத்து இருந்துள்ளதை அவர் உரைவழி அறியமுடிகிறது.

பரிதியார் மனத்தொடு வாய்மை (295) என்ற குறளுக்கு, மனமும் வாக்கும் கூடிச் சத்தியமே சொல்வானாகில் தனத்தாலே தசதானம் பண்ணுவாரிலும் பெரியவன் என உரை எழுதுகிறார். இங்குக் கொடையைத் தானம் என்று குறிப்பிடுகிறார். தசதானம் என்பது பத்துத் தானமாகும். அவை: உப்பு, எள்ளு, நெய், நெல், பசு, பூமி, பொன், ஆடை, வெல்லம், வெள்ளி என பொருளுரைக்கின்றார்²³ தண்டபாணி தேசிகர்.

சொர்ணதானம்

கொடையாகப் பொன் வழங்கும் செய்தியை அகனமர்ந் தீதலின் (92) என்ற குறளுக்குப் பரிதியார்.

“மனமகிழ்ந்து சொர்ணதானங் கொடுப்பதைக் காட்டிலும்”
என உரை கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

விருந்தோம்பல்

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதலே” இல்லறத்தின் தலையாய நெறியாகும். இல்லறத்தில் கணவன் மனைவி இருவரும் இணைந்து

விருந்தோம்ப வேண்டும் என்பதை, இளங்கோவடிகளும், கம்பரும் தம் காப்பியங்களில் புலப்படுத்தியுள்ளனர். கண்ணகி கோவலனை விட்டுப் பிரிந்த நிலையில்,

**அறவேர்க்கு அளித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவேர்க்கு எதிர்தலும் தொல்வேகர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை²⁴**

எனக் கூறி வருந்துகிறாள்.

இராமனைப் பிரிந்த சீதை விருந்தினர் வந்தால், அவர்களை ஓம்ப இயலா நிலையை எண்ணி இராமன் என்ன துன்பம் அடைவானோ எனக் கலக்கமுறுகிறாள்.

விருந்து கண்டபோது என்னுறுமோ என விம்மு²⁵

என்பது கம்பர் கூற்று. கணவனும், மனைவியும் இணைந்து விருந்தோம்புவதே சிறப்பு என்பதை, உடைமையுள் இன்மை (89) என்ற குறளில் “ஸ்திரீயும்” புருஷனும் ஒரு மனமாகச் செய்வது விருந்து” என்ற பரிதி உரையிலிருந்தும் அறியமுடிகிறது.

விவசாயம்

பரிதியார் தமது உரையில் நிலத்தில் விளையக் கூடிய பதினாறு வகைத் தானியங்களைக் கூறுகிறார்.

**பிணியின்மை செல்வம் விளைவின்பம் ஏமம்
அணிஎன்ப நாட்டிற்கீவ் வைந்து (738)**

இக்குறளில் விளைவு என்பதற்கு விளைவுடைமை என மணக்குடவரும், பரிப்பெருமாளும் கூற, விளை நுகர்ப்பொருளென காலிங்கர் கூற, பரிமேலழகர் விளைச்சல் என்று கூறப் பரிதியார் பதினாறு தானிய விளைவு எனக் கூறுகிறார். அவர் காலத்து விவசாயம் செய்யப்பட்ட தானியங்களைக் கூறுகிறார். பதினாறு தானியங்களாவன: நெல், புல், வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, தோரை, இருசி, எள்ளு, கொள்ளு, பயறு, உளுந்து, அவரை, கடலை, துவரை, மொச்சை என்று கூறுகிறார்²⁶.

சந்தை

பொருள்களை விற்பதற்கும், வாங்குவதற்கும் கூடுமிடம் சந்தை ஆகும். பணம் புழக்கத்தில் வராத காலத்தில் பண்டத்திற்குப்

பண்டம் நேரடியாக மாற்றிக் கொள்ளும் இடமாகச் சந்தை இருந்தது. சிலப்பதிகாரத்தில் அங்காடி, கூலவீதி²⁷ என்றும், மதுரை காஞ்சியில் நாளங்காடி, அல்லங்காடி²⁸ என்றும் கூறுவதில் இருந்து அறிய முடிகிறது. “கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே” (332) என்ற குறளில் பரிதியார் சந்தையைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். சந்தையை நிலையாமைக்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இதனால் அவர் காலத்தும் மக்கள் சந்தையில் கூடிப் பண்டமாற்றம் செய்து கொண்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

சமுதாயம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதியில் வாழும் மனித இனத்தவர் தங்கள் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ள ஏற்படுத்திக் கொண்ட கூட்டமைப்பாகும்.

பரிதியாரின் உரையின் வாயிலாக அவர் காலத்து மக்கள் நிலை, வாழ்க்கைமுறை, நாகரிகம், பழக்க வழக்கம், பண்பாடு, அரசியல் போக்கு ஆகியவற்றை அறியமுடிகிறது.

அரசியல் சமுதாயத்தில் நாட்டாமை முறை, போர்நிலை, அடிமைநிலை, ஆகியவை இருந்தமை புலனாகிறது.

சமுதாயத்தில் குலதெய்வ வழிபாடு, மார்கழித் தீர்த்தம், மகா தீர்த்தம், நீராடல், புனித நீராடல், வட்டி வாங்குதல், நன்கொடை கொடுத்தல், பலியிடுதல், கொடை அளித்தல், விருந்தோம்பல், விவசாயம், சந்தை போன்றவை பரிதியார் காலத்து இருந்தமை அவர் உரையின் மூலம் அறியப்படுகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. Gisbert, V. “Fundamental of society” P. 64.
2. David Pressler, William, *Sociology the study of human interaction* P.33.
3. மு.வை.அரவிந்தன், *உரையாசிரியர்கள்* ப. 108.
4. கு.ச.ஆனந்தன், *திருக்குறளின் உண்மைப் பொருள்* ப. 304.
5. அ.கி.பரந்தாமனார், *திருக்குறளும் புதுமைக் கருத்துக்களும்* ப. 16.

6. பாரதியார்: செந்தமிழ்நாடு.
7. அப்பாத்துரையார், கா., தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், ப. 32.
8. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.220.
9. தொல். பொருள், நூ. 25.
10. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப. 46.
11. ச.தண்டபாணி தேசிகர், திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம் பொருட்பால், அரசியல் ப. 726.
13. இரா.சாரங்கபாணி, சங்கத்தமிழ் வளம் ப. 26.
14. அகம், 282 : 10-18.
15. இரா.சாரங்கபாணி, சங்கத் தமிழ் வளம் ப. 27.
16. சிலப், அடைக்கலக் காதை, அ. 37.
17. சீவக சிந்தாமணி பா. 2020.
18. கம்பராமாயணம், பா. 107.
19. அகம், பா. 22 : 9, 10.
20. கலிங்கத்துப்பரணி, பா. 114.
21. புறம், 189: அடி 7-8.
22. சீவக சிந்தாமணி, பா. 365.
23. தண்டபாணி தேசிகர் ச. திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம் துறவறவியல் - ஊழியல் ப.169.
24. சிலப், கொலைக்களக் காதை, அடி, 71-73.
25. கம்பராமாயணம்.
26. தண்டபாணி தேசிகர், ச; திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம் அங்கவியல், பகுதி-1, பக். 36.
27. சிலம்பு,
28. மதுரைக்காஞ்சி: அடி, 365.

5

பாடவேறுபாடும் உரைவேறுபாடும்

இலக்கியங்கள், அவ்வக்காலச் சூழலுக்கேற்ப ஆசிரியனால் படைக்கப்பெறும் சமுதாய வாழ்வியல் கருவூலங்கள். இலக்கணங்களோ ஒரு காலத்தின் மொழியமைப்பை விளக்கிக் காட்டும் களஞ்சியங்கள். இலக்கண இலக்கியங்களில் இடம் பெறும் மொழியமைப்பு ஒரு நூற்பா அல்லது செய்யுளைச் சொல்லால் நிறைக்க வந்த சட்டகமன்று. அது ஆசிரியனின் உணர்வையும், அக்காலச் சூழலையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டும் கருவி. எனவே, ஆசிரியன் படைத்து மொழிந்த குறிப்பிட்ட சொல்லாட்சி எதுவென ஆய்ந்து காணவில்லை என்றால், அந்த ஆசிரியனின் உள்ள உணர்வுகளை, அக்காலச் சமுதாய வாழ்வியல் பண்பாட்டை, அக்கால மக்களின் மொழிச் சிறப்பை நாம் அறிந்து போற்றவில்லை என்பதே கருத்து¹.

“திருக்குறள் உள்ளம் விரியும் எண்ணப் பெருக்கஞ் செய்வது” என்னும் வ.சுப. மாணிக்கனார் கூற்றுக்கு அரண் செய்பவை திருக்குறள் உரைகள். “நூலியற்றிய ஆசிரியர் கருத்து, காலந்தோறும் அந்நூலைப் பயின்றவர் போற்றியுரைத்த நயம், கால வேறுபாட்டால் தோன்றிய கருத்துப் புலமை, மாறுபட்ட கருத்தினர் தோற்றுவித்த சிந்தனை வளம் ஆகிய அனைத்தும் ஓரிடத்தில் திரண்டு நிற்கும் புலமைக் களஞ்சியம்” என்பர் மு. வை. அரவிந்தன். திருக்குறள் உரையாசிரியருள் ஒருவராய் பரிதியார் உரையில் அவர் கொள்ளும் “பாடவேறுபாடு” “உரைவேறுபாடு” ஆகியவை இவ்வியலில் ஆராயப்பெறுகிறது.

பாடவேறுபாடு - விளக்கம்

நூலாசிரியன் தன் உணர்ச்சி உந்தலால் படைத்து மொழிந்த, பொருட்செறிவும் சிறப்பும் மிக்க சொல்லாட்சியை, அதனை யொத்த பிறசொற்களினின்றும் தனித்துப் பிரித்தறியும் அறிவியல் கலையே பாடவேறுபாட்டு ஆய்வு⁴ என்பர் வெ. பழனியப்பன்.

நூலாசிரியன் பயன்படுத்திய மொழியமைப்பில் அமைந்த சொல்லாட்சிகள் “மூலபாடங்கள்” (Original Texts) எனக் குறிப்பிடப் பெறும். இச்சொல்லாட்சிகளுக்கு இணையாக அவற்றின் இடத்தில் பிற்காலத்தில் நுழைந்த பொருளுடைய அல்லது பொருளற்ற சொற்கள் “பாடவேறுபாடுகள்” (Variations) எனச் சுட்டப்பெறும். குறிப்பிட்ட மூலபாடத்திலிருந்து பொருளாலும், வடிவாலும் வேறுபட்டு அமையும் காரணத்தினால் இவை பாடவேறுபாடுகள் என மொழியப் பெற்றன⁵.

“பாட வேறுபாடு என்பது பாட்டின் வடிவம் பற்றியதோர் கூறுபாடு”⁶ என்று பொது நிலையிலும், பாட வேறுபாடு என்பது அசையமைதியும் ஓசையும் தொடரமைப்பும் பொருளும் ஒத்து அமைந்த வேற்றுச்சொற்களாகும்⁷ என விளக்கமாகக்கூறுவர் மு. சண்முகம்பிள்ளை.

பாடவேறுபாடுகளைப் “பாடபேதங்கள்” என்றும் “பாடாந்தரங்கள்” என்றும் உரைப்பர். “பாடபேதம்” என்று குறிப்பது ஒரு சொல்லுக்குப் பிரதியாக வரும் பிறிதொரு சொல்லை, உதாரணமாக “கோளறிமாதவன்” என்று வருவது போல்வன பாடபேதங்கள்⁸ எனப் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை பாடபேதம் என்பது யாது என்பதைச் சான்றுடன் விளக்குவர்.

பாடவேறுபாடு எழுவதற்குரிய காரணங்கள்

பழைய நூலாசிரியரின் மூல ஏடுகள் இன்று கிடைக்கப் பெறவில்லை. நூல் தோன்றியகாலம் முதல் இன்று வரை அந்நூல் பலரால் பல்வேறு நிலையிலும் படி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சீகன் பால்கு தமிழில் அச்சு முறையை முதன் முதலாகக் கொண்டார். ஏட்டுப்படிசுகள் அச்சுப்படிசுகளாக உருக்கொண்டன. பல படிநிலைகளையும், காலத்தையும் கடந்து நிலைபெற்றுள்ள ஒரு நூலின் மூலபாடங்களில் சிலவோ, பலவோ பல்வேறு வடிவமாற்றம் பெற்றிருத்தல் இயல்பே.

தமிழ் முதல்நூலாகிய தொல்காப்பியம் தொடங்கியே பாடவேறுபாடு காணப்பெறும். எனினும் கம்பராமாயணம் போன்ற இடைக்கால நூல்களில்தான் பாடவேறுபாடு மிகுதியாக உள்ளன. பாடங்களைத் திருத்துவதில் பயிற்சியும் துணிவும் கொண்ட சிலர் போட்டியிட்டுக் கொண்டு திருத்தியமையே அவை வரம்பின்றி மிகுதற்குக் காரணமாயிற்று. ஒரு பாடலில் எத்துணைச் சொற்கள் உளவோ, அவற்றினும் மிகுதியாகக் கம்பராமாயணப் பாடல்கள் சிலவற்றுக்குப் பாடவேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன. நூலாசிரியன் இங்ஙனம் பல்வேறு பாடங்களைப் படைத்திரான் என்பது ஒருதலை. ஏடெழுதுவோரும் நூலைப் பயின்றோரும் செய்த மாற்றங்களே பாடவேற்றுமை பல்கியதற்குக் காரணமாகும்⁹.

பாடங்கள் வேறுபடுவதற்குரிய காரணங்கள் பலவாகும்.

- (1) ஏடு பார்த்து நகல் எடுத்தலாலும்,
- (2) தங்கொள்கைக்கேற்பப் பாடங்களைத் திருத்திக் கொள்வதாலும்,
- (3) உரிய இடங்கள் பாடலில் நினைவு வராதபோது இடத்திற்குத் தக்கவாறு தாமே சொற்களை அமைத்துக் கொள்வதாலும்,
- (4) தாம் கருதும் எதுகை, மோனை அமைப்புக்கேற்பப் பாடங்களைத் திருத்துவதாலும்,
- (5) இருக்கும் பாடலை மட்டமென்று கருதித் தாம் விரும்பியவாறு அமைப்பதாலும்,
- (6) அச்சிடுங்காலத்தில் பாடங்களை ஒப்புமை நிலையில் திரித்துப் பதிப்பித்ததாலும் பாடங்கள் வேறுபடுகின்றன என்று சொ. முருகப்பா குறிப்பிட்டுள்ளார்¹⁰.

1. ஒருவர் சொல்லக் கேட்டு எழுதும்போதும், தாமே பார்த்து எழுதும்போதும் ஒலி ஒப்புமை உடைய எழுத்துக்களையும், உருவ ஒப்புமை உடைய எழுத்துக்களையும் ஒன்றுக்குப் பதிலாகப் பிறிதொன்றை எழுதுவதாலும்,

2. சொல்வார் எழுப்பும் ஒலி வேற்றுமையாலும், அவரிடம் தோன்றும் அயர்ச்சியாலும், ஒன்றைப் பிறிதாக உணர்ந்து எழுதுவதாலும்,

3. ஒத்த ஓசையும் பொருளுமுடைய சொற்களைச் சொல்லுவார் ஒன்றற்கொன்றாகக் கொண்டு கூறுவதாலும்,

4. சந்தி சேர்த்தும் பிரித்தும் வரும் சொற்றொடர்களை மூலப்படியில் உள்ளது போலன்றிச் சொல்லுவார் எழுதுவார் விருப்பம்போல் பிரித்தும் சேர்த்தும் எழுதுவதாலும்,

5. ஏடெழுதுவார் தமக்குத் தோன்றும் புத்துருவங்களை இடைமடுத்தலாலும்,

6. ஏடெழுதுவார்தம் சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்கேற்ப எழுதுவதாலும் பாடங்கள் வேறுபட்டு அமைகின்றன¹¹ என்பர் மு. சண்முகம் பிள்ளை.

பொருளில் காணும் சில சிக்கல்கள், செய்யுளமைப்பில் பிழை பொதிந்த இடங்களை நிரப்பும் முயற்சி, மதவேறுபாடு ஆகியனவே ஏடுகளில் பாடவேறுபாடுகள் எழுதுவதற்குரிய காரணங்களில் முக்கியமானவை¹² என வ.ஐ. சுப்பிரமணியம் குறிப்பிடுவர். பாட பேதங்கட்கும் பிற மாற்றங்கட்கும் கற்போர் தொகைப்பெருக்கே காரணம்¹³ என உரைப்பர் வ.சுப. மாணிக்கம்.

மூலபாடத் திறனாய்வு குறித்து நூல் எழுதிய எஸ்.எம். காத்திரே ஏடுகளில் பாடங்கள் வேறுபடுவதற்குரிய காரணங்களை மூன்று பெரும் பிரிவுகளிலும் 19 உட்பிரிவுகளிலும் வகுத்துக் காட்டுவர்¹⁴.

பனைஓலை ஏட்டுச் சுவடிகளில் எழுதுவோர் பின்பற்றிய எழுதுமுறைகள் பாடவேறுபாடுகள் தோன்றுவதற்குரிய களங்களை உருவாக்கும் இயல்புடையவை. “ஏட்டுச் சுவடிகளில் உள்ள ஒரு நூலை ஆராய்ந்து வெளியிடுவதில் உள்ள துன்பம் மிக அதிகம். அச்சுப் பிரதியில் உள்ளவாறு ஏட்டுச் சுவடியில் அமைந்திராது. சுவடியில் எழுதுவோரால் நிகழும் பிழைகள் பல. குறியீடுகள், கொம்பு, காற்புள்ளி முதலியவை இரா. நெடிலுக்கும், குறிலுக்கும் வேறுபாடு தெரியாது. அடிகளின் வரையறைகளும் இரா. இது மூலம், இஃது உரை, இது மேற்கோள் என்று அறியவும் இயலாது. எல்லாம் ஒன்றாக எழுதப்பட்டிருக்கும்¹⁵” என உ.வே. சாமிநாதையர் குறிப்பிட்டிருப்பதாலும் இதனை அறியலாம்.

பாடங்கள் வேறுபடுவதற்குரிய காரணங்களை அறிஞர்கள் பல்வேறாகக் கூறியுள்ளனர். அனைத்தும் ஏற்கத்தக்கனவே.

இவற்றுள் வேறு சில காரணங்களையும் வேறு பாங்கில் வகைப்படுத்திக் காட்டுவார் வெ. பழனியப்பன். பாடங்களில் வேறுபாடுகள் எழுதுவதற்குரிய காரணங்களில் தொடர்பு கொண்டோர் நால்வர். அவர்கள் 1. ஏடெழுதுவோர், 2. ஏடுபடிப்போர், 3. சுவைஞர், 4. பதிப்பர் என்று கூறுவர்.

இந்நால்வரையும் கொண்டு பாடங்கள் வேறுபடுவதற்கான காரணங்களை வகைப்படுத்துவர்.

ஒலி ஒப்புமை, வடிவொப்புமை, தொடையமைப்பு, பிறழ்வுணர்தல், வலிந்து கொள்ளல், அறியாமை, ஒருதலைத் துணிவு, அயர்ச்சி, விருப்பு, வெறுப்பு முதலாய பல்வேறு காரணங்களால்,

1. ஏடெழுதுவோர் பிழைபட எழுதுதல்.
2. ஏடுபடிப்போர் பிழையாகப் படித்தல்.
3. ஏடு படித்துச் சுவைப்போர் பாடங்களை மாற்றுதல்.
4. ஏடுகளைப் பதிப்போர் திருத்தியும், புதுக்கியும் வெளியிடல்.

என்ற மாற்றங்களால் நிகழுகின்றன. இக்காரணங்களையும், காரியங்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே அனைத்துப் பாட வேறுபாடுகளும் எழுந்துள்ளன¹⁷ என்பர்.

திருக்குறளில் பாடவேறுபாடு புகுந்த காலம்

திருக்குறளுக்கு உரைகண்டார் தருமர், மணக்குடவர், தாமத்தர், நச்சர், பரிதி, திருமலையர், மல்லர், பரிப்பெருமாள், காலிங்கர், பரிமேலழகர் என்னும் பதினமர். இவர்களுள் மணக்குடவர், பரிப்பெருமாள், பரிதியார், காலிங்கர், பரிமேலழகர் ஆகியோர் உரைகளே கிடைத்துள்ளன. இவ்வுரைகாரர் கொண்ட பாடங்கள் சிற்சில குறள்களில் வெவ்வேறாக உள்ளன. ஆகவே, திருக்குறளுக்கு உரை எழுதும் முயற்சி தோன்றிய பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பேயே - கி.பி. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் மூல பாடங்களில் வேறுபட்ட வழக்கு நாட்டில் இருந்தமை தெளிவு. உரைகாரர்களோ தாம் எவை சிறந்தவை எனக் கருதினார்களோ அந்தப் பாடத்தைக் கொண்டு உரை விளக்கம் தந்துள்ளனர்¹⁸.

பாடவேறுபாட்டின் வகைகள்

பாட வேறுபாட்டைப், பலர் பலவகையாகப் பிரித்துக் காட்டுகின்றனர். “பாடவேறுபாடு வடிவவேறுபாடு, சொல் வேறுபாடு என இருவகைப்படும்¹⁹ என்பர் மு. சண்முகம் பிள்ளை.

“புறநானூற்றுப் பாடவேறுபாடுகளை வகைப்படுத்திய மு. இராமகிருட்டினன் எழுத்து வேறுபாடுகள், சொல் வேறுபாடுகள் என இரு பெரும்பிரிவில் அடக்கி, எழுத்து என்னும் பிரிவில் 23 உட்பிரிவுகளையும், சொல் என்னும் பிரிவில் 39 உட்பிரிவுகளையும் வகுத்துக் காட்டியுள்ளார்²⁰. இவ்வகைப்பாட்டின்படி பாட வேறுபாடுகளை 1. எழுத்து வேறுபாடு, 2. சொல் வேறுபாடு, 3. பொருள் வேறுபாடு, 4. இலக்கண வேறுபாடு, 5. ஒப்புமை நிலை வேறுபாடு எனப் பகுப்பர்²¹ வெ. பழனியப்பன்.

பரிதியார் கொண்ட பாடவேறுபாடு

பாடவேற்றுமைகளால் வந்த உரைவேற்றுமைகள் பல. பாட வேற்றுமைகள் மனப்பாடத்தால் எழுந்தவை. சில எதுகை மோனையால் எழுந்தவை. ஆதலின் தவிர்க்க முடியாதவை. செவ்விய சங்க காலத்து இல்லாத மயக்க மொழிநடை திருவள்ளுவர் காலத்துப் பிறந்தது. முளைத்தது என்ற யாப்பியல் வரலாற்றைத் திருக்குறளால் அறிகிறோம். நிறக்கவர்ச்சி உள்ளத்தை மறைப்பது போலப் பாட்டின் தொடைக் கவர்ச்சி புலவன் உள்ளத்தைப் புதைத்து விடுகிறது. கவர் பொருள் தரும் கவிதை நடைக்கு வள்ளுவர் வழி காட்டியதே பாடவேறுபாடுகள் பல்கியதற்குக் காரணமென்பர் வ.சுப. மாணிக்கம்²².

பரிதியார் 21 குறட்பாக்களில் பிறர் கொண்ட பாடத் தினின்றும் வேறுபாடுகளைக் குறிப்பிடுகிறார்.

பரிமேலழகர்

1. துப்பார்க்குத்
2. கணமேயுங்
3. தீண்டல்
4. சொற்கேட்டல்
5. நினைக்கப்படும்
6. நன்மையின் நீங்கும்

பரிதியார்

- துப்பாற்குத் (12)
- கணமேனுங் (29)
- தீண்டில் (65)
- சொற்கேட்கில் (65)
- இமைப்பிற்கெடும் (169)
- நன்மையும் நீங்கும் (194)

7. நல்லாறு எனினும்	நல்லார் எனினும் (222)
8. ஆளுந்	ஆகும் (251)
9. கள்வேம்	கொள்வேம் (282)
10. தவத்தொடு	தனத்தொடு (295)
11. அனையர்	அனைய (310)
12. மாணா செய்யாமை	இன்னா செய்யாமை (317)
13. இலன்	நலன் (314)
14. செவிக்குணவு	செவிக்குணர்வு (412)
15. செவியுணவின்	செவியுணர்வின் (413)
16. கேள்வியர் அல்லார்	கேள்வியஃதில்லார் (419)
17. கலந்தீமை	கைதீமை (1000)
18. தானைக் கொண்டன்ன	தானைக் கண்டன்ன (1082)
19. பேரமர்க் கட்டு	பேரமர்க்கட்பட்டு (1083)
20. விளியுமென்	விழியுமன் (1209)
21. அளியின்மை	அழியின்மை (1209)
22. நோவேம் இவர்தாம்	நோவல் அவரைக் (1236)

இவ் 22 இடங்களில் மட்டுமே பரிதியாரின் பாடவேறுபாடு காணப்படுகிறது. அவர் உரையின் மூலம் சில வேறுபாடுகளை உய்த்துணர முடிகிறது. இதன் பின்னர் வேறுபாடுகள் இல்லை என அறுதியிடலாம்.

எழுத்து வேறுபாடு

“எழுத்து வேறுபாடு என்பன, எழுத்துக்களின் சேர்க்கை, விடுபாடு, மாற்றம், முன்பின் இடமாற்றம் ஆகியவற்றால் நிகழ்வன எனக் கொள்ளுதற்குரியவை. இம்மாற்றம் எழுத்தளவில் மட்டுமே நிகழ்வது. இதில் பெரும்பாலும் பொருள் வேறுபடும் நிலை இராது³” என்பர்.

துப்பார்க்குத் - துப்பாற்குத்

துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத் (12) - பரிமேல்.

துப்பாற்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பாற்குத் - பரிதி.

இங்கு “துப்பார்க்கு” எனப் பிற உரையாசிரியர்கள் பாடம் கொள்ளப் பரிதி “துப்பாற்குத்”, எனப் பாடங் கொண்டிருந்தாலும், பரிமேலழகர், மணக்குடவர் பழைய உரையாசிரியர், பரிதியார், காலிங்கர் போன்ற அனைவருமே “உண்பார்க்கு” என்றே பொருள் கொள்கின்றனர். பொருளில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.

பாடவேறுபாடுகளை ஆராய்ந்த உ.வே. சா. அவர்கள், “தம் காதில் விழுந்த முறையில் ஒலிக் குறிப்பிற்கு முதலிற் காட்டியவாறு எழுதி வருகின்றனர். ரகற, றகர, லகர, வகர, ளகர, ழகர வேறுபாடுகளும் ஒற்றைக் கொம்பு, இரட்டைக் கொம்பு வேறுபாடுகளும் கூர்ந்து நோக்கி அறியத் தக்கவையாயிருக்கும்” என்று கூறுவதிலிருந்து “ரகரம்” “றகரமாக” திரிந்திருக்கலாம்.

கணமேயுங் - கணமேனும்

குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுள்
கணமேயுங் காத்தல் அரிது (29)

கணமேயுங் - பரிமேல்

கணமேனும் - பரிதி.

இங்குப் பரிமேலழகர் “கணமேயுங்” எனப் பாடங்கொள்ளப் பரிதியார் “கணமேனும்” எனப்பாடல் கொண்டிருந்தாலும், இக்குறளில் பொருள் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. “குணமென்னும்” “கணமேனும்” என்று சொல்லும் போதும் முதல் சீரும் ஐந்தாம் சீரும் ஓசை நயமுடையதாக இருக்கிறது. இதனை “நுண்பொருள் மாலை” ஆசிரியர் திருக்குருகூர்த் திருமேனி இரத்தினக் கவிராயர், பரிதியார் கொண்ட இப்பாடமே தக்கது எனக் காரணங்காட்டி விளக்குகிறார்.

“கணமேயுங்” என்று பாடமோதாது “கணமேனும்” என்க. புறம் குன்றிக் கண்டனையரேனும் (277), அரம்போலும் கூர்மையரேனும் (997), யாதானும் நாடாமால் (397), வானம் வறக்கு மேல் (18) பெரும்பான்மையும் வருதலால் ஏனும், ஏலும், ஆனும் என்பன ஆயின் என்னும் எச்சமாதலின் அவ்வாறே பாடமோதுக. நிரப்பிடும்பை தானேயும் சாலுங்கரி என்பதுபோலக் கணமேயுங் காத்தல் என்றால் ஏகாரத்தோடு கூடின் உம்மையாய் அக்கணமும் எனப் பொருள்படுதலால் அது பாடம் அன்று என்க²⁴

என்று நுண்பொருளார் காட்டும் காரணத்தை ஆராயுழி
“கணமேனும்” என்ற பாடம் ஏற்புடையது எனத் தெளியலாம்.

தீண்டல் - தீண்டில், சொற்கேட்டல் - சொற்கேட்கில்

மக்கள்மெய் தீண்ட லுடற்கின்ப மற்றவர்
சொற்கேட்ட லின்பஞ் செவிக்கு (65)

தீண்டல், சொற்கேட்டல் - பரிமேல்

தீண்டில் சொற்கேட்கில் - பரிதி.

இக்குறளில் “தீண்டல்” “சொற்கேட்டல்” எனப் பரிதியாரும்
பாடங்கொண்டிருந்தாலும், பொருளில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை.
“தீண்டல்” “சொற்கேட்டல்” என்பதனைத் “தீண்டில்”
“சொற்கேட்கில்” என்று ஒலிக்கும்போது அச்சொல் மேலும்
அழுத்தம் பெறுகிறது.

நினைக்கப்படும் - இமைப்பிற் கெடும்

அவ்விய நெஞ்சத்தா னாக்கமுஞ் செவ்வியான்
கேடும் நினைக்கப் படும் (169)

நினைக்கப்படும் - பரிமேல்

இமைப்பிற்கெடும் - பரிதி, பழைய உரை

இக்குறளில் “நினைக்கப்படும்” எனப் பரிமேலழகர் பாடம்
கொள்ள, பரிதியும் பழைய உரையாசிரியரும் “இமைப்பிற்
கெடும்” எனப் பாடங்கொண்டுள்ளனர்.

அழுக்கா றுடையான்கண் ஆக்கம்போன் றில்லை
ஒழுக்க மீலான்கண் உயர்வு (135)

என்னும் குறளால் அழுக்காறுடையானுக்குச் செல்வமிராது என்ற
கருத்துப் பெறபடுதலின் “இமைப்பிற் கெடும்” என்ற பாடமும்
தள்ளத்தக்கதன்று²⁵ என்று இரா. சாரங்கபாணியார் கூறும்
விளக்கத்திலிருந்து பரிதியார் கொள்ளும் பாடம் கொள்ளத்தக்கது
எனத் தெளியலாம்.

நன்மையின் நீங்கும் - நன்மையும் நீங்கும்

நயன்சாரா நன்மையி னீங்கும் பயன்சாராப்
பண்பில்சொல் பல்லா ரகத்து (194)

நன்மையின் நீங்கும் - பரிமேல்

நன்மையும் நீங்கும் - பரிதி

“நயன்சாரா நன்மையின் நீங்கும்” எனப் பரிமேலழகர் பாடம் கொள்ள “நயன் சாரா நன்மையும் நீங்கும்” எனப் பரிதியும், காலிங்கரும் பாடம் கொள்கின்றனர். “நன்மையும்” எனப் பாடங் கொண்ட பரிதியும் காலிங்கரும் “திருமாதும்” என அச்சொற்குப் பொருளுரைக்கின்றனர். இதில் நயன்சாராவாய் அவனை நற்குணங்களின் நீங்கும் எனச் சில வருவித்துக் கொள்ளக் கூடிய நிலையின்றி நயஞ்சேராமல் திருமாது பொய்க்கும் என்றது மிக எளிமையிற் பொருள் காண நிற்பதொன்று²⁶.

நல்லாறு - நல்லார்

**நல்லா றெனினுங் கொளரீது மேலுலகம்
இல்லெனினு மீதலே நன்று (222)**

நல்லாறு - பரிமேல்

நல்லார் - பரிதி, கவிராசர்

நல்லாறு எனப் பரிமேலழகர் பாடம் கொள்ள “நல்லார்” எனப் பரிதியும், கவிராசர் பண்டிதரும் பாடம் கொள்கின்றனர். ஈதல் மேலுலகத்தைத் தராத தீய ஆறு எனினும் அவ்வீதலைச் செய்தலே நன்று என்பது இக்குறளின் பிற்பகுதிக் கருத்து. ஆதலால், அம் மேலுலகத்தைத் தரும் நல்ல நெறியாயினும் கொள்ளுதல் தீது என்னும் முறையில் முற்பகுதியமைய வேண்டும். ஆகவே, அதற்கு “நல்லார்” என்று பாடங் கொள்வது பொருந்தாதலின் “நல்லாறு” என்னும் பாடமே சிறந்ததாகும். ஆகவே பரிதியும், கவிராசர் பண்டிதரும் கொண்ட நல்லார் என்னும் பாடமும் அதற்கேற்ப அவர்கள் எழுதிய உரையும் ஒவ்வாது²⁷ என்பர் இரா. சாரங்கபாணி.

இதுபோலவே,

**நல்லா றெனப்படுவ தியாதெனின் யாதென்றும்
கொல்லாமை சூழும் நெறி (324)**

என்ற குறளிலும் “நல்லாறு” என்பதற்கு “நல்லார்” எனப் பாடங் கொள்கிறார் பரிதியார். “நல்லார்” என்னும் பாடத்திற்கு “எனப்படுவர் யாரெனின்” என்று பிற்பகுதி இருக்க வேண்டும்.

ஆனால், எனப்படுவது யாதெனின் என அஃறிணை முடிபாக இருத்தலின் “நல்லார்” என்ற பாடம் பொருந்தாது⁸ என்பர்.

பரிதியார் “நல்லார்” எனப் பாடங் கொண்டு பெரியோர் இவர் என்றது உயிர்வதை செய்யாமலும் பொய் சொல்லாமலும், மாங்கிஷம் புசியாமலும், கோபந் தவிர்த்தலும் செபம்தவம் தானதன்மஞ் செய்தலும் ஆகிய குணங்கள் உடையாரே என்றவாறு. “உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே⁹” என்பர் தொல்காப்பியர். நல்ல பண்பு நிறைந்த சான்றோர் எனச் சுட்டப்படுபவரே நன்மக்கள் என்பர். அறிவினான் ஆகுவதுண்டோ பிறிதின்நோய் தம்நோய்போல போற்றாக் கடை? என்னும் போது அறிவுடையார், பண்புடையார் செயல் பிற உயிருக்குத் துன்பம் செய்யாமையாகும். ஆகையினால், பிற உயிருக்குத் துன்பம் செய்யாமையே அவரை நல்லார் எனக் கூறக்காரணமாகும். அதனால் பரிமேலழகர், பிற உரையாசிரியர்கள் கொண்ட “நல்லாறு” என்ற பாடத்தைக் காட்டிலும் பரிதி கொண்ட “நல்லார்” என்ற பாடம் நயமுடையதாக இருக்கிறது.

ஆளும் - ஆகும்

தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பா
எனங்வன மாளு மருள் (251)

ஆளும் - பரிமேல்

ஆகும் - பரிதி

“ஆளும் அருள்” என்று பரிமேலழகர் பாடம் கொள்ள, பரிதி “ஆகும் அருள்” எனப் பாடம் கொள்கிறார். “தேவதான அனுக்கிரகமும் கிருபையும் எப்படியுண்டாம்” என்னும் பழைய உரையை நோக்கின், அதுவும் “ஆகும் அருள்” எனப் பாடங் கொண்டிருக்கும் எனத் தோன்றுகிறது.

கள்வேம் - கொள்வேம்

உள்ளத்தா லுள்ளலுந் தீதே பிறன் பொருளைக்
கள்ளத்தாற் கள்வே மெனல் (282)

கள்வேம் - பரிமேல்

கொள்வேம் - பரிதி

பரிதியார் “கொள்வேம்” எனப் பாடங்கொண்டு துறவியலைக் கருதித் திருப்பணி போலே காட்டி வாங்குதல் எனப் பொருள் விளக்கம் செய்கிறார். இவ்விளக்கம் உலகியலுக்கு ஒத்துக் காணப்படுகிறது.

தவத்தொடு - தனத்தொடு

மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் தவத்தொடு
தானம் செய்வாரின் தலை (295)

தவத்தொடு - பரிமேல்

தனத்தொடு - பரிதி

“தவத்தொடு” என்பது பரிமேலழகரின் மூலபாடம். இங்கே நான்காம் சீரைத் “தனத்தொடு” என்று கொண்டார் பரிதியார். “மனத்தொடு” என்பதை ஒத்த ஒரு உத் தொடை நயம் வாய்ந்த பாடம் “தனத்தொடு” என்பதே. இருவிகற்பமாய் வரும் பாடல்கள் ஒரு உத் தொடை பெற்று வரும் அமைப்புக் குறளகத்து நிரம்பக் காணப்படுகிறது. பொருளால் அன்பும் அருளும் இன்பமும் எல்லாம் நிரம்பும் எனப் “பொருள் செயல்வகை” அதிகாரத்தில் பொருளின் சிறப்பினை வள்ளுவர் பேசுகிறார். எல்லா வினைகளின் வெற்றிக்கு ஏதுவான பொருள் தானம் செய்வார்க்கும் இன்றியமையாது வேண்டும். ஆதலால் “தனத்தொடு தானம் செய்வாரின் தலை” என்பதே நயமுடைய பாடம்³⁰ என்ற மு.சண்முகம் பிள்ளையவர்களின் கருத்தைக்கொண்டு தனத்தொடு என்னும் பாடம் ஏற்றுக் கொள்ள கூடிய நயமுடையது எனத்தெளியலாம்.

அனையர் - அனைய

இறந்தார் இறந்தார் அனையர் - பரிமேலழகர்

இறந்தார் இறந்தார் அனைய - பரிதி (310)

“அனைய” என்ற பரிதியின் பாடம் சிறப்புடையதாக இல்லை எனலாம். பிறர் கொண்ட “அனையர்” என்பதே பொருத்தமுடையதாக உள்ளது.

மாணாசெய்யாமை - இன்னா செய்யாமை

எனைத்தானு மெஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானா
மாணாசெய் யாமை தலை (317)

மாணாசெய்யாமை - பரிமேல்

இன்னா செய்யாமை - பரிதி.

பரிமேலழகரும் பிற உரையாசிரியர்களும் “மாணா செய்யாமை” எனப் பாடம் கொள்ள, பரிதியார் “இன்னா செய்யாமை” எனப் பாடங்கொள்ளுகிறார். “மாணா” “இன்னா” என்ற சொற்களை இருவரும் ஒரு பொருளையே குறிக்கின்றனர். எனவே சொல் வேறுபாடின்றிப் பொருள் வேறுபாடு இல்லை என முடிவு கூறலாம்.

இலன் - நலன்

யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன் (341)

இலன் - பரிமேல்

நலன் - பரிதி

“நலன்” என்னும் பரிதி கொண்ட பாடம் முதலடி இறுதிச்சீர் “நோதல்” என்பதோடு இயையவில்லை. நோதல் அதனினலன் என்ற தொடரை அதனின் அலன் எனப்பிரித்தாலும், அதனால் நோதல் அல்லாதவ னாகிறான் எனப் பொருள் கொள்ளுதல் இயையும். ஆகவே, கருத்துரையாக எழுதும் பரிதி “அதற்குத்தக்க சுகம் உண்டு” என எழுதியது பொருந்தும்³¹ என்றாலும் “நலன்” என்பதைவிட “இலன்” என்ற பாடமே பொருத்தமாக உள்ளது.

செவிக்குணவு - செவிக்குணர்வு

செவிக்குண வில்லாத போழ்து சிறிது
வயிற்றுக்கு மீயப் படும் (412)

செவிக்குணவு - பரிமேல்

செவிக்குணர்வு - பரிதி.

“வயிற்றுக்கு மீயப்படும்” எனப் பின் வருதலால் செவிக்குணர்வு எனப் பரிதி கொள்ளும் பாடத்தினும் “செவிக்குணவு” என்னும் பாடமே சிறப்புடையது.

செவியுணர்விற் கேள்வி யுடையா ரவியுணவி
னான்றாரே டொட்பர் தீலத்து (413)

செவியுணவின் - பரிமேல்

செவியுணர்வின் - பரிதி

“அவி உணவின்” எனப் பின்னால் வருதலின் செவியுணர்வின் என்னும் பாடம் சிறப்பிலது³² என்ற இரா. சாரங்கபாணியாரின் கூற்று ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதே.

கேள்வியர் அல்லார் - கேள்வியஃதீல்லார்

நுணங்கிய கேள்வியர் அல்லார் வணங்கிய
வாயினர் ஆதல் அரிது (419)

கேள்வியர் அல்லார் - பரிமேல்

கேள்வியஃதீல்லார் - பரிதி.

பரிமேலழகர், ‘கேள்வியர் அல்லார்’ எனப் பாடங்கொண்டு பிறர் ‘கேள்வியுடையர் அல்லாதார்’ என உரை விளக்கம் செய்யப் பரிதியார் ‘கேள்வியஃது இல்லார்’ எனப்பாடங்கொண்டு ‘கேள்வி இல்லாதவருக்கு’ என உரைவிளக்கம் கூறுகிறார். பரிதியார் கூறும் உரைக்கு இப்பாடம் பொருத்தமாகவும் நயமுடையதாகவும் உள்ளது.

கலந்தீமை - கைதீமை

பண்பிலான் பெற்ற பெருஞ்செவ்வம் நன்பால்
கலந்தீமை யாற்றிநீ தற்று (1000)

கலந்தீமை - பரிமேல்

கைதீமை - பரிதி

“நன்பால் கைதீமை” என்னும் பரிதி பாடம் யாப்புப் பிழைபடுகிறது. அதனால் கைதீமை என்னும் பாடத்தைவிட “கலந்தீமை” என்ற பாடமே பொருத்தமாகவுள்ளது.

தானைக் கொண்டன்ன - தானைக் கண்டன்ன

நோக்கினா ணோக்கெதிர் நோக்குதல் தாக்கணங்கு
தானைக்கொண் டன்ன துடைத்து (1082)

தானைக் கொண்டன்ன - பரிமேல்

தானைக் கண்டன்ன - பரிதி

“தானே தாக்கி வருந்துவதோர் அணங்கு, தாக்குதற்குத் தானையையும் கொண்டு வந்தாற் போலும் தன்மையுடைத்து” என்றே பலரும் பொருள் கூறப் பரிதியார் தாக்கப்பட்ட “அணங்காகிய தெய்வப் பெண்ணின் கூட்டத்தைக் கண்டதற்கு ஒக்கும்” என்று எழுதுவது பொருட்சிறப்புப் பயப்பதாய் அமையவில்லை.

பேரமர்க்கட்டு - பேரமர்க்கட்பட்டு

பண்டறியேன் கூற்றென் பதனை யினியறிந்தேன்
பெண்டகையாற் பேரமர்க் கட்டு (1083)

பேரமர்க் கட்டு - பரிமேல்

பேரமர்க்கட்பட்டு - பரிதி

அமர்த்த கண்பார்வையிற்பட்டு உழன்றமையின் கூற்றமென்பது அறிந்தேன் என ஏதுவோடு பொருள் கொள்ளக் கிடத்தலின் “பேரமர்க்கட்பட்டு” என்று கொண்ட பரிதி பாடமும் தள்ளத்தக்கதன்று³³ என்ற இரா. சாரங்கபாணியாரின் கூற்றிலிருந்து பரிதியார் கொண்ட பாடம் கொள்ளத்தக்கதே எனத் தெளியலாம்.

விளியுமென் - விழியுமென் / அளியின்மை - அழியின்மை

விளியுமென் னின்னுயிர் வேறல்ல மென்பா
ரளியின்மை யாற்ற நினைந்து (1209)

விளியுமென்		பரிமேல்
அளியின்மை		
வேறல்லம்		

விழியுமென்		பரிதி
அழியின்மை		
வேறல்ல		

விழியும், அழியின்மை, வேறல்ல எனப் பரிதி, கண்ட பாடம். இவை சிறப்பில்லாதன. இப்பாடங்களைக் கொண்டு இவர், என் விழியும், என் உயிரும் ‘வேறல்ல’ என்று சொன்னவர் பிரிந்தார். அவருடைய இன்மையை நினைத்து அழி நெஞ்சே என்பது அவர் உரை. பாடத்திற்கு ஏற்பச் சில சொற்களை வருவித்துப் பொருளைக் காட்டுகிறார். இங்ஙனம் இவரைப் பாடங்கொண்டு இடர்ப்பட

வைத்தது வேறல்ல என்ற பாடமே. இது பன்மையாக இருத்தலின் விழியும் உயிரும் வேறல்ல என மாற்றினார். இவைகளை நோக்கும் போது இவை அவர் கண்ட பாடமல்ல, கொண்ட பாடமே என்பது தெளிவு.

நோவல் அவரை - நேவேம் இவர்தாம்

டுதாடியோடு தோடுணகிழ நோவ லவரைக்
டுகாடிய ரெனக்கூற டொளந்து (1236)

நோவல் அவரை - பரிமேல்

நோவேம் இவர்தாம் - பரிதி

பரிதியார் கொண்ட பாடவேறுபாட்டால் சிறப்பெதுவும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை.

உய்த்துணரும் பாடவேறுபாடு

பரிதியார் உரையின் மூலம் சில பாடவேறுபாடுகளைக் காணமுடிகின்றது. “பரிதி உரையில் புதிய பாடங்கள் சிலவற்றைக் கூறுகிறார்”³⁴ இரா. சாரங்கபாணி.

“நயனில நட்டார்கட் செய்தலீற்றீது” (192) என்பதற்கு நயனில்லாத வார்த்தையைச் சென்றாரிடத்தில் செய்தலின் தீதாம் என்று பரிதி உரை வரைவர். சென்றாரிடத்தில் என வரும் உரையால் “நள்ளார் கண்” எனப் பாடமிருக்கலாம் எனக்கருதவேண்டியுள்ளது.

பாத்தூண் மரீஇ யவனைப் (227) இக்குறளுக்குப் பரிதி பசித்தவர் உண்டோ? என்று பார்த்துக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து பசியாற்றுவானை இம்மை மறுமைக்கும் பசிப்பிணித் தீண்டாது என்று உரை கூறுவர். இதனை நோக்கும் போது ‘பார்த்தூண்’ என்ற பாடமே பொருந்தும் என்பர்.

மேலும்,

பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநீர்
வருவீர் உள்ளீரோ ... 35

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் அடிகளால் இரவில் வாயில் அடைக்கும் முன் விருந்தினர் எவரும் உண்ணுதற்கு இருக்கின்றனரா எனப் பார்த்துக் கதவடைக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளதை

அறியமுடிகிறது. ஆகவே ‘பார்த்துண்’ என்று பரிதியார் பாடங்கொண்டிருந்தாலும், அது சிறப்பாகவே அமையும். அவருடைய மூல உரை கிடைப்பின் இதனை அறியமுடியும்.

தவாவினை, தான் வேண்டும் ஆற்றான் வரும் (367) என்பதற்குத் தவமான காரியம் என்னும் உரைப்பகுதிக்கு அவர்கொண்ட பாடம் ‘தவவினை’ என்பதை உணர்த்துகிறது. ‘தவ வினை’ என்ற பாடம் சிறப்பில்லை. ‘தவாவினை’ என்று பிறர் கொண்ட பாடமே ஒரு உதுகை நயம் பெறுவதால் சிறக்கும்.

“அருமை யுடைத்தென் றசாவாமை வேண்டும்” (611) என்பதற்கு இந்தக் காரியத்தை எடுத்து முடிக்க அருமையுண்டு என்று விசாரிக்க வேண்டாம் என்பது உரை. ‘விசாரிக்க வேண்டாம்’ என்ற பகுதியை நோக்கின், ‘உசாவாமை வேண்டும்’ எனப்பாடங்கொண்டிருப்பார் எனத் தோன்றுகிறது.

‘அறிகொன்று அறியா’ (638) என்ற குறளுக்குப் பரிதியார் எல்லாம் அறிவுள்ள ராசா அறிகிற தறுவாய் அறியாத போது உறுதியான மந்திரி சொல்லக் கடவன் என உரையெழுதியுள்ளார். ‘அறிகொன்’ என்பதற்கு ‘அறிகோன்’ எனப் பாடங்கொண்டு ‘அறிவுள்ள ராசா’ எனப் பொருளுரைத்துள்ளார் போலும். இப்பாடம் கிடைப்பின் சிறந்த பாடமாக ஏற்கலாம்³⁶ என்பர் இரா. சாரங்கபாணி.

“பொருட் பொருளார் புன்னலம் தோயார்” (914) என்பதற்குப் பொருளால் அற்பமான இன்பத்தை விரும்பார் என்பது பரிதி உரை.

இவ்வுரைக்குப் “பொருட் பொருளாற் புன்னலம்” என்பது பாடமாக இருக்கலாம்.

‘நாணகத் தில்லா ரியக்க மரப்பாவை’ (1020) என்பதற்கு ‘மரப்பாவை கயிற்றினாலே விழி மருட்டி ஆடுதற்கு ஒக்கும்’ எனவரும் உரையைக் காணின் ‘விழி மருட்டியற்று’ என்பது பாடமாகலாம்.

‘ஈங்கை விதிரார் கயவர்’ (1077) என்பதற்குப் பரிதி உரை ஈகிறகை விதிர்த்துக் கொள்ளார் கயவர் என்பது ஆதலின் ‘ஈகை’ எனப்பாடங்கொண்டிருப்பார் போலும். ‘விதிரார் கைக்கு’ ஈ என்ற அடை சிறவாதாகலின் இப்பாடம் சிறப்பில்லை³⁷ என்பர்.

‘கண்டாங் கலுழ்வ தெவன்கொலோ’ (117) என்பதற்குக் கண்டால் அழுவது என்கொலோ என்ற உரையை நோக்கின் ‘கண்டால் கலுழ்வது’ என அவர் பாடங் கொண்டிருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது. அப்பாடம் கொள்ளின் ‘கலுழ்வது என்பதற்கு வினைமுதலும் இல்லை ‘தாம் காட்ட’ என்ற விடத்தும் ‘தாம்’ என்பதனால் சுட்டப்படும் பெயரும் இல்லை.

‘உறாஅர்க் குறுநோய் உரைப்பாய்’ (1200) என்பதற்கு, நாயகருக்குக் காமநோயைச் சொல்லாய் என உரைகண்டிருத்தலின் ‘உரையாய்’ என்பது அவர் பாடமாக இருக்கலாம்.

‘கண்ணின் பசப்போ பருவரல் எய்தின்று’ (1240) என்பதற்குப் பரிதி ‘கண்ணீரும் உடம்பிற் பசலையும் கூடி விதனம் செய்யும்’ என்று பொருளுரைப்பதை நோக்கின் ‘கண்ணீர்’ என்ற பாடமிருந்திருக்கும் எனக் கருத இடமுண்டு.

உரை வேறுபாடு

ஒரே நூலுக்கு உரையெழுதிய உரையாசிரியர்கள் தங்களுக்குள் பல்வேறு நிலைகளில் கருத்து வேறுபாடு கொள்வதற்குப் பல காரணங்கள் அமையலாம். இதற்கு அடிப்படையாக அமைவது கால வேறுபாடு. ஒரு காலத்தில் வழங்கிவரும் மரபுகளும், பொருள் முடிபுகளும் அடுத்த நூற்றாண்டில் மாறுபடலாம். இவ்வாறு மாறுபடுகின்ற போது உரை நூல்களிலும் பல மாற்றங்கள் நிகழும்.

இது தவிர உரையாசிரியர்கட்குக் கிடைத்துள்ள மூலாதாரங்களின் அளவைப் பொறுத்தும் உரையில் கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றலாம். மேலும் உரையாசிரியர்கள் சார்ந்துள்ள சமய, சமுதாய, அரசியற் பின்னணிகளும் அவர்தம் உரை வேறுபாடுகட்கு அடிப்படையாகின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உரையாசிரியர்களின் புலமைத்திறனும் சிந்தனைத்திறனும் திறனாய்வுப் பார்வையுமே உரையில் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்படக் காரணியாகும். உரையின் அமைப்பும் இத்தகு உரைவேறுபாட்டிற்குக் காரணமாகலாம்³⁸.

உரை வேற்றுமைக்குரிய காரணங்கள்

ஏடெழுதுவோர் பிழையால் புகுந்த பாட வேறுபாடுகளும் குறளைப் பிரிக்கும் முறைகளும் சொற்களைக் கொண்டு கூட்டும்

நெறிகளும் காலத்தால் சொற்கள் எய்திய பொருள் வேறுபாடுகளும், சமுதாயத்தின் பழக்க வழக்க மாறுபாடுகளும் இயல்பாகவே உரை வேற்றுமைக்கு இடம் கொடுத்து விட்டன. புறநாகரிகச் சார்பும், சமயச் சார்பும், அரசியற் சார்பும் முன்னிற்க வலிந்து வேறுபட்ட உரைகளை எழுதினோரும் உளர் என்று கருத்துரைத்து உரை வேற்றுமைக்குரிய காரணங்களைத் தொகுத்து 12 கூறுகளைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகிறார்³⁹ இரா. சாரங்கபாணி.

1. பாட வேறுபாடு
2. சொற்பிரிப்பு
3. கொண்டு கூட்டு
4. கால மரபு
5. இலக்கண வேறுபாடு
6. தொகைப் பெயர் விளக்கம்
7. ஒரு சொல்லுக்குப் பலபொருள்
8. நயம் கூறுதல்
9. விளக்கம் கூறல்
10. பிற இலக்கியச் செய்திகளைப் புகுத்தல்
11. கதையைப் பொருத்தல்
12. கொள்கை முனைப்பு

பரிதியின் உரை வேற்றுமைகள்

பரிதியாரின் உரை, பிற உரையாசிரியர் தம் உரைகளிலிருந்து வேறுபடும் நிலையும், பரிதியார் உரையின் சிறப்பும் ஆராயப் பெறுகிறது.

மற்றையோர் உரைகளைத் தழுவாமல் தமக்கென ஒரு தனித் தன்மையுடன் பொருள் விளக்கம் செய்கிறார் பரிதி. அனுபவக் குறிப்புக்கள் பலவற்றை உரையின் இடையிட்டு எழுதுகிறார். குறளின் கருத்தறிந்து விளக்கம் கூறுவதன்றிப் பொழிப்புரையாகவோ, பதவுரையாகவோ இவருரை அமையப் பெறவில்லை எனலாம். சில குறள்களுக்கு இவர் தரும் விளக்கம் புதுமையாகவுள்ளது. சிலவற்றிற்குப் போதிய விளக்கமில்லாமல் பொருளுரைக்கின்றார். செறிவான நடையில் விழுமிய கருத்துக்கள் மிடைந்த சொல்லோட்டம் சில குறள் உரைகளில் காணப்

பெறுகின்றது. 'பொருந்தாதவை' என எண்ணத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ள உரைகளும் சில உள்ளன.

இருபத்திரண்டு குறள்களுக்குப் பரிதியின் உரை கிடைக்கப் பெறவில்லை. பிற உரையாசிரியர்கள் கருத்துடன் பரிதியார் ஒத்துச் செல்லும் பாங்கு சிற்சில குறள்களில் புலனாகிறது. பிற உரை ஆசிரியர்களின் விளக்கங்கள் பரிதியின் உரையோடு ஒத்த தன்மையவாய் 'உரையொற்றுமை' என்று குறிப்பிடும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

திருக்குறள் பழைய உரை (அறத்துப்பாலுக்கு மட்டும்) அ.மா. பரிமணத்தைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு சரசுவதி மகால் நூல் நிலையம் வெளியிட்டுள்ளது. இவ்வுரை பரிதியார் உரைக்கு விளக்கம் போல் அமைந்துள்ளது. இந்த உரையின் ஆசிரியர் பெயர் அறியப் பெறவில்லை. மேலும், உரையின் போக்கினை நோக்கும் போது, இது பரிதியாரின் உரையினைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளதாகத் தெரிகிறது. சில குறள்களுக்குப் பரிதியார் கூறிய உரையின் விளக்கமாக அமைந்துள்ளது⁴⁰ என்று அ.மா. பரிமணம் பழைய உரையின் ஆய்வுரையில் குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

'கொடுப்பதழுக்கறுப்பான்' (166) அவ்வித் தழுக்கா றுடையானைச் (167) 'பல்லார் முனியப் பயனில்' (191) 'நயனிலன் என்பது' (193) 'நயன் சாரா நன்மையின்' (194), 'நோனா உடம்பு (1132) ஆகிய குறள்களுக்குப் பரிதியாரும், காலிங்கரும், 'அறிதோ றறியாமை' (1110), கண்ணுள்ளிற் போகார் (1126) 'நகையும் உவகையும்' (304) உற்றவன் தீர்ப்பான் (950) ஆகிய குறள்களுக்குப் பரிதியும் பரிமேலழகரும் ஒரே வகையால் உரை கூறியுள்ளனர். 'அவாவில் லார்க் கில்லாகும் (368) என்னும் குறளுக்கு மணக்குடவர் கருத்தும் பரிதியின் கருத்தும் பெரிதும் ஒத்துள்ளன.

பொருளுரைப்பதில் பிறரினின்றும் வேறுபடுதல்

பரிதியார் சில இடங்களில் பொருளுரைப்பதில் பிறரினின்றும் வேறுபடுகின்றார். அவ்விடங்களில் பிறர் உரை தழுவாமல் தனித்துச் செல்லும் பாங்கும் புலப்படுகிறது.

“அவர் பொருள் தம்மம் வினையான் வரும்” (63) என்னும் குறளுக்குப் புதல்வரென்னும் பேறு தாந்தாம் செய்த விதி வசத்தால் வரும்.

“ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும்” (69) ஈன்ற காலத்தில் ஆண்பிள்ளை என்று சொல்லக் கேட்ட மகிழ்ச்சியிலும் என உலகியலோடு ஒத்துப் பொருளுரைக்கின்றார்.

“அன்புற்ற மர்ந்த வழக்கென்ப” (75) என்பத்து நான்கு நூறாயிரம் பேதத்திற் பிறவாமல் மானிட யாக்கையிலே பிறந்த தன்மை, சென்ம சென்மங்களிலே தினையத்தனை அன்புக் குண்டான பலன். “கனியிருப்பக் காய் கவர்ந்தற்று” (100) என்றதற்கு, நல்ல பழம் இருக்க வேப்பங்காயைத் தின்பதற்கு ஒக்கும் எனவும்,

“வன்மையுள் வன்மை” (153) வன்மை என்றற்கு, ‘அன்பு’ எனப் பொருளுரைக்கின்றார்.

“அளவென்னும் ஆற்றல் புரிந்தார்” (287) - அளவாகிய யாக்கை நிலையாமை கண்டார்.

“உய்யா விழுமம்” (313) என்பதற்குப் பலரும் ‘பெருந்துன்பம்’ எனப் பொருள் கூறப் பரிதியார் ‘நரகம்’ எனப் பொருள் கூறுவர்.

“எல்லா உயிர்க்கும்” (361) ‘பிராணிகளுக்கெல்லாம்’ எனப் பொருள் தருகின்றார்.

“மதலையாம் சார்பிலார்க்கு இல்லை நிலை” (449) என்ற குறளில் ‘மதலை’ என்பதற்குப் பிறரெல்லாம் ‘துணை’ என்று குறிப்பிடப் பரிதி ‘பிள்ளை’ எனப் பொருள் கொள்கிறார்.

“வினைவலி” (471) நாலுவகை அரணின் சத்துவம்.

“அளவிளா வில்லாதான் வாழ்க்கை” (523) - ‘வாழ்க்கை’ என்பதற்கு ‘வாழ்க்கை’ என்றே அனைவரும் பொருள் கொள்ள, பரிதியார் ‘செல்வம்’ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“எண்பதத்தான்” (548) என்ற குறளில் ‘எண்பதத்தான்’ என்பதற்குத் ‘தாழ்ந்தபதம்’ எனப்பிறர் பொருளுரைக்க, ‘தெய்வ சகாயம்’ என்றுரைக்கின்றார் பரிதி.

“கூழும் குடியும்” (554) என்ற குறளில் ‘கூழ்’ என்பதற்குப் ‘பொருள்’ என அனைவரும் விளக்கம் தரப் பரிதி ‘மழை’ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“அடுமுரண் தேய்க்கும் அரம்” (567) என்ற குறளில் ‘அடுமுரண்’ என்பதற்கு ‘வலிமை’ என்று பலரும் பொருள் கொள்ள, பரிதி ‘செல்வம்’ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“கசுடறச் சொல்தெரிதல் வல்லார்” (717) என்பதற்குப் பழுதற்ற மந்திரி எனப் பொருளுரைக்கின்றார்.

“என்னைமுன்” (771) இச்சொல்லுக்கு என் தலைவன் முன் எனப் பலரும் உரைக்க, ‘என்முன்’, எனப் பொருள் கூறுகிறார்.

“உள்ளற்க உள்ளம் சிறுகுவ” (798) ‘உள்ளம் சிறுகுவ’ என்பதற்கு ‘ஊக்கம் சுருங்குதல்’ எனப் பிறர் கூற, பரிதி ‘செல்வம் குறைதல்’ என்பார்.

“தாந்துவ்வான்” (862) என்பதற்கு வலியிலன் எனப் பிறர் கூறக் கொடையும் அறியான் என்றுரைக்கின்றார் பரிதி.

“இகழ்ந்தெள்ளாது” (1057) ‘இகழ்ந்து சொல்லாது’ எனப் பிறர் கூறப் பரிதி ‘கேளாது’ என்று பொருளுரைப்பார்.

“வெய்துண்டல்” (1128) - சுட்ட சோறு அசனம்.

‘காமம் உழந்த’ (1131) காமம் காரணமாக, என்று பிறர் கூற ‘மதத்தினாலே துயரமுற்று’ என்பார் பரிதி.

“தொடலைக் குறுந்தொடி” (1135) என்றதற்கு விளையாடலாகிய பேதை எனப் பொருளுரைக்கின்றார்.

“நிணந்தீயில் இட்டன்ன” (1260) ‘நிணம்’ என்பதற்கு ‘நெய்’ எனப் பொருள் காணுகிறார்.

“மணியில் திகழ்தரு நூல்போல்” (1273) ‘மணி’ என்பதற்குப் பிறர் ‘பளிங்கு’ எனவுரைக்கப் பரிதி ‘முத்து’ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

‘அலந்தாரை’ (1303) என்பதற்கு ‘முன்பு கலக்கம் உற்று அழிந்தாரை’ எனப் பலரும் பொருளுரைக்கப் பரிதி ‘நல்லோர்க்கு’ எனப் பொருள் தருகிறார்.

பிறர் கூறா விளக்கங்கள், பரிதி மட்டும் குறிப்பிடுவன:-

“மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீர்ஆடி” (278) என்பதற்கு மார்கழி தீர்த்தம் என்றும், மகா தீர்த்தம் என்றும் கூறுகிறார்.

“பொய்த்தபின், தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்” (293) என்பதற்கு வாக்கு என்கின்ற புலன் பொய் சொல்ல, நாம் நரகத்துக்கு ஏதுவாகிறோம் என்று நின்ற புலன்கள் விதனப்படும் எனப் பொருளுரைக்கின்றார்.

“உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின்” (294) மனம் பொருந்த மெய் சொல்வானாகில் சர்வேசுவரனுக்கு நிகர்.

“எல்லா அறமும் தரும்” (296) சிவ புண்ணியம் பசு புண்ணியம் எல்லாம் உண்டாம்.

“எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல” (299) எல்லா விளக்காவன: தானம், தன்மம், கல்வி, ஞானம், பூசை.

“நாளென ஒன்றுபோற் காட்டி” (334) ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி என்று தோன்றும் நாள்.

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை” (35) - ஆத்மாவுக்கு உபாதி காரியமும் உபாதி ஏழும் விட வேண்டில் பற்றற்றான் ஸ்ரீ பாதங்களைப் பற்றுக்.

“எரிமுன்னர், வைத்தாறு போலக் கெடும்” (435) நெருப்பின் முன்னர் வைக்கோற்போர் பட்டது போலவும், தூறுபோலவும் கெடும்.

“வளங்குன்றா நாடென்ப, நாட்டின் தலை” (736) - வாழ்ந்தார் கெட்டால் நாட்டாண்மைக்காரனைச் செல்வனாக்குவது நாட்டுக்குச் சிகாமணி.

“தார்தாங்கி” (767) வெட்சிமுதலான எட்டுவகை மாலை சூடி.

கான முயலெய்த அம்பினில் (772). ஆயிரம் சேவகரில் ஒரு சுத்தவீரன் விசேஷம்.

“உடுக்கை” (788) புடவை.

“கண்டு கேட்டு உண்டுகிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்” (1101) - விளக்குக் கண்டு அழிந்த விட்டிலும், யாழ் கேட்டு அழிந்த அசுணமும், இரை கண்டு அழிந்த மீனும், செண்பக மணம் உண்டு அழிந்த வண்டும், மெய்யின்பம் கண்டு அழிந்த யானையும் ஒவ்வொரு புலனால் அழிந்தன.

“உறுதோ றுயிர்தளிர்ப்பத் தீண்டலால்” (1106) தென்றற் கொடுமையாலும் சந்திரன் கொடுமையாலும் வற்றின சரீரத்தை நாயகி தீண்டச் சரீரம் தளிர்க்கையினாலே ‘கடலன்ன காமம் உழந்தும்’ (1137) ஆசைக்கடல் போலக் கடலும் பெருமையும் இல்லை.

சிறப்பான உரைப்பகுதிகள்

இவருரையில் கற்போர் நினைவில் நிற்கும் சிறப்புமிக்க உரைப்பகுதிகள் சில உள்ளன. மற்றவர் கருத்துக்கு மாறாகவும் தமக்கேயுரிய தனித்தன்மையுடனும் சிறப்புமிக்க விளக்கங்கள் நிறைந்தும் உள்ள உரைப்பகுதிகளுள் சில:-

ஆண்மை (148) - சமர்க்களத்திலே வெட்டி மீண்டு வருகிற ஆண்மையல்ல; பிறர் மனையை நோக்காமலிருப்பதே ஆண்மை.

“வன்மையுள் வன்மை” (153) வன்மையாவது, மலையின் உச்சியின் மேலே ஒரு கல்லை ஏற்றல், கடுகிலே கடலை அடக்குதல் முதலியன.

“பயன்மரம்” (216) பயன்படுமாமரம், பலாமரம், பனைமரம்.

“துறந்தார்” (310) - தொண்ணூற்றாறு தத்துவத்தையும் உடலோடே இருக்கையிலே புளியம்பழமும் ஓடும் போலே துறந்தார்.

“எழுபிறப்பு” (62) தேவர், மனிதர், மிருகம், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பட்சி, தாவரம்.

“ஊனுடை எச்சம்” (1012) தேவர் கதி, மக்கள் கதி, விலங்கின் கதி, பட்சிகதி இவையெல்லாம் நவதாதுவினால் எடுத்த சரீரம்.

“மருந்தென வேண்டாவாம்” (942) செரித்தால் சாமம் பார்த்து அன்னம் இரண்டு கூறும், தண்ணீர் ஒரு கூறும், வாயு சஞ்சரிக்க ஒரு கூறும், வாத பித்த சிலேட்டுமத்திற்கு வேண்டாக் கறியை விட்டு அசனம் பண்ணக் கடவன்.

“அற்றதறிந்து” (944) அசனம் செரித்ததும் அசனம் பண்ணினவன் நோய் அறுப்பான்; நித்தியம் ஒரு பொழுது அசனம் பண்ணி வருவானாகில் அவனுக்கு வியாதியில்லை.

“கல்லார்ப் பிணிக்கும் கடுங்கோல்” (570) - பூமிக்கு எட்டுமலையும் எழுகடலும் பாரமல்ல; கொடுங்கோல் மன்னவன் பாரம்.

**பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று, அறிவறிந்து
ஆள்வினை இன்மைபழி (618).**

இக்குறளில் வரும் பொறி என்பதற்கு ஐம்பொறி எனப்பொருள் கொள்ளாமல், ஊழ், விதி என்று பொருள் கொள்கின்றனர், உரையாசிரியர் சிலர்.

அவ்வாறு பொருள் கொள்வது வள்ளுவரது கருத்துக்கு முரணாக உள்ளது. குறளில் ‘பொறி’ என்ற சொல் 6, 9, 618 ஆகிய மூன்று குறள்களில் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளது.

ஆறாம் குறளிலும் ஒன்பதாம் குறளிலும் வரும் பொறி என்ற சொல், உடற் பொறிகளையே குறிப்பிடுகிறது. அவ்வாறே 618 ஆம் குறளிலும் அச்சொல்லை உடற்பொறிகளை உணர்த்தும் சொல்லாகவே வள்ளுவர் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

அடுத்த இரண்டு குறள்களில் (619, 626) தெய்வம், ஊழ் எனக் குறிப்பிடும் வள்ளுவர், இக்குறளிலும் (618) அக்கருத்தையே சொல்லியிருக்கமாட்டார் என்பதை உணர்ந்து பரிதியார் இக்குறளுக்கு,

‘மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி குறைந்தது பங்கம்’ என விளக்கம் தருகிறார்.

‘மாதர் முகம்போல்’ (1118). மாதர் முகம் போலத் தேய்தலற்று மறுவற்று விரகப் பார்வை. அற்புதப் பார்வை உண்டாகில்.

‘ஒரு தலையான்’ (1196) ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளை.

‘மருண்மாலை’ (1230) - மயக்கம் செய்யப்பட்ட மாலை என்னும் பெண்மாயம்.

‘கோட்டுப்பூச் சூடினும்’ (1313) செண்பகப்பூ, பாதிரிப்பூ, புண்ணைப்பூச் சூடினும்.

புதுமை விளக்கம்

பரிதியார் சில குறள்களுக்குத் தரும் விளக்கம் மிகவும் புதுமையாய் மற்றவர் கருத்தோடு வேறுபட்டதாய் உள்ளது. முப்பது குறளுக்கும் மேலாக இவர் புதுமை விளக்கம் கூறுகிறார்.

**தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப் படும் (202)**

என்ற குறளுக்கு, பாவம் பாவத்தையே விளைத்தலால், பாவத்தை நெருப்பினும் பெரிது என்றறிக. அஃது எப்படி என்றால், நெருப்பு வேரைச் சுடமாட்டாது. 'பாவம்' வேரளவாகச் சுட்டுப்போடும் எனப் பரிதி பொருளுரைக்கின்றார். இக்கருத்துப் புதுமையாகவும், பிறர் கருத்துக்கு மாறானதாகவும் அமைந்துள்ளது.

**நத்தம்போற் கேடும் உளதாகும் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லால் அரிது (235)**

சங்கு ஆயிரம் சூழ்ந்த வலம்புரிபோலக் கிளையானது தன்னைச்சூழ வாழ்வது கீர்த்திமானுக்குக் கைவரும் எனப் பரிதி கூறும் விளக்கம் பிறர் உரையாசிரியர் கருத்தினின்றும் தனித்த தன்மையுடையது.

**கல்லாதான் சொற்கா முறுதல் முலையிரண்டும்
இல்லாதான் பெண்காமற் றற்று (402)**

கல்லாதான் அவையின்முன் ஒன்று சொல்ல விரும்புதல், முலையிரண்டும் முன்னமே பெறாதவள் பெண்மையை விரும்பினாற் போலும் என்று பிறர் கூற, கல்லாதான் சொல்லைக் காமுறுதல் தனபாரம் இல்லாத பெண்ணைக் காமுறுதற்கு ஒக்கும் எனப் பரிதி புதியவுரை காணுகிறார்.

**நூலாரூள் நூல்வல்லான் ஆகுதல் வேலாரூள்
வெற்றி வினையுரைப்பான் பண்பு (683)**

கல்வியுள்ளார், தான் கற்றகல்வி விளங்குவதால் வெண்பா மாலையை வெல்லுதற்கு ஒக்கும் எனப் புதுப்பொருள் கூறுகிறார் பரிதி.

**ஆற்றின் நிலைதளர்ந் தற்றே வியன்புலம்
ஏற்றுணர்வார் முன்னர் இழுக்கு (716)**

'ஆற்றின் நிலை தளர்ந்தற்றே' என்பதற்கு நன்னெறிக்கண் நின்றானொருவன் அந்நெறியினின்றும் நிலைதளர்ந்து வீழ்ந்தாலொக்கும் எனப் பிறர் விளக்கம் செய்ய, ஆற்றுக்குள்ளே நிலைச்சுக் கரையேறுவான், அவன் நீச்சிலே விழுந்ததற்கு ஒக்கும் எனப் புது விளக்கம் தருகிறார்.

**எரியாற் கடப்படினும் உய்வுண்டாம் உய்யார்
பெரியார்ப் பிழைத்தொழுக வார் (896)**

நெருப்புப் பற்றின மரம் வேர் உண்டாய்ப் பதினைந்து நாளையில் கிளைக்கும். பெரியோர் கோபித்தால் கிளையற வெந்து போய்விடும் எனப் பொருள் விளக்கஞ் செய்கின்றார்.

**தேவர் அனையர் கயவர் அவரும்தாம்
மேவன செய்தொழுக லான் (1073)**

தேவர்க்கு நிகரானவர் கயவர். அது எப்படி என்னில், தெய்வமும் பத்தி பண்ணுவார்க்கு நன்மை தரும்; அல்லாதார்க்குத் தீமைதரும், அதுபோலக் கயவரும் தமக்கு இதம் செய்வார்க்கு இதமும் அகிதஞ் செய்வார்க்கு அகிதமும் செய்வார்.

**வேட்ட பொழுதில் அவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினாள் தோள் (1105)**

ஆயிரம் யாகம் வேட்ட இன்பத்துக்கு அளவு என்றாலும் அதற்கு அகப்படா இன்பந்தான் நாயகியான் ஆயது.

**நிறைஅளியர் மன்னளியர் என்னாது காமம்
மறையிறந்து மன்று படும் (1138)**

‘செங்கோல் அறியாது, அரசின் கொடுமை அறியாது, வங்கிஷம் அறியாது, உயிர்பாராது இவள் கொடுத்த மடல் மன்று படும் போன்ற உரை விளக்கங்கள், பிற உரைகளின்று தனித்து, சில புதிய கொள்கைகளை உருவாக்கிக் கொண்டு புதுவழி காண முயலும் பரிதியின் சிந்தனைகளைப் புலப்படுத்துகின்றன.

பொருந்தாத உரைகள் போல் தோன்றுவன

சில குறட்பாக்களுக்குப் பரிதியின் விளக்கம் பொருத்தமில்லாதது போல் தோன்றுகிறது. இவரது உரையில் பல இடங்கள் மூலத்திற்கும் உரைக்கும் தொடர்பே இல்லாமல் உள்ளன.

**புகழ்புரிந் தில்லிலேனர்க் கில்லை இகழ்வார்முன்
ஏறுபோற் பீடு நடை (59)**

‘இன்னாள் பதிவிரதை’ என்று சொல்லுஞ் சொல் பெறாத மடவாரை மனையாளாகவும் உடையான், தன்னை வேண்டார் முன்னே ‘இன்னார் ரிஷபம் போலே திரிகின்றான்’ என்று ஏசுதற்கு

இடமாவான் என்ற விளக்கம், குறளின் கருத்தோடு சிறிதும் பொருந்துவதாக இல்லை எனலாம்.

**கல்லாதான் ஓட்பம் கழியநன் றாயினும்
கொள்ளார் அறிவுடை யநர் (404)**

கல்லாதவன் வயதால் பெரியவனாகிலும் அறிவுடையார் கொள்ளார்கள் என்னும் விளக்கம் குறளின் கருத்தோடு பொருந்தியதாக அமையவில்லை.

**பீலிபெய் சாகாடும் அச்சிறும் அப்பண்டம்
சால மிகுத்துப் பெயின் (475)**

நொய்ய பீலியாகிலும் கனமாக ஏற்றினால் வண்டி அச்சு முறியும்; அதுபோலப் பெலமில்லாதார் பலர் கூடினாலும் சத்துவமாம்; ஆகையால் அரசன் வீரராகாத பேரையும் கனம்பெறக் கூட்டிக் கொள்வான் என்று உரையெழுதுகிறார்.

இக்குறள் வலியறிதல் என்னும் அதிகாரத்தில் உள்ளதாலும் எளியவர்பலர் என்று பலரோடு பகைகொள்வான் தான் வலியனே ஆயினும், அவர் தொக்கவழி வலிஅழியும் என்னும் பொருளே தோன்ற இக்குறள் இருப்பதாலும் பரிதியார் உரை பொருத்தமில்லை⁴⁴ என மு.வை. அரவிந்தன் குறிப்பிடுகிறார்.

**கழநஅக்காற் பள்ளியுள் வைத்தற்றால் சான்றோர்
குழநஅத்துப் பேதை புகல் (840)**

“பெரியோர் கூட்டத்தில் பேதை சென்று நடுப்பட இருக்கில் ஒரு பெரியோன் வந்த காலத்துத் தலையில் வைத்த காலுடன் வாங்குவது போல, இவனை எழுப்பி அவரை இருத்துவர்” எனப் பொருளுரைப்பது பொருந்தாதது போல் தோன்றுகிறது. ‘பரிதியின் இவ்வரை மூல பாடத்தோடு பொருந்தி வரவில்லை⁴², என்பர் இரா. சாரங்கபாணி.

**கருமஞ் செய்வாருவன் கைதூவே னென்னும்
பெருமையிற் பீடுடை யதில் (1021)**

என் உறவினன் முறையார், கிளை பெருத்து வாழ நான் அவர்கட்குக் கொடாமல் இருக்க என்னும் பெருமையில் பெருமையில்லை. இவ்வரை குறள் கருத்தோடு முற்றிலும் மாறுபட்டது போல் உள்ளது. ‘இஃது அறத்தெளிவுடையதாகவும் தோன்றவில்லை⁴³, என்பர் இரா. சாரங்கபாணி.

**கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனும்
ஒண்டொடடி கண்ணே உள (1101)**

‘விளக்குக் கண்டு அழிந்த விட்டிலும், யாழ்கேட்டு அழிந்த அசனமும், இரை கண்டு அழிந்த மீனும், செண்பக மணம் உண்டு அழிந்த வண்டும், மெய்யின்பம் கண்டு அழிந்த யானையும் ஒவ்வொரு புலனால் அழிந்தன; ஐம்புலனும் ஓரிடத்திலே கூடினா என் செய்யாது’ என்று பொருள் உரைக்கின்றார்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் மகிழ்ந்த தலைமகன் மனநிலையைப் பரிதியார் உரை வெளிப்படுத்துவதாக இல்லை. ஐம்புலனும் ஆரத்துய்த்த தலைவன், தலைவியை வியந்து போற்றும் நிலையைப் பரிதியார் உரை உணர்த்தவில்லை.

**களவின்கண் கன்றிய காதல் விளைவின்கண்
வீயா விழுமந் தரும் (284)**

‘கபடபுத்தி இருக்கையிலே எத்தனைதான் தானம் பண்ணினாலும் உவர் நிலத்தில் இட்ட பயிராம்’ என்ற உரையில் பரிதி குறளின் கருத்து வாங்கி, அக்கருத்தைக் கொண்டே விளக்குகிறார். பரிதி காட்டிய உவமை பொருந்தாது என்பதைத் தண்டபாணி தேசிகர் ‘தீய நெறியால் வந்த பொருளால் தானம் முதலிய செய்யின் புண்ணியம், பொருளுடையார் மேலும் திருடியதால் வரும் பாவம் தன்மேலுமாகும். உவர்நிலத் திட்ட பயிர் போல ஒன்றும் விளையாமற் போகாது எனத்தக்க காரணங்காட்டி மறுப்பர்⁴⁴.

**இயல்பாகும் நோன்பிற்கொன் றின்மை உடைமை
மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து (344)**

இப்படியோ என்று கண்டும் ஆசையை விடாதபோது, ஆசை நொந்திக்கும்.

**இவறலும் மகண்பிறந்த மானமும் மானா
உவகையும் ஏதம் இறைக்கு (432)**

‘குற்றம் என்றது தன் பேரிலே வராமல் அழகு உண்டாக நடப்பானாகில், இறையென்று சொல்லப்பட்ட சிவனும் இவனைப் பிரியமாக மனத்துள்ளே கண்டிருப்பர்’ என்ற பரிதி உரைக்குக் ‘குறளகத்து இடமில்லை⁴⁵, என்பர் இரா. சாரங்கபாணி.

**நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அஃதீறந் தூக்கின்
உயிர்க்கிறுதி ஆகி விடும் (476)**

அடிப்பனையிலே நின்று மரத்தில் பழம் பறியாமல் நுனிக் கொம்பிலே ஏறினாற்போல, கெட்ட புத்தியை எண்ணாமல் உறுதியான காரியத்தை விசாரிக்கில் அக்காரியம் பலிக்கும். இக்குறளில் 'நுனிக் கொம்பர்' என்று வருதலால் கோடு பெறாத பனையைக் காட்டிப் பரிதி உரை வகுத்தமை பொருந்தாது.

**அறிதாற்றிச் செய்கிற்பாற் கல்லால் வினைதான்
சிறந்தாடுவன் ரேவற்பாற் றன்று (515)**

இராச காரியத்தை அறிந்தவன் எந்த வகையாலும் நம்புதலாக இருந்தவன் காரியத்தின் விரோதத்தினாலே தீங்குண்டாதலால் உறவின் முறையானவனையே விசாரிப்பான் என்ற பரிதியுரை விளக்கமில்லை. அவர் கொண்ட மூலபாடம் யாதென்று தெரியவில்லை. வினையிற் சிறந்தவன் எனப் பொருள்கொண்ட பின்னர், அவன் சூழ்நிலை முதலிய அறிந்தாற்றிச் செய்யான் எனக் குற்றங்கூறுதல் பொருத்தமன்று.

**மனைவிழைவார் மண்பயன் எய்தார், வினைவிழைவார்,
வேண்டாப் பொருளும் அது (901)**

பெண் ஏவல் செய்வார் பெரியராகார்; பெண் சொல் கேளாதவர் பெரியவர், என்ற பரிதியுரை குறட்கருத்துக்குப் பொருந்துவதாக இல்லை.

**நாடுணன்னும் நல்லான் புறங்கொடுக்கும் கள்ளென்னும்
பேணாப் பெருங்குற்றத் தார்க்கு (924)**

இன்னான் என்னும் பேர் சொல்லமாட்டான் கள் என்னும் பேய் பிணித்தாற்கு என்ற பரிதி உரை குறளுக்கு நேர்ப் பொருளாக அமையவில்லை.

**மற்றுயாடு னென்னுளேன் மன்னோ அவரொடுயா
னுற்றநா ளுள்ள வுளேன் (1206)**

நான் நாயகர் மனத்தில் எப்படியிருந்தேனோ, நாயகரைக் கூடிய அன்று முதல் இன்றளவும் நாயகர் என் மனத்திலிருக்கிறார். நான் எப்படி அவர் மனத்தில் இருந்தேனோ? என்ற பரிதி உரை முழுவதும் கிடைக்கவில்லை. குறளின் பிற்பகுதிக்கு அவர் உரை முற்றும் பொருந்தி வரவில்லை.

**வினைகலந்து லென்றீக வேந்தன் மனைகலந்து
மாவை யயர்கம் விருந்து (1268)**

வினைவென்று வரும் நாயகனது மால் என்னும் பசிக்கு என் ஆகம் விருந்திடுவேன் என்னும் பரிதியின் உரையில் 'மாவை அயர்கம் விருந்து' என்னும் மூலப்பகுதிக்குப் பரிதியின் உரை சிறிதும் பொருந்துவதாக இல்லை.

இவை போன்று குறளொடு, பொருந்தாத உரைப்பகுதிகள்; 'இன்சொலால் ஈரம்' (91), 'உதவி வரைத்தன் றுதவி' (105), அழுக்காறுடையார்க்கு (165) 'உவப்பத் தலைக்கூடி' (394) 'உளரென்னும் மாத்திரையர்' (406), 'சூழ்வார்கண்ணாக' (445), முதலிலார்க்கு ஊதியம் (449), 'வகையறச் சூழா தெழுதல்' (465), 'ஆற்றின் அளவறிந்து ஈக' (477) 'செருவந்த போழ்தில்' (569), உள்ளுவ தெல்லாம் (1596), 'ஒளியார்முன் ஒள்ளியர்' (714), 'உளரெனினும் இல்லா ரொடு' (730), 'கருமத்தால் நாணுதல்' (1011), 'அகப்பட்டி யாவாரை' (1074), 'தும்மிச் செறுப்ப அழுதாள்' (1318) ஆகியவையாகும். இவ்வாறு இவர் எழுதுவதற்குக் காரணம், அவருடைய அனுபவத்தைக் கொண்டு பிண்டப் பொழிப்பாக உரையெழுதியதனால் ஏற்பட்டதாகலாம்.

தேவையான விளக்கமில்லாதவை

குறளுக்குத் தேவையான விளக்கமில்லாமல் எழுதும் உரைப் போக்குச்சில குறட்பாக்களில் காணப்படுகின்றது. குறளில் கூறப்பட்ட கருத்தை முழுமையாக உணர்த்தாத உரைப்பகுதிகளுள் சில.

**காலாழ் களரின் நரீயடும் கண்அஞ்சா
வேலாள் முகத்த களீறு (500)**

'நரி வெல்லுமாப் போலச் சத்துருவை இடமறிந்து வெல்க' என மிகச் சுருக்கமாக உரையெழுதுகிறார். குறளின் கருத்து இவரது உரையில் விரிவாக விளக்கப்படவில்லை.

**கல்லார்ப் பிணிக்கும் கடுங்கோல் அதுவல்ல
தில்லை நிலக்குப் பொறை (570)**

பூமிக்கு எட்டுமலையும் எழுகடலும் பாரமல்ல; கொடுங் கோல் மன்னவன் பாரம் என மிகச்சுருக்கமாகவே உரையெழுதியுள்ளார்.

**மறமான்ம மண்ட வழிச்செலவு தேற்றம்
எனநான்கே ஏமம் படைக்கு (766)**

வீரத்துவ முனையில் இன்னான் மகன் இன்னான் என்பது நம்பிக்கை; இந்த நாலு வகையாம் படைஞர் குணம்' என எழுதும் பரிதியார், நால்வகைப் படைஞர் குணத்தை விளக்கமாகக் குறிப்பிடவில்லை.

**அஞ்சம் அறியான் அமைவிலன் ஈகலான்
தஞ்சம் எளியன் பகைக்கு (863)**

'அஞ்சதல் அறியான், அடக்கமும் அறியான் ஆகில் மாற்றார்க்கு இவனை வெல்லல் எளிது' என இவ்வரை தேவையான விளக்கமில்லாமல் அமைந்துள்ளது.

**கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில் (1137)**

கடலொத்த காமசமுத்திரத்தில் வீழ்ந்த மடல் என்னும் கப்பல் கொண்டு ஏறினும் ஏறவொண்ணாது; ஆதலால், ஆசைக்கடல் போலக் கடலும் பெருமையும் இல்லை. இக்குறளுரையில் மடலேறாப் பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில் என்பதற்கு விளக்கம் கூறப்பெறவில்லை.

**அரிதரோ தேற்றம் அறிவுடையார் கண்ணும்
பரிவோ ரீடத்துண்மை யான் (1153)**

அறிவுடையாரிடத்துப் பிரிவு எக்காலத்திலும் அரிது என்ற உரைப்பகுதி குறள் கருத்தை முழுமையாக உணர்த்தவில்லை.

குறளின் கருத்தை அறிந்து கொண்டு தம் விருப்பம்போல் கூட்டியும் குறைத்தும் பொருள் கூறும் நிலையைச் சில குறள்களில் காண முடிகின்றது. குறளின் பொருள் இன்னது என நேராக விளக்கம் தராமல் அது உணர்த்தும் கருத்து இன்னது என இவர் பொதுவாகக் குறிப்பிடும் இடங்களும் உள்ளன.

**தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால் தேரின்
அருளாதான் செய்யும் அறம் (249)**

'குழந்தை கையில் மாணிக்கம் என்று அறிக. அறிவில்லாதான் செய்யும் தருமம்' என்பது அவர்தரும் விளக்கமாகும். 'தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால்' என்ற தொடருக்கு நேராகப் பொருள்

கூறாமல் 'குழந்தை கையில் மாணிக்கம் என்று அறிக' என விளக்க முற்படுகிறார். பிறர், 'ஞானமில்லாதவன் ஒருகால் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தாற் போலும்' எனப் பொருளுரைக்கப் பரிதியார் குழந்தை கையில் மாணிக்கம் 'இன்னது' என அறியாதது போல, ஞானமில்லாதவனும் மெய்ப்பொருள் இன்னது என அறிய இயலாத நிலையை இத்தொடரின் மூலம் விளக்குகின்றார். இவ்விளக்கம் குறளின் கருத்தை விளக்கத் தம் விருப்பத்திற்கேற்ப அவர் தானே அமைத்துக் கூறுவதாகும்.

**யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல்
அதனின் அதனின் இலன் (341)**

'ஒருவன் யாதொரு பொருளின் நீங்கினான், அவன் அப்பொருளால் துன்பம் எய்துதல் இலன் எனப் பலரும் பொருளுரைக்கப் பரிதியார் குறளின் கருத்தை மனத்துட் கொண்டு மூன்றுவகை ஆசைக்குள்ளே ஏதாகிலும் பற்றற்றால் அதற்குத்தக்க சுகம் உண்டு, எனப்பொருள் கூறுகின்றார்.

**பற்றி விடாஅ இடும்பைகள் பற்றினைப்
பற்றி விடாஅ தவர்க்கு (347)**

'இருவகைப் பற்றினையும் இறுகப் பற்றி விடாதாரைப் பிறவித் துன்பங்கள் இறுகப் பற்றிவிடா' எனப் பரிமேலழகர் உரை கூறுகிறார்.

'தவம் செய்தவன் பயன் பிறவித் துன்பம் நீங்குவான் என்னும் கருத்தில் பரிதியார் 'மூன்றுவகை ஆசையும் துறந்து தவசு பண்ணும் போது தவசு சடுதியிலே பலிக்கும், அல்லது தவசு பலியாது என்று குறளின் கருத்தையறிந்து கொண்டு பொருள் கூறுகிறார்.

**ஒளியர்முன் ஒள்ளியர் ஆதல் வெளியர்முன்
வாண்கதை வண்ணங் கொளல் (714)**

அறிவொளி பெற்ற ஞானியர், கூட்டத்தில் அவரை ஒத்த அறிவுடையார் தம் அறிவைப் புலப்படுத்துதல் வேண்டும். அறிவிலார் கூட்டத்தில் நிர்ப்பந்தங்களால் பங்கேற்கும் நிலையில் தாமும் அவரைப்போல, அறிவு குறைவானவர் என்று காட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே குறளின் கருத்தாகும். இக்கருத்தினை மனதில் கொண்டு பரிதியார் விளக்கம் தருகிறார். சமர்த்தன் முன்னே

சமர்த்தன் என்று பெயர் பெறுதல், வெள்ளை முன்னே கறுப்பு வெள்ளையாமோ என்று உரையெழுதுகிறார்.

**நாம் காதல் கெண்டார் நமக்கெவன் செய்பவோ
தாம்காதல் கெள்ளாக் கடை (1159)**

‘நாம் காதலித்தவர் நமக்கு யாதினைச் செய்பவர், தாம் காதலியாத இடத்து’ என்பது குறளின் கருத்தாகும். குறளின் கருத்தையறிந்து கொண்டு பரிதியார், ஒருதலைக் காமம் நன்றல்ல, இருதலைக் காமம் நன்று என்று பொருள் விளக்கஞ் செய்கின்றார்.

இதுபோன்று குறளின் கருத்தையறிந்து தம் விருப்பம்போல் கூட்டியும் குறைத்தும் பொருள் கூறும் நிலையைப் பல குறட்பாக்களில் காணமுடிகிறது.

ஒரு குறளுரையைப் போல இன்னொரு குறளுக்கும் விளக்கம் கூறியுள்ள பான்மையைச் சிலவிடங்களில் காணமுடிகிறது.

**பிறர்க்கினரை முற்பகல் செய்யின் தமக்கினரை
பிற்பகல் தாமே வரும் (319)**

**நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர் (320)**

என்ற இரு குறட்பாக்களுக்கும் ‘ஒருவர்க்குத் தான் செய்த விதனம் பின்பு தனக்கே வருகிற படியினாலே ஒருவர்க்கும் தாங்கள் விதனஞ் செய்யார்’ என்று உரையெழுதுகின்றார்.

**இன்பம் விழையான் இடும்பை இயல்பென்பான்
துன்பம் உறுதல் இலன் (628)**

**இன்பத்துள் இன்பம் பயக்கும் இகல்என்னும்
துன்பத்துள் துன்பம் கெடின் (854)**

என்ற இரு குறட்பாக்களுக்கும், ‘இன்பம் வந்த காலம் இன்பம் வந்தது என்று மகிழாதவன், துன்பம் வந்த காலத்தும் துன்பப்படான் என்றே விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

மன அழுக்கு உள்ளபேர்க்குச் செல்வம் இல்லை; அதுபோல, ஒழுக்கம் இல்லாதவர்க்குப் பெருமையில்லை’ என்ற விளக்கம்,

**அழுக்கா றுடையான்கண் ஆக்கம் போன்றில்லை
ஒழுக்க மீலான்கண் உயர்வு (135)**

என்னும் குறளுக்குரியது; ஆனால் இவ்வரை,

**அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலும் ஒன்னார்
வழுக்கியும் கேடென் பது (165)**

என்ற குறளுக்குக் கூறப்பட்டுள்ளது. உவமைத் தொடர் கருதிப் பரிதியார் இவ்வாறு மாற்றியுரைத்திருத்தல் வேண்டும்.

**பெருமை யுடையவர் ஆற்றுவார் ஆற்றின்
அருமை யுடைய செயல் (975)**

இக்குறளுக்கு ஒருவராலும் செய்தற்கரிய செய்வார் பெரியோர்; செய்யமாட்டார் சிறியவர் என்று பரிதியார் எழுதும் விளக்கம்,

**செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார் (26)**

என்ற குறளுக்குரியதாகும். ஒரு குறளுக்குச் சொல்ல வேண்டிய விளக்கம், மற்றொரு குறளுக்குக் கூறப்பட்டுள்ள தன்மையை இவ்வரையில் காண முடிகிறது.

மூலக்கருத்துக்கு மாறுபடப் பொருளுரைப்பதை,

**அருளில்லார்க் கவ்வுலகம் இல்லை பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலகம் இல்லாதி யாங்கு (247)**

என்னும் குறளுரையில் காணலாம்.

அருளில்லார்க்குத் தெய்வலோகம் இல்லை. அதுபோலப் பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை. இவ்வரையில் மூலத்திலுள்ள உவமையைப் பொருளாகவும், பொருளை உவமையாகவும் மாற்றிப் பொருளுரைக்கின்றார் பரிதி.

தொகுப்புரை

பாட வேறுபாடுகள் எழுவதற்குரிய காரணங்கள் ஆராயப் பெற்றுள்ளன.

பரிதியார் 21 இடங்களில் பிறர் கொண்ட பாடத்திலிருந்து வேறுபடுகிறார்.

பரிதியின் உரையில் எழுத்து வேறுபாடே அதிகளவில் காணப்பெறுகிறது.

இவர் கொண்ட பாட வேறுபாட்டில் சில கொள்ளத்தக்கனவாகவும், சில தள்ளத்தக்கனவாகவும் உள்ளன.

இவருரையின்மூலம் சில பாடங்களை உய்த்துணர முடிகின்றது. அவற்றுள் சில சிறப்பாகவும் காணப்பெறுகின்றன.

இருபத்திரண்டு குறட்பாக்களுக்குப் பரிதியின் உரை கிடைக்கப் பெறவில்லை.

பிற உரையாசிரியர்கள் கருத்துடன் பரிதியார் ஒத்துச் செல்லும் பாங்கு, சிற்சில குறட்பாக்களில் புலனாகிறது. பிற உரையாசிரியர்களின் விளக்கங்கள் பரிதியின் உரையோடு ஒத்த தன்மையவாய் உரையொற்றுமை என்று குறிப்பிடும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

பிற உரையாசிரியர்கள் கூறா விளக்கங்கள் பரிதியார் உரையில் காணப்பெறுகின்றன. சில உரைகள் சிறப்பாகவும், புதுமையாகவும் உள்ளன. பரிதியாரின் சில உரைகள் குறள் கருத்துக்குப் பொருந்தாமலும் தேவையான விளக்கம் இல்லாமலும் உள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. வெ.பழனியப்பன், தமிழ் நூல்களில் பாட வேறுபாடுகள் ப.1.
2. வ.சுப.மாணிக்கம், வள்ளுவம் ப. 20.
3. மு.வை.அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள் ப. 54.
4. வெ.பழனியப்பன், தமிழ் நூல்களில் பாட வேறுபாடுகள், ப.1.
5. மேலது., ப. 2.
6. மு.சண்முகம் பிள்ளை, திருக்குறள் யாப்பமைதியும் பாட வேறுபாடும் ப. 177.
7. சண்முகம் பிள்ளை, தமிழ்க்கலை தமிழியல் காலாண்டு ஆய்விதழ் கட்டுரை, ப. 139.
8. எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை, திவ்யப் பிரபந்தம் முதலாயிரம், பதிப்புரை.

9. இரா.சாரங்கபாணி, குறள் விருந்து ப.61.
10. சொ.முருகப்பா, கம்பர் காவியம் பக். 124-133.
11. மு.சண்முகம் பிள்ளை, திருக்குறள் யாப்பமைதியும் பாடவேறுபாடும் ப. 102.
12. வி.ஐ.சுப்பிரமணியம், பிரதி பேத ஆராய்ச்சி அணிந்துரை, ப. 12.
13. வ.சுப.மாணிக்கம், இராமகாதை அணிந்துரை, ப. 11.
14. Katre, S.M., Introduction to Indian Textual Criticism PP. 55, 56.
15. வெ.பழனியப்பன், தமிழ் நூல்களில் பாட வேறுபாடுகள் ப.6.
16. மேலது., 7.
17. மேலது., 7.
18. மு.சண்முகம்பிள்ளை, திருக்குறள் யாப்பமைதியும், பாடவேறுபாடும் ப. 105.
19. மேலது., 119.
20. மு.இராமகிருட்டிணன், பிரதிபேத ஆராய்ச்சி, பக். 6-7.
21. வெ.பழனியப்பன், தமிழ்நூல்களில் பாட வேறுபாடுகள் ப.9.
22. வ.சுப.மாணிக்கம், ஒப்பியல் நோக்கு பக். 11, 114.
23. வெ.பழனியப்பன், தமிழ் நூல்களில் பாட வேறுபாடுகள், ப. 10.
24. ச.தண்டபாணி தேசிகர், திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம் அறத்துப்பால், பக். 176-177.
25. இரா.சாரங்கபாணி, திருக்குறள் உரைவேற்றுமை அறத்துப்பால் ப. 274.
26. மு.சண்முகம் பிள்ளை, திருக்குறள் யாப்பமைதியும் பாடவேறுபாடும் ப. 114.
27. இரா.சாரங்கபாணி, திருக்குறள் உரைவேற்றுமை அறத்துப்பால், ப. 331.

28. மேலது., ப. 475.
29. தொல், சொல், 1.
30. மு.சண்முகம் பிள்ளை, திருக்குறள் யாப்பமைதியும் பாடவேறுபாடும், ப. 152.
31. ச.தண்டபாணி தேசிகர், திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம் துறவறவியல், ப. 300.
32. இரா.சாரங்கபாணி, திருக்குறள் உரைவேற்றுமை பொருட்பால், ப. 57.
33. மேலது., காமத்துப்பால், ப.7.
34. இரா.சாரங்கபாணி, குறளுரை காட்டும் புதுப்பாடங்கள் பக். 231-233.
35. குறுந்., 118.
36. இரா.சாரங்கபாணி, திருக்குறள் உரையாசிரியர்கள் ப. 87.
37. இரா.சாரங்கபாணி, திருக்குறள் உரைவேற்றுமை பொருட்பால், ப. 988.
38. ச.வே.சுப்பிரமணியம், அடியார்க்கு நல்லார் உரைத்திறன் ப. 345.
39. இரா.சாரங்கபாணி, திருக்குறள் உரைவேற்றுமை அறத்துப்பால், நூன்முகம், ப.12.
40. அ.மா.பரிமணம், திருக்குறள் - பழைய உரை அறத்துப்பால் ஆய்வுரை, XXIII.
41. மு.வை.அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள் ப. 357.
42. இரா.சாரங்கபாணி, திருக்குறள் உரைவேற்றுமைகள் பொருட்பால் ப. 659.
43. மேலது., ப. 899.
44. மேலது., அறத்துப்பால் ப. 426.
45. மேலது., பொருட்பால் ப. 84.

6

முடிவுரை

பரிதியாரின் உரை வாயிலாக ஆராயப்பெற்ற கருத்துக்களின் அடிப்படையில் இன்றியமையாத கூறுகள் இவண் தொகுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

திருக்குறள் எக்காலத்திற்கும் பொருந்தக்கூடிய வாழ்க்கைக் கூறுகள், நெறிகள், அறங்கள் போன்றவற்றைக் கூறும் நூலாக உள்ளதால் அதற்கு இன்று வரைப் பல உரைகள் எழுந்துள்ளன.

பழைய உரையாசிரியர்கள் என்போர் பதின்மர். அவர்களுள் ஐவர் உரைகளே இன்று கிடைத்துள்ளன. ஐவர் உரைகளுள் பரிதியின் உரை பொழிப்புரை என்றோ விளக்கவுரை என்றோ கூற இயலாத நிலையில் உள்ளது. இருப்பினும் குறட்கருத்தை அறிந்து கொண்டு தம் விருப்பத்திற்கேற்ப, மிகுத்தும் குறைத்தும் பொருள் கூறுகின்றார். சில இடங்களில் குறளின் கருத்துக்கும், இவரது விளக்கத்திற்கும் தொடர்பில்லாத நிலையைக் காணமுடிகின்றது.

இவரது உரை பேச்சு நடையில் அமைந்து, உலக வழக்குச் சொற்களைப் பெற்றுள்ளது. அவற்றில் ஒருவகை அழகும் எளிதில் பொருளுணர்த்தும் ஆற்றலும் இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

பரிதியாரின் காலம் 13-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியென இவரது உரையின் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

133 அதிகாரங்களுள் அறத்துப்பால்: 2, பொருட்பால்: 10, இன்பத்துப்பால்: 24 ஆக 36 அதிகாரங்களுக்குப் பரிதியாரின் உரை கிடைக்கவில்லை. உரையாசிரியர்கள் திருக்குறளுக்கு அதிகார

விளக்கம் செய்துள்ளனர். அவர்களின் விளக்கத்தோடு பரிதியின் விளக்கத்தை ஒப்பிட்டு, ஆய்வு நிகழ்த்தப்பெற்றுள்ளது. ஒப்பீட்டின் பயனாக, இவருக்குப் பின்னால் வந்த உரையாசிரியர்கள் சில குறட்பாக்களுக்கு இவரைப் பின்பற்றி உரையெழுதியுள்ளமை புலனாகின்றது.

பரிதியார் பெரும்பாலும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கின்றார். குறள் வைப்புமுறையில் உரையாசிரியர்கள் வேறுபடுகின்றனர். சில இடங்களில் ஒன்றுபட்டும் காணப்படுகின்றனர். முதல் குறளில் கடவுள் வாழ்த்து முதலாக இருபத்திரண்டு அதிகாரத்திலும், ஒவ்வொரு அதிகாரங்களிலும் இடம்பெறுகின்ற இறுதிக்குறளில் ஒன்பது அதிகாரங்களிலும் ஒன்றுபடுகின்றனர்.

சிலருக்குத் தொடக்கமாக உள்ள குறள் (121, 131, 100) பிறருக்கு முடிவாகவும், பிறர் முடிவாகக் கொண்ட குறள் (184, 281, 893) மற்றவருக்குத் தொடக்கமாகவும் அமைந்துள்ளன. முதற்குறளிலும் இறுதிக்குறளிலும் பரிதியாரும், காலிங்கரும் பெரும்பான்மையாக ஒத்துச் செல்கின்றனர்.

பரிதியார் தமது உரையில் சில நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றுகின்றார். உலகப் பொதுமையும், சமயப் பொதுமையும் உடையனவாக விளங்கும் குறளினை, சைவ சமயக் கண்கொண்டு நோக்குகின்றார் பரிதி. இருப்பினும், பிற சமயங்களின் மீது இவருக்குக் காழ்ப்புணர்வு இல்லை என்பது இவரின் உரையின் மூலம் தெரியவருகிறது.

பரிதியார் உரையில் வடமொழிச் சொற்கள் பெருமளவு காணப்பெறுகின்றன. மேலும் பேச்சு மொழியினைக் கையாள்வது போலவும் சொற்பொழிவு செய்வது போலவும் உரைப்போக்கு அமைந்துள்ளது.

கல்லாத மாந்தருக்கும் குறட்கருத்தினைப் புகுத்த சில உத்திகளைப் பின்பற்றியுள்ளார். கருத்து விளக்கத்திற்காக உவமையையும், கதையையும் தமது உரையில் கையாண்டுள்ளார்.

இவர் தேர்ந்த மருத்துவராகவும் காணப்பெறுகின்றார். உரையாசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் தாம் வாழுங்காலத்துக் கருத்துக்களுக்கும், வாழ்வியல் நெறிகளுக்கும், மொழி மனப்

பாங்கிற்கும், சொற்பொருள் நிலைக்கும் ஆட்படாமல் உரைகள் எழுதுவதில்லை. இந்த அடிப்படையில் பரிதியாரின் உரையின் வழியாக அவர் காலத்து மக்கள் நிலை, வாழ்க்கை முறை, நாகரிகம், பழக்க வழக்கம், பண்பாடு, அரசியல் போக்கு ஆகியவற்றை அறிய முடிகின்றது.

அரசியல் சமுதாயத்தில் நாட்டாண்மை முறை, போர்நிலை, அடிமைநிலை ஆகியவை இருந்தமையை அறிய முடிகின்றது. மக்கள் சமுதாயத்தில் குலதெய்வ வழிபாடு, மார்கழித் தீர்த்தம், மகாதீர்த்தம், நீராடல், புனித நீராடல், வட்டி வாங்குதல், நன்கொடை கொடுத்தல், பலியிடுதல், கொடையளித்தல், விருந்தோம்பல், வேளாண்மை, சந்தை போன்றவை இருந்தமையை அறிய முடிகின்றது.

திருக்குறள் உரைப்போக்கில் பாடவேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. உரைவேறுபாடுகளும் இல்லாமல் இல்லை. பரிதியார் பிறர் கொண்ட பாடத்திலிருந்து 21 இடங்களில் வேறுபடுகின்றார். இவரது உரையின் மூலம் சிற்சில பாடவேறுபாடுகளை உணர முடிகின்றது. பாட வேறுபாட்டின் வாயிலாக இவரது பாடங்கள் சில நேரங்களில் சிறப்பிற்குரியனவாக அமையவில்லை என்ற கருத்தும் சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

பரிதியின் உரை 22 குறட்பாக்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை*. இவர் பிற உரையாசிரியர்களின் கருத்துடன் ஒத்துச் செல்லும் பாங்கு, சிற்சில குறட்பாக்களில் புலனாகின்றது. பிற உரையாசிரியர்களின் விளக்கங்கள் பரிதியின் உரையோடு, ஒத்த தன்மையவாய் உரையொற்றுமை என்று குறிப்பிடும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

பிற உரையாசிரியர்கள் கூறாத விளக்கங்கள் பரிதியார் உரையில் காணப்பெறுகின்றன. சில உரைகள் சிறப்பாகவும், புதுமையாகவும் உள்ளன. பரிதியாரின் சில உரைகள் குறள் கருத்துக்குப் பொருந்தாமலும் தேவையான விளக்கம் இல்லாமலும் உள்ளன.

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

1. தண்டபாணி தேசிகர், ச., திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம்
(தொ.ஆ) அறத்துப்பால் - பாயிரவியல்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1981.
2. தண்டபாணி தேசிகர், ச., திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம்
(தொ.ஆ) அறத்துப்பால் - இல்லறவியல்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1983.
3. தண்டபாணி தேசிகர், ச., திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம்
(தொ.ஆ) அறத்துப்பால் - துறவறவியல்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1986.
4. தண்டபாணி தேசிகர், ச., திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம்
(தொ.ஆ) பொருட்பால் - அரசியல்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1990.
5. தண்டபாணி தேசிகர், ச., திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம்
(தொ.ஆ) பொருட்பால் - அங்கவியல்,
பகுதி-1, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1996.
6. தண்டபாணி தேசிகர், ச., திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம்
(தொ.ஆ) பொருட்பால் - அங்கவியல்,
பகுதி-2, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1999.
7. தண்டபாணி தேசிகர், ச., திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம்
(தொ.ஆ) பொருட்பால் - ஒழிபியல்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 2003.
8. தண்டபாணி தேசிகர், ச., திருக்குறள் உரைக்களஞ்சியம்

- (தொ.ஆ) காமத்துப்பால், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1990.
9. பட்டுசாமி ஓதுவார், தி., (ப.ஆ) திருக்குறள் உரைக்கொத்து அறத்துப்பால், ஸ்ரீ காசிமடம், திருப்பனந்தாள், 1958.
10. பட்டுசாமி ஓதுவார், தி., (ப.ஆ) திருக்குறள் உரைக்கொத்து பொருட்பால், ஸ்ரீ காசிமடம், திருப்பனந்தாள், 1958.
11. பட்டுசாமி ஓதுவார், தி., (ப.ஆ) திருக்குறள் உரைக்கொத்து காமத்துப்பால், ஸ்ரீ காசிமடம், திருப்பனந்தாள், 1958.

துணைமை நூல்கள்

1. அப்பாத்துரை, கா., தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள் மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம், 2001.
2. அரவிந்தன், மு.வை., உரையாசிரியர்கள் மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1995.
3. அறவாணன், க.ப., திருவள்ளுவம் தமிழ்க்கோட்டம், சென்னை, 2006.
4. ஆனந்தன், கு.ச., திருக்குறளின் உண்மைப்பொருள் தங்கம் பதிப்பகம், கோபிச்செட்டிப்பாளையம், 1986.
5. இராசமாணிக்கனார், மா., இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சி பாரி நிலையம், சென்னை, 1978.
6. இராமகிருட்டிணன், மு., பிரதிபேத ஆராய்ச்சி மதுரை, 1960.
7. இராமலிங்கம், வெ., என் கதை

- பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை, 1977.
8. இளங்குமரனார், இரா., *திருக்குறள் வாழ்வியலுரை*
குறளாயம், ஈரோடு.
9. இளங்குமரனார், இரா., *இலக்கண வரலாறு*
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1999.
10. இளங்குமரனார், இரா., *திருவள்ளுவர் கண்ட*
சமயப் புரட்சி
அமிழ்தம் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2004.
11. இளங்குமரனார், இரா., *புறநானூறு*
(உ.ஆ.)
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், காரைக்குடி, 2003.
12. இளவழகனார்., *புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்*
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம், சென்னை, 1996.
13. கந்தையாபிள்ளை, ந.சி., *காலக்குறிப்பு அகராதி*
ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1960.
14. காமாட்சி, பி., *பெரியபுராணம் காட்டும்*
சமுதாய நிலை இரத்தினா
பதிப்பகம், திண்டுக்கல்,
1993.
15. குழந்தைசாமி, வா.செ., *வாமும் வள்ளுவம்*
பாரதி பதிப்பகம், சென்னை,
1987.
16. குழந்தை, புலவர்., *திருக்குறள் குழந்தையுரை*
(உ.ஆ.)
சாரதா பதிப்பகம், சென்னை,
2005.
17. குன்றக்குடி அடிகளார்., *நமது நிலையில் சமயமும்*
சமுதாயமும்

18. கொழந்தசாமி, ப., *திருக்குறள் உரைகள் காட்டும் பொருள் நெறி*
பாரதி புத்தகாலயம்,
சென்னை, 2002.
19. சக்திவேல், சு., *இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் உரைநடை*
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை, சென்னை, 1999.
20. சங்கர நமசிவாயர் (உ.ஆ) *நன்னூல் விருத்தியுரை*
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம், சென்னை, 1964.
21. சண்முகம், செ.வை, *பொருண்மையியல்*
அனைத்திந்தியத் தமிழ்
மொழியியல் கழகம்,
அண்ணாமலை நகர், 1989.
22. சண்முகம் பிள்ளை, மு., *திருக்குறள் யாப்பமைதியும்*
பாட வேறுபாடும்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை, 1971.
23. சரவண ஆறுமுகனார்., *திருக்குறள் காட்டும் சமயநெறி*
திருக்குறள் மாநாடு,
திருவள்ளூர் மன்றம்,
சென்னை, 1967.
24. சாமிநாதையர், உ.வே., *பதிற்றுப்பத்து*
(ப.ஆ) உ.வே. சாமிநாதையர் நூலகம்,
சென்னை, 1994.
25. சாமி பழனியப்பன்., *உலகம் போற்றும் குறள்*
குறளில் இயற்கை நல்வாழ்வு
பதிப்பகம், சென்னை, 1977.
26. சாரங்கபாணி, இரா., *திருக்குறள் உரைவேற்றுமை*
அறத்துப்பால், அண்ணாமலைப்
பல்கலைக்கழகம்
சிதம்பரம், 1989.

202 □ திருக்குறள் பரிதியார் உரைத்திறன்

27. சாரங்கபாணி, இரா., திருக்குறள் உரைவேற்றுமை
பொருட்பால், காமத்துப்பால்,
அண்ணாமலைப்
பல்கலைக்கழகம்,
சிதம்பரம், 1992.
28. சாரங்கபாணி, இரா., குறள் விருந்து
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1991.
29. சாரங்கபாணி, இரா., சங்கத் தமிழ்வளம்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2000.
30. சாரங்கபாணி, இரா., திருக்குறள் உரையாசிரியர்கள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1991.
31. சாரங்கபாணி, இரா., குறளுரைக் காட்டும் புதுப்
பாடங்கள்
ஒன்பதாவது கருத்தரங்க
ஆய்வுக் கோவை,
மதுரை காமராசர்
பல்கலைக்கழகம், 1977.
32. சிங்கார வடிவேலன், அர., சங்க இலக்கிய உவமைகள்
பழனியப்பன் பதிப்பகம்,
தேவகோட்டை, 1986.
33. சிவசூரியன், அ., திருக்குறள் உரை வரலாறு
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2001.

*முழுமையாக 245, 597, 1040, 1044, 1115, 1125, 1164,
கிடைக்காதவை : 1167, 1191, 1194, 1289, 1300, 1321, 1324,
1326, 1328, 1329, 1330.

சிதைந்து கிடைத்தவை : 1060, 1067, 1168, 1206.

34. சுந்தரமூர்த்தி, இ., *பரிமேலழகர் திருக்குறள் உரைத்திறன்*
ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை, 2006.
35. சுந்தரமூர்த்தி, கு., *திருக்குறள் உரைத்திறன்*
காசிமடம்,
திருப்பனந்தாள், 1981.
36. சுந்தரனார், பெ., *மனோன்மணியம்*
வசந்தா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2006.
37. சுப்பிரமணியன், ச.வே., *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2002.
38. சுபாஷ் சந்திரபோஸ், ச., *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு*
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை, 2006.
39. செல்வி. காமாட்சி
சீனிவாசன் *குறள் கூறும் சமயம்*
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்
கழகம், மதுரை, 1979.
40. செளரிராசன், மு., *சரபேந்திரர் சித்த மருத்துவச்*
சுடர், சரசுவதி மகால் நூலகம்
தஞ்சாவூர், 1982.
41. தண்டபாணி தேசிகர், ச., *திருக்குறள் அழகும் அமைப்பும்*
முத்தையா நிலையம், சென்னை.
1974.
42. தமிழண்ணல் *புதிய நோக்கில் தமிழிலக்கிய*
வரலாறு
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை, 2003.
43. தர்மராஜ், அ.கி., *மனிதனும் சமயமும்*
கிறித்துவ இலக்கியக் கழகம்,
சென்னை, 1960.

44. திரவியம், கா., சிந்தனைச் சுரங்கம்,
பூம்புகார் வெளியீடு,
சென்னை, 1984.
45. திருநாவுக்கரசு, க.த., திருக்குறளில் நீதி இலக்கியம்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை, 1971.
46. துரைசாமி, சு., ஒளவை., வள்ளுவர் காட்டும் சமயக்
கருத்துக்கள், திருவள்ளுவர்
திருநாள் விழாமலர் கழகம்,
சென்னை, 1968.
47. தேவநேயப் பாவாணர்., திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை
தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை,
2000.
48. தேவநேயப் பாவாணர்., தமிழர் மதம், தமிழ்மண்
பதிப்பகம், சென்னை, 2000.
49. நீதிவாணன், ஜெ., நடையியல், மணிவாசகர்
பதிப்பகம், சிதம்பரம், 1983.
50. பரந்தாமனார், அ.கி., திருக்குறளும் புதுமைக்
கருத்துக்களும்,
பாரி நிலையம், சென்னை, 1994.
51. பரமசிவானந்தம், அ.மு., தமிழ் உரைநடை,
பாரி நிலையம், சென்னை, 1994.
52. பரிமணம், அ.மா., திருக்குறள் - பழைய உரை
அறத்துப்பால், சரசுவதி மகால்
நூல் நிலையம், தஞ்சாவூர், 1990.
53. பழனியப்பன், வெ., தமிழ் நூல்களில் பாட வேறுபாடு
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்
கழகம், அண்ணாமலை நகர்,
1990.
54. பேராசிரியர்., (உ.ஆ) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
(மரபியல்)' சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை,
1969.

55. பொற்கோ, (உ.ஆ) திருக்குறள் உரை விளக்கம்
பூம்பொழில் வெளியீடு,
சென்னை, 2004.
56. மருதூர் அரங்கராசன்., யாப்பறிந்து பாப்புனைய
ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை,
2005.
57. மாணிக்கனார், வ.சுப., வள்ளுவம், மணிவாசகர்
பதிப்பகம், சென்னை, 1993.
58. மாணிக்கனார், வ.சுப., ஒப்பியல் நோக்கு, மணிவாசகர்
பதிப்பகம், சென்னை, 1984.
59. மாணிக்கனார், வ.சுப., திருக்குறள் சுடர்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1985.
60. மாணிக்கனார், வ.சுப., சங்க நெறி, மணிவாசகர்
பதிப்பகம், சென்னை, 1989.
61. மாணிக்கனார், வ.சுப., சிந்தனைக் களங்கள்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1975.
62. மாணிக்கனார், வ.சுப., கம்பர், மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1990.
63. மாணிக்கனார், வ.சுப., தொல்காப்பியக் கடல்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1989.
64. மீனவன், நா., அகநானூறு,
அண்ணாமலை, சுப.(உ.ஆ) கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், காரைக்குடி, 2003.
65. மீனாட்சி சுந்தரனார், திருக்குறள் வள்ளுவர் கண்ட
தத்துவம், காவ்யா வெளியீடு,
சென்னை, 2005.
66. மீனாட்சி முருகரத்தினம் திரு.வி.க. ஒரு பல்கலைக்கழகம்.
67. முரளி, ஜி.ச., (ப.ஆ) பன்னிரு திருமுறை, சதுரகராதி
பதிப்பகம், சென்னை, 2006.

68. முருகப்பா, சொ., *கம்பர் காவியம், கம்பர் பதிப்பகம், காரைக்குடி, 1953.*
69. மோகனராசு, கு., *திருக்குறள் உரை வகைகள் மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.*
70. மோகனராசு, கு., *திருவள்ளுவரின் குறிக்கோளும் உலகப் பொதுமையிலும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1983.*
71. மோகனராசு, கு., *முறை மாறிய திருக்குறள் உரைகள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.*
72. மோகன், இரா., *உரை மரபுகள் சொக்கலிங்கம், ந. நெல்லை மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2003.*
73. லோகநாதன், துரை., *உலகப் பொதுமையும் காலிங்கரும், காந்தி பதிப்பகம், நாட்டுச் சாலை, 2005.*
74. வால்மீகநாதன், கோ., *யாருக்காகச் சொன்னார் திருவள்ளுவர் இலக்கிய மன்றம் (ஆண்டு விழா மலர்) சென்னை, 1980-81.*
75. விமலானந்தம், மது.ச., *தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, 1967.*
76. வீரமணி, பா., *வள்ளுவரும் சமயமும் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 2006.*
77. வெள்ளைவாரணம், க., *சைவ சித்தாந்த சாத்திர வரலாறு தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2002.*
78. வையாப்புரிபிள்ளை, எஸ்., *தமிழ்ச் சுடர் மணிகள் பாரி நிலையம், சென்னை, 1968.*

79. ஜகநாதன், கி.வா., *திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு*
இராமகிருஷ்ண மடம், கோவை,
1963.
80. *இறையனார் களவியலுரை*
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1953.
81. *நாலடியார் மூலம்*
சாந்தா பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை, 1991.
82. *யாப்பருங்கல விருத்தியுரை*,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம், சென்னை, 1976.

இதழ்கள்

1. *தமிழ்க்கலை, தமிழியல்*
காலாண்டு ஆய்விதழ், தமிழ்ப்
பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்,
1984.
2. *வள்ளுவம், இரு திங்கள் இதழ்*,
திருக்குறள் பண்பாட்டு ஆய்வு
மையம், விருத்தாச்சலம், 2001.

வாழ்வியற் களஞ்சியம்

1. *வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-1*
தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.

அகராதி

1. *மதுரைத் தமிழ்ப்பேரகராதி*,
சந்தியா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2004.
2. *வெள்ளி விழா தமிழ்ப் பேரகராதி*
தமிழ்மண் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2005.

ஆய்வேடு

1. அங்கயற்கண்ணி, சீனி., *பரிதியார்,*
எம்.ஃபில். பட்டத்திற்கு அளிக்கப்
பெற்ற ஆய்வேடு, தமிழியல்
துறை, அண்ணாமலைப்
பல்கலைக் கழகம், 1980.
2. பொற்கொடி, தி., *மணக்குடவர்*
எம்.ஃபில். பட்டத்திற்கு அளிக்கப்
பெற்ற ஆய்வேடு, தமிழியல்
துறை, அண்ணாமலைப்
பல்கலைக் கழகம், 1976.

ஆங்கீல நூல்கள்

1. Govindasamy, M., *A Survey of the Sources for the
History of Tamil Literature*
Annamalai University Publications,
Chidambaram.
First Edition, 1977.
2. Max-Muller *Encyclopaedia-India*
Volume-2
Jagdish Saran Sharma (Ed)
S. Chand and Company Ltd.,
New Delhi, 1981.
3. Ramachandra Dikshitas,
V.R., *Tirukkural of Tiruvalluvar*
The Theosophical Society Vasanta
Press, Madras, 1949.
4. Reddy, G.N., *A Study of Telungu Semantics*
Sri Venkateswara University,
Tirupathi, 1966.
5. Pope, G.U., & Others, *Thirukkural with Translation in
English*
The South Indian Saiva Siddhanta
Works Publishing Society,
Tinnevely, 1970.